

3

HỒ
PHỤ
LỆNH

PHẦN
LẠC

Vương
bất
kiến
Vương

DỊCH GIẢ:
OÀI HƯƠNG TÍM

AMAK

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

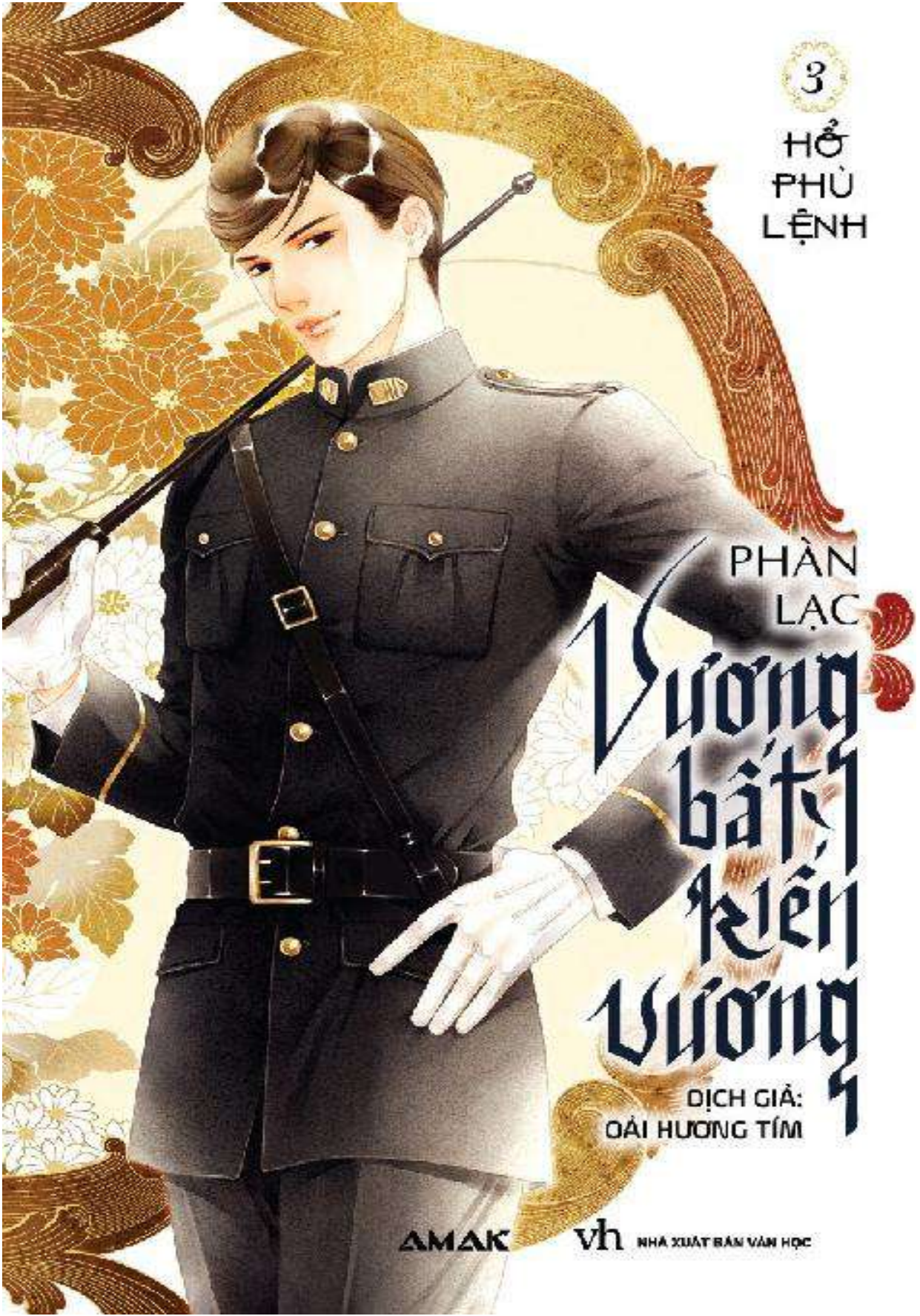
Tập 3: Hồ Phù Lệnh

Sau khi vụ án Câu Hồn Ngọc kết thúc, văn phòng thám tử Vạn Năng tiếp nhận thêm vài vụ bắt chó bắt mèo bắt gian phu dâm phụ linh tinh... Vào lúc Tô Duy quyết định chuyên tâm chuẩn bị ăn mừng lễ Giáng Sinh thì vợ chưa cưới cũ của Thẩm Ngọc Thư cùng một cô gái tên Lý Tuệ Lan tìm tới, nhờ bọn họ tiếp nhận một vụ thoát nghe vô cùng mới mẻ - bắt ma.

Rất thú vị!

Đêm đó hai người phục trong căn nhà ma ám ở khu tô giới Pháp, không bắt được quỷ âm, mà lại tóm được quỷ đầu đen. Một vụ án mạng đã xảy ra. Nghi phạm là Jacques, nạn nhân lại là vợ của trưởng bộ phận tài vụ của phòng cảnh sát Tôn Hàm, thế nhưng Jacques một mực phủ nhận tội ác, cũng không hề có một động cơ gây án nào.

Xem ra, văn phòng thám tử Vạn Năng không ra tay là không được rồi!

3

HỒ
PHỤ
LỆNH

PHẦN
LẠC

Vương bất kiến Vương

DỊCH GIẢ:
OAI HƯƠNG TÍM

AMAK

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Mở đầu

Đã gần cuối năm, hành khách trên chuyến tàu đi về phía Bắc đông đúc hơn nhiều so với lúc thường.

Có điều, sự chen chúc chật chội không ảnh hưởng được tới các toa hạng sang, đặc biệt là toa xe cuối cùng.

Ngồi trong toa là một đôi nam nữ, hai người quần áo gọn gàng chỉnh tề, chiếc túi da treo bên cửa sổ cũng là hàng cao cấp, trên mặt đất là một chiếc va li da, va li đã bị mở ra, đồ vật bên trong bị lực tung tóe, mấy cọc tiền vứt bừa ở một bên, chẳng ai thèm để ý.

Nếu trên đầu bị mấy khẩu súng chĩa vào cùng một lúc, tin rằng cho dù trước mắt có nhiều tiền đến mấy cũng không ai thèm đi để ý.

"Hỗ phù ở đâu?" Ông già mặc áo khoác măng tô đội mũ phớt đứng đối diện với bọn họ lên tiếng hỏi.

"Tôi không hiểu ông đang nói gì, tôi nghĩ các ông hiểu nhầm rồi, chúng tôi chỉ là về quê thăm người thân thôi mà."

Người đàn ông còn cố trấn định, bình tĩnh trả lời, nhưng người phụ nữ bên cạnh anh ta thì hoảng loạn, cả người run rẩy, tháo hết vòng vèo ngọc ngà trên người xuống, sợ hãi nói: "Tất cả chỗ này đều cho các người, tiền các người cũng cầm đi, chúng tôi bỏ hết."

"Đừng có vờ vịt, nếu không biết gì về các người, bọn ta sẽ đến đây sao?"

Ông già giơ tay ra hiệu, thủ hạ của ông ta cầm một tờ giấy vàng ố quơ quơ trước mặt người đàn ông.

Đó là tờ giấy gã thủ hạ vừa lục soát được trên người hắn, trong đó vẽ những đường quanh co khúc khuỷu, nhìn như là bản đồ.

Nhìn thấy tờ giấy, ánh mắt người đàn ông có chút biến đổi, cố gắng bình tĩnh nói: "Có lẽ lúc chen lên tàu ai đó đã nhét thứ này vào túi tôi."

Hắn vừa giải thích vừa nhân lúc mấy người kia không chú ý, len lén rút khẩu súng trước đó giấu sẵn dưới ghế ra, đột nhiên giơ súng về phía ông già kia, bóp cò.

Tiếng súng vang lên, có điều kẻ ngã xuống không phải ông già, mà chính là người đàn ông.

Viên đạn bắn từ phía sau lưng, hắn che ngực quay đầu lại xem, chỉ thấy người phụ nữ ban nãy còn kinh hoàng tột độ tay đang cầm một khẩu súng lục loại nhỏ, bình tĩnh chăm chú nhìn hắn.

Người đàn ông há miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không thốt được nên lời, thân hình theo nhịp lắc của đoàn tàu ngã lăn trên đất, máu chảy ra nhuộm đỏ sàn tàu.

Mấy người trong khoang đều bị hành động của người phụ nữ làm sửng sốt, nhưng lập tức phản ứng lại, đồng loạt chĩa súng về phía cô ta.

Người phụ nữ ném khẩu súng qua một bên, giơ hai tay lên làm động tác đầu hàng.

"Tôi tuy không biết hồ phù ở đâu, nhưng tôi biết lối vào địa cung, chúng ta hợp tác, thế nào?"

Ông già nheo nheo đôi mắt.

Người phụ nữ lại ôn tồn nói: "Nếu ông đã biết thân phận của tôi, đương nhiên cũng biết trong tay tôi có binh lính, có thể hỗ trợ các ông làm rất nhiều việc. Hợp tác với tôi, ông không thiệt đâu, đến lúc đó chỉ cần cho tôi một chút thù lao nho nhỏ là được rồi."

"Nghe thì có vẻ rất hời."

"Vô cùng hời."

"Nhưng rất xin lỗi, đề nghị của cô ta không thể đồng ý, vì ta không muốn hợp tác với kẻ bắn lén sau lưng đồng bọn của mình."

Ông già nói xong, hất tay ra hiệu cho hai bên, xoay người rời khỏi toa.

Người phụ nữ mặt biến sắc, tiến lên định tiếp tục thương lượng thì bị một tên trong đám tùy tùng kéo giật về phía sau, giẫm lên vũng máu, té ngã xuống cạnh xác người đàn ông.

Cửa toa đóng lại, lão nhân chấp hai tay sau lưng, đi theo hành lang con tàu tiến về phía trước.

Không bao lâu sau, phía sau ông ta vang lên mấy tiếng súng trầm đục, nhưng âm thanh rất nhanh đã bị tiếng bánh xe ầm vang lấn át.

Chương 1: Ủy thác kỳ lạ

"Gió đêm nhẹ nhàng thổi, đưa hương hoa dạ hương, tiếng ca giữa thành phố không đêm, vang vọng trong gió..."

Trong phòng khách của văn phòng thám tử Vạn Năng, tiếng hát da diết triền miên vang lên từ chiếc máy hát quay đĩa cổ, mang theo ý vị cổ xưa vốn có của thời đại này, du dương, hoa lệ, đồng thời lại tràn ngập hơi thở của sự suy tàn lụn bại, giống như tấm hình phản chiếu của chính thời đại.

Thứ hoàn toàn không hợp với không khí của thời đại này chính là cây thông Noel được trang trí lộng lẫy ở góc tường kia, trên đó có treo rất nhiều hộp quà nhỏ và quả thông. Rất may sóc con Củ Lạc đã gần như rơi vào trạng thái ngủ đông, nếu không nhìn thấy cây đồ ăn này, nó sẽ vui vẻ đến điên mất.

Tô Duy nằm dài trên một chiếc ván gỗ, một chân vắt lên, nhắm mắt ngâm nga ca từ, tay còn gõ nhịp trên đùi, đầy vẻ thỏa mãn.

Thực ra Tô Duy có nhắm mắt hay không cũng chẳng khác biệt gì, bởi cả khuôn mặt của cậu đều đắp đầy hoa quả, kể cả mí mắt, trong đó một nửa là táo, một nửa là dưa chuột, xung quanh mắt còn có mặt nạ mắt tự chế.

Thành phần đông y của mặt nạ mắt được Lạc Chính cung cấp, Tô Duy nghiên cứu mấy tháng mới chế thành công, ngoài tự dùng cậu còn tặng cho

người xung quanh, có điều trừ Tạ Văn Phương hưởng ứng ra thì chẳng ai hứng thú với đồ dùng làm đẹp của cậu.

Nếu nói múa Thái Cực quyền là việc mỗi ngày phải làm của Thẩm Ngọc Thư, vậy thì việc phải làm hằng ngày của Tô Duy chính là chăm sóc da, chỉ là trong lúc chăm sóc da cậu vẫn không quên luyện công, tấm ván gỗ dưới thân chính là một trong những đạo cụ để luyện công của cậu.

Tô Duy tìm được thứ này từ đồng đồ ở hầm ngầm, nó chỉ rộng 6cm, một đầu kê lên bàn làm việc, đầu còn lại kê lên thành ghế, hình thành một cái giường lơ lửng trên không.

Độ dày của tấm ván cũng rất hạn chế, bình thường một người đàn ông trưởng thành đừng nói là nằm lên đó, chỉ ấn một cái cũng dễ dàng khiến nó gãy đôi, nhưng Tô Duy lại có thể thoải mái nằm trên đó cả đêm, dùng lời của cậu thì là: Ngủ trên ván gỗ đã là cái gì, cậu chính là ngủ trên dây thừng mà lớn.

Năm đó khi sư phụ dẫn cậu nhập môn, còn từng cảm thán, nói vóc dáng của cậu quá cao, không thích hợp làm trong ngành trộm, bản thân cậu cũng từng thấy phiền não vì chiều cao của mình, cũng giống như bây giờ, chỉ là hồi đó Tô Duy phiền não vì mình quá cao, còn hiện tại thì phiền não vì mình quá thấp.

Bởi vì Thẩm Ngọc Thư cao hơn cậu hẳn 5cm!

Không biết hằng ngày tập xà thì có thể dài ra thêm tí nào không.

Lò sưởi trong phòng tỏa ra hơi ấm dễ chịu, cảm giác ấm áp khiến Tô Duy mơ màng buồn ngủ, nhàm chán ngẫm nghĩ.

Nghe hát đến phát chán, cậu giơ tay làm động tác ấn điều khiển từ xa, lập tức nhớ ra ở thời đại này không có thứ này, lại thất vọng buông tay xuống, lẩm bẩm: "Không có ti vi máy quay, không có máy tính màn hình rộng không có internet không có wifi, mình chết mất..."

Có điều thực tế thì cậu không những không chết mà còn sống như cá gặp nước.

Có án thì tra án, không có thì giúp Lạc Chính trông coi cửa hàng, cuộc sống rất dễ chịu. Hồi đầu vì không thể lên mạng cậu cũng từng cảm thấy bức rứt, nhưng chẳng bao lâu sau đã quen, khiến Tô Duy không khỏi cảm thán thói quen quả là một thứ đáng sợ.

Tính ra thì bây giờ Tô Duy cũng có thể được liệt vào giai cấp tư sản rồi.

Sau vụ án tay quân phiệt bị giết, bọn họ kiếm được một món lớn. Ngoại trừ lấy ra một phần nhỏ để đầu tư vào việc quản lý và quảng cáo cho văn phòng thám tử thì gần như không hề đụng đến số còn lại.

Bởi vì ở đây quả thật chẳng có chỗ nào để tiêu tiền, dùng một từ hiện đại để nói về việc này thì đó chính là: Ha, đỡ tốn.

Có lẽ không bao lâu nữa, cậu sẽ quen với cuộc sống thế này, yên tâm ở lại nơi này sinh sống.

Tiếng mở cửa làm gián đoạn suy nghĩ miên man của Tô Duy, có người đi vào, mang theo một luồng hơi lạnh.

Tô Duy không kịp được rung mình một cái, không chờ cậu lên tiếng than vãn, Thẩm Ngọc Thư đã mở miệng trước.

"Cửa sổ đóng kín mít thế kia, cậu không sợ bị ngộ độc khí than à?"

"Không ngờ cậu lại biết đến ngộ độc khí than?"

"Tôi học y, hơn nữa còn là sinh viên có thành tích tốt nhất đấy."

Thẩm Ngọc Thư đi vào, giơ chân đá lên tấm ván làm nó nghiêng đi, Tô Duy rơi từ trên đó xuống.

May mà cậu phản ứng nhanh nhẹn, nháy mắt đã kịp thời xoay người, vững vàng tiếp đất, đồng thời dùng chân gạt tấm ván gỗ sắp rơi lên, dùng tay bắt lấy, sau đó đứng dựa vào bàn nhìn Thẩm Ngọc Thư.

Không hổ danh là thần trộm quốc tế, động tác của Tô Duy vô cùng nhanh nhẹn và đẹp mắt, nếu là người khác thì nhất định sẽ vỗ tay tán thưởng cậu, đáng tiếc Thẩm Ngọc Thư đến nhìn cũng chẳng thèm, phui phui lớp tuyết bám trên áo, tháo mũ và khăn quàng xuống, đi đến bên cửa sổ.

Khán giả duy nhất chẳng buồn cổ vũ, Tô Duy cụt hứng, lười biếng thu tấm ván lại, cất vào góc phòng.

Thẩm Ngọc Thư ở phía sau nhắc nhở: "Đưa chuột rơi rồi kìa."

Tô Duy đưa tay đỡ mấy lát dưa với táo từ trên mặt rơi xuống, cười nói: "Tôi biết ngay là cậu thích nhìn lên tôi mà."

"Mỗi ngày một lần, tôi nhớ rõ mà."

Thẩm Ngọc Thư cởi áo khoác, đem treo lên mắc cùng với mũ dạ và khăn quàng cổ.

Tô Duy nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài kia tuyết vẫn rơi, mặc dù trận tuyết không lớn nhưng không gian xám xịt, sáng sớm mà nhìn như chạng vạng, trên đường đến một bóng người cũng không có.

Cậu lắc đầu, tắt máy hát đi, chạy qua phòng bên rửa mặt.

"Thật lòng tôi không thể hiểu được suy nghĩ của kẻ múa Thái Cực Quyền giữa trời tuyết."

Nghe thấy phòng bên nói vậy, Thẩm Ngọc Thư trả lời: "Tôi cũng không thể hiểu nổi một người đàn ông trưởng thành tại sao lại sợ lạnh đến mức đóng kín cửa tự sát."

Hắn dùng cây khều sắt cời đồng than củi trong lò, lại mở hé cửa sổ một chút để không khí trong phòng có thể lưu thông, nếu không cứ tiếp tục đốt như vậy sẽ ngộ độc khí than thật mất.

Tô Duy lau mặt quay về, ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Thẩm Ngọc Thư.

"Sợ lạnh không phải lỗi của tôi, tại ở đây không có điều hòa... Điều hòa là một loại công cụ để điều chỉnh nhiệt độ không khí ở quê tôi... Đừng hỏi quê tôi ở đâu, vì có hỏi tôi cũng sẽ không trả lời đâu."

Thẩm Ngọc Thư liếc cậu một cái, đi vào phòng pha trà, bưng một tách trà và tờ báo sáng nay ra, ngồi xuống trước bàn làm việc bắt đầu xem báo.

Nhìn một loạt động tác của hẳn, Tô Duy nhún vai. Tuy rằng Thẩm Ngọc Thư hỏi cậu cũng sẽ không nói, nhưng như thế không có nghĩa là cậu không thích bị hỏi.

Anh hỏi tôi đáp cũng là một cách để giao lưu tình cảm mà.

Có điều vị cộng sự này hiển nhiên không hiểu phải giao lưu với bạn mình như thế nào, cho nên vài phút sau, phòng khách của văn phòng yên lặng như tờ.

Tô Duy thấy buồn tẻ chết đi được, dựa lưng vào bàn, đảo mắt quanh phòng một vòng, cuối cùng dừng lại ở cái ngăn kéo mở hờ của bàn làm việc.

Cậu kéo ngăn kéo ra, trong đó có lót một ít bông cùng vài xô, bên trên rải rất nhiều quả khô, sóc con Củ Lạc cuộn mình giữa đám quả khô, o o ngáy.

Nghe thấy tiếng động, nó hé nửa mắt ra, cảnh giác ngẩng đầu lên nhìn, sau khi nhận ra là Tô Duy thì khẽ vẩy cái đuôi, che mắt lại tiếp tục ngủ.

Trời vào đông, Củ Lạc không hoạt bát như lúc thường, hầu hết thời gian đều mơ mơ màng màng nằm ngủ.

Lạc gia kinh doanh hiệu thuốc, mỗi ngày người đến người đi tấp nập, hơn nữa gần đây Trường Sinh còn phải tới trường tư thực học, không tiện chăm sóc nên phó thác nó cho Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư.

Dù sao chỉ cần có người cho đồ ăn, còn ở chỗ nào đối với Củ Lạc mà nói cũng không khác biệt nhiều lắm.

"Có lẽ tôi cũng nên ngủ đông như Củ Lạc-chan." Nhìn vẻ đáng yêu của sóc con khi ngủ, Tô Duy không khỏi thở dài.

Thẩm Ngọc Thư giữ nguyên tư thế xem báo, nhấp một ngụm trà, đặt tách trà xuống, hỏi: "Cậu buồn chán đến thế sao?"

"Không có vụ án nào, đương nhiên buồn chán." Tô Duy lẩm bẩm: "Người nào đó lại không cho tôi làm nghề thứ hai, nghề thứ hai chính là..."

"Tôi hiểu ý cậu, xin đừng phí thời gian vào việc giải thích vô vị, có điều nói về án thì tôi nhớ là hôm trước chúng ta vừa tiếp nhận một vụ điều tra gian phu dâm phụ mà."

"Đúng vậy, nhưng vụ đó chỉ cần hai tiếng đã giải quyết xong rồi. Gần đây chúng ta chỉ toàn được nhờ vả mấy bắt chó bắt mèo với bắt gian phu dâm phụ thôi, bắt nhiều đến nỗi tôi mệt nhoài rồi."

"Người ta cũng có thiếu cậu đồng nào đâu."

"Đây không phải vấn đề tiền, mà là vấn đề tinh thần."

Đã hơn ba tháng kể từ khi văn phòng tiếp nhận vụ án đầu tiên.

Sau khi thành công gây được tiếng vang, những vụ mà họ được nhờ vả tuyệt đối không ít, nhưng đều quá dễ dàng, thỉnh thoảng chỉ cần một mình Tô Duy ra tay là cũng giải quyết xong, so với vụ Câu Hồn Ngọc lần trước thì quả là không thể sánh được.

Nhìn những bông tuyết càng ngày càng lớn bên ngoài cửa sổ, Tô Duy nhớ ra ngày mai chính là lễ Giáng sinh, thời gian trôi thật là nhanh, không biết lễ Giáng sinh ở đây có náo nhiệt không.

Nếu không có vụ án nào, chi bằng chuyên tâm chuẩn bị một bữa ăn mừng Giáng sinh đi, cậu sẽ làm bánh kem và gà tây, nhân tiện kiếm một cây thông về, đặt ở cửa văn phòng để trang trí cho có không khí.

Gió lạnh thổi tới, Tô Duy phát hiện cửa bị mở, bất mãn nhìn Thẩm Ngọc Thư, đáng tiếc hẳn không cảm nhận được oán niệm của cậu, vẫn điềm nhiên ngồi đọc báo, sống lưng thẳng tắp.

Tô Duy bước qua đóng cửa sổ lại, lúc trở lại nhìn thấy tách trà của Thẩm Ngọc Thư, cậu đột nhiên nổi lên ý xấu, cầm lấy cái tách về chỗ của mình thưởng thức.

Thẩm Ngọc Thư vẫn chẳng hề phản ứng.

Tô Duy cụt hứng, nhắc nhở: "Tôi dùng tách của cậu uống trà đấy."

"Đây không phải là lần đầu tiên, tôi quen rồi."

"Lần này tôi uống đúng chỗ cậu vừa uống, là kiss gián tiếp đấy."

"Tôi không bận tâm." Thẩm Ngọc Thư ló đầu ra khỏi tờ báo: "Nếu cần thiết thì tôi cũng không ngại hôn tử thi đâu."

"..."

Trận này, Tô Duy thua hoàn toàn.

Vài phút sau, văn phòng lại yên tĩnh như lúc đầu, Tô Duy cời than trong lò, quay đầu quan sát Thẩm Ngọc Thư. Thẩm Ngọc Thư lật sang trang khác của tờ báo, xem ra trong khoảng thời gian ngắn tới sẽ không làm việc gì khác.

Không có việc gì làm, chi bằng đi mua đồ để tối nấu ăn vậy.

Tuy nghĩ vậy nhưng nhìn màn tuyết trắng như lông ngỗng bên ngoài, Tô Duy một giây cũng không muốn nhúc nhích, thuận tay lấy cây bút lông trên bàn, một tay đặt sau đầu, một tay xoay nghịch cái bút.

Nếu là ở thời hiện đại, cho dù không ra khỏi cửa cũng có rất nhiều thứ để giết thời gian, nhưng chỗ này thì đến lướt di động cậu cũng không làm được.

Tô Duy ngẩng đầu nhìn bóng đèn trong phòng.

Chỗ này có điện, chỉ là không có ổ điện thích hợp nên không thể sạc pin cho di động, trừ phi cậu có thể tự chế ổ điện. Dù dụng cụ trong tay có hạn nhưng vẫn có thể thử một lần, dù sao thì rảnh rỗi sinh nông nổi, đấng nào cũng chẳng có việc gì để làm.

Tiếng nói chuyện đột nhiên vang lên làm đứt đoạn dòng suy nghĩ của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư cuối cùng cũng bị kỹ thuật xoay bút thần kỳ của cậu hấp dẫn, buống tờ báo xuống, nhìn qua.

Cây bút lông trong tay Tô Duy xoay tròn theo đủ các kiểu, đẹp đến hoa cả mắt, Thẩm Ngọc Thư không kìm được, hỏi: "Đây cũng là môn học bắt buộc của kẻ trộm sao?"

"Không phải, đây là môn bắt buộc khi vào đại học."

Không biết trò xoay bút thì cậu sẽ không dám nói là mình đã từng học đại học đâu, năm đó trong trường còn bình chọn "Trạng Nguyên quay bút", nếu không phải để giữ mình không quá nổi bật, Tô Duy nhất định sẽ giành hạng nhất.

Nghe cậu nói xong, Thẩm Ngọc Thư càng kinh ngạc hơn.

"Cậu từng học đại học?"

"Cậu có nhất thiết phải ra vẻ kinh ngạc thế không? Nói cho cậu biết, tôi từng theo học một trường đại học quốc tế lừng danh đấy."

"Mua bằng à?"

"Cậu nói vậy sỉ nhục chỉ số thông minh của tôi quá đấy.",

Động tác giở báo của Thẩm Ngọc Thư ngừng lại, nhìn chăm chăm vào một chỗ, không lên tiếng nữa.

Tô Duy đứng lên, chỉnh đốn lại bản thân một chút rồi đi ra cửa, Thẩm Ngọc Thư đột nhiên gọi cậu từ phía sau.

"Tô Duy!"

"Cái gì?"

Thẩm Ngọc Thư lại không nói nữa, Tô Duy quay đầu lại, cười hì hì: "Có phải là bị bằng cấp của tôi làm cho chấn động, quyết định thay đổi cái nhìn về tôi không?"

"Không, chỉ là tôi đọc được một tin rất tệ."

Thẩm Ngọc Thư đẩy tờ báo cho cậu.

Tô Duy thu lại vẻ cợt nhả, quay lại cầm tờ báo.

Góc phải phía dưới của tờ báo là mục tin văn đại khái nói rằng trên một chuyến xe lửa đi về Hà Bắc đã xảy ra án mạng. Quân nhân có tên Hứa Phú và gia quyến đã bị bắn chết trên tàu, tiền bạc và đồ trang sức mang theo bị cướp sạch, cảnh sát nghi ngờ rằng đây là vụ giết người cướp của, hiện đang nhanh chóng tiến hành điều tra.

Trong thời loạn, những vụ cướp bóc thế này xảy ra đầy rẫy, thế nên tòa soạn cũng không đưa tin chi tiết, tin này được xếp vào chỗ rất không bắt mắt, về như chỉ như để lấp chỗ trống, đến sát lúc in mới sắp chữ lên.

Nếu tin này không nói đến họ tên người bị hại, có lẽ Thẩm Ngọc Thư cũng sẽ cho qua.

"Là Hứa Phú và Ngô Mị."

Tô Duy đọc xong, nói với Thẩm Ngọc Thư: "Không ngờ lời cậu nói lúc trước lại thành sấm truyền, chúng ta và Ngô Mị quả thật không còn gặp lại."

Ngô Mị chính là người ủy thác cho họ vụ Câu Hồn Ngọc, Hứa Phú là tình nhân, cũng là người móc ngoặc cùng cô ta. Sau khi Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư giúp cô ta tìm được chỗ vàng về mới phát hiện, thứ cô ta thực sự muốn chính là bản đồ cơ quan của Định Đông Lăng giấu trong chiếc va li.

Ngô Mị và Hứa Phú xuất hiện trên chuyến xe lửa đi Hà Bắc, nhất định là có liên quan đến lăng mộ, nhưng không rõ vì nguyên nhân gì mà bị ám sát.

"Không biết bọn họ về sau có phát hiện ra tấm bản đồ đó là giả không."

"Chắc là không, thứ nhất là bọn họ không nghĩ rằng chúng ta đoán ra được bí mật, thứ hai là tấm bản đồ giả ấy hoàn toàn có thể qua mắt được bọn họ... Xem ra có rất nhiều người muốn sở hữu kho báu, có kẻ không muốn bọn họ nhanh chân đến trước."

"Cũng có thể là có người cũng biết bí mật này, muốn lấy bản đồ của họ, xong việc thì giết người diệt khẩu."

Nói tới đây, Tô Duy có chút lo lắng.

Tấm bản đồ thật đang nằm trong tay bọn họ, như vậy khó có thể đảm bảo sẽ không có người tìm tới chỗ này. Cậu và Thẩm Ngọc Thư thì không cần lo lắng, chỉ sợ Lạc gia và Trường Sinh bị liên lụy thôi.

"Nói ra thì, tờ giấy đó cậu để đâu rồi?" Tô Duy hỏi.

Ánh mắt Thẩm Ngọc Thư đảo qua giấy chứng nhận kinh doanh trên tường, Tô Duy lập tức hiểu ngay, bởi đây là chỗ người ta thường giấu đồ.

Giấy chứng nhận kinh doanh được đặt trong khung kính.

Nhiều người thích đem những vật riêng tư kẹp phía sau khung kính, họ cho rằng cách này rất an toàn, nhưng từ kinh nghiệm của Tô Duy mà nói, làm như vậy là vô cùng nguy hiểm.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Tôi cố ý đấy. Đó không phải thứ thuộc về chúng ta, nhưng lại cũng không thể làm hỏng được, tôi đặt ở đó, nếu có người đánh cắp thì kệ hã."

Thẩm Ngọc Thư nhất định không biết tờ giấy nhỏ bé đó giá trị đến đâu, có điều đó là cách tốt nhất, hỏi bản thân Tô Duy cũng không biết phải xử lý tấm bản đồ đó như thế nào.

"Đúng là khó nghĩ."

Tô Duy ngồi lên bàn, hai tay khoanh trước ngực, "Tôi đột nhiên có chút muốn Đoan Mộc Hành đánh cắp nó, như vậy thì sẽ không liên quan gì đến chúng ta nữa."

"Kho báu đó nhất định rất lớn, thế nên mới có nhiều người điên cuồng vì nó như vậy."

Tô Duy liếc Thẩm Ngọc Thư một cái, rất muốn nói rằng: Nếu cậu biết là Định Đông Lăng thì sẽ thấy rằng người ta điên cuồng một chút cũng không có gì kỳ quái.

"Cậu nói xem, những người đó có thể lần theo manh mối mà tìm tới chỗ chúng ta không?"

"Chắc là không, biết chuyện này chỉ có hai chúng ta, chỉ cần chúng ta không nói..."

Thẩm Ngọc Thư nói đến nửa chừng thì ngừng lại, bởi vì hăn nghĩ tới người thứ ba: Đoan Mộc Hành.

"Chắc cậu ta cũng không nói đâu, nếu cậu ta muốn kho báu thì đương nhiên càng ít người biết càng tốt."

Tô Duy nói như vậy là để an ủi Thẩm Ngọc Thư, đồng thời cũng là an ủi chính mình.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Tôi sẽ lưu ý cậu ta, nếu Ngô Mị và Hứa Phú đã xảy ra chuyện, như thế có nghĩa là chuyện này vẫn chưa kết thúc, chúng ta cũng phải cẩn thận."

"Ừm."

Bầu không khí yên bình thanh tịnh bị phá vỡ, chuyện Ngô Mị bị hại giống như một viên sỏi ném xuống mặt hồ phẳng lặng, lan tỏa ra những gợn sóng của sự bất ổn, khiến Tô Duy và Thấm Ngọc Thư không thể quay lại cuộc sống bình thản như trước.

Cuối cùng vẫn là Tô Duy phá vỡ sự yên tĩnh, cậu nói: "Cái đồ mồm quạ, sau này nhớ cẩn thận đừng có nói bậy nữa đấy."

"Mê tín là không nên, không tin thì ngày nào tôi cũng nói cậu trúng số, xem cậu có trúng được không."

"Cái này gọi là cái tốt không linh cái xấu linh, đương nhiên, cậu thích mỗi ngày đều nói tôi trúng số thì tôi cũng không ngại, tốt nhất là cho tôi trúng giải độc đắc, để tôi có thể trở về."

"Về đâu?"

Còn chỗ nào nữa? Đương nhiên là về thế giới của tôi.

Có điều những lời này không thể nói ra, Tô Duy ho khan mấy tiếng, đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

Đây là ám hiệu mà cả hai ngầm hiểu với nhau.

Thông thường khi Tô Duy làm động tác này, Thấm Ngọc Thư sẽ không hỏi tiếp nữa, nhưng hôm nay thái độ của hắn khác thường, tiếp tục nói: "Lúc phát hiện ra bản đồ cơ quan là cậu đã chắc chắn rằng Ngô Mị và Hứa Phú

không thể tìm được kho báu, thật sự giống như cậu có thể biết trước vậy, biết rằng bọn họ sẽ xảy ra chuyện."

Giọng nói của Thẩm Ngọc Thư đầy tính dồn ép, mặc dù không khiến người ta có cảm giác dữ dội sắc bén nhưng lại khó lòng chống cự.

Tô Duy cười ha hả rất không tự nhiên: "Đâu có, nếu biết trước được tương lai thì tôi đã đi đánh xổ số từ lâu rồi, đó chỉ là tùy tiện nói ra mà thôi."

"Về mặt lúc ấy của cậu tôi nhớ rất rõ, chắc chắn không phải là thuận miệng nói bừa."

Thẩm Ngọc Thư nói rất nghiêm túc, ánh mắt thâm thúy.

Bị hấn nhìn chăm chăm, Tô Duy dường như có cảm giác bí mật của mình bị nhìn thấu, cứ tiếp tục bị truy vấn như vậy, cậu không chừng sẽ ngả bài mất. Nên biết rằng công lực nói dối của cậu không thể so với khả năng trộm đồ của cậu được đâu.

Tô Duy nắm lấy mép bàn, định nhảy xuống đất nhưng Thẩm Ngọc Thư đã đi trước một bước, hai tay giữ lấy vai cậu, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng có, đôi mắt nhìn cậu chăm chú, sau đó từ từ ghé sát lại gần.

Tiếng chuông cảnh báo vang lên dữ dội trong lòng Tô Duy, radar bắt sóng nguy hiểm không ngừng phát tín hiệu, nếu không phải là hoàn cảnh này, động tác của Thẩm Ngọc Thư nhất định sẽ khiến Tô Duy nghĩ rằng hẳn muốn hôn cậu.

Đáng tiếc là không phải.

Tô Duy thà rằng Thẩm Ngọc Thư hôn mình còn hơn là tiếp tục truy vấn.

Thấy khuôn mặt của Thẩm Ngọc Thư càng lúc càng gần, Tô Duy đến thở cũng ngừng lại, hiện tại không phải cái chuông trong đầu réo mà là trái tim đang đánh trống, hơn nữa còn rất vang, nhắc nhở cậu rằng thời gian không còn nhiều, phải nhanh chóng đưa ra quyết định.

Giây tiếp theo Tô Duy nhắm mắt lại.

Để thiên hạ không đại loạn, bí mật có liên quan tới lỗ đen thời gian cậu nhất định không thể nói ra, thế nên hiện tại cậu chỉ có duy nhất một lựa chọn.

Ngoại hình của Thẩm Ngọc Thư cũng không tệ, hợp với gu thẩm mỹ của cậu, như vậy thì có bị hôn cũng không phải chuyện gì quá sức chịu đựng dù sao da mặt cậu cũng dày, chỉ hy vọng hôn xong Thẩm Ngọc Thư sẽ thôi truy vấn.

Nhắm mắt lại, bốn bề yên lặng như tờ, Tô Duy không biết Thẩm Ngọc Thư đang làm gì, hắn không lập tức sáp tới, nhưng bằng cảm giác, cậu biết rằng hắn đang chăm chú nhìn mình.

Thẩm Ngọc Thư nhìn rất kỹ, khoảng cách gần như gang tấc khiến Tô Duy cảm nhận được cả hơi thở mà hắn phả ra bên má.

Đầu tiên là khuôn mặt, rồi chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, trái tim cậu đập thành thịch, bỗng nhiên có chút tò mò không biết Thẩm Ngọc Thư sẽ

làm gì tiếp theo.

Nhất định là tại gần đây cậu không yêu đương gì nên mới đói bụng ăn quàng.

Nhiệt độ càng ngày càng cao khiến Tô Duy có ảo giác rằng, bọn họ đã bắt đầu có tiếp xúc thân mật.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên, phá vỡ cục diện khó xử.

Tô Duy bình tĩnh, sau khi phát hiện bản thân có thể dùng cách khác để thoát khỏi Thẩm Ngọc Thư, cậu lập tức chống tay lên mép bàn, xoay người nhảy qua bên kia.

Thẩm Ngọc Thư tròn mắt ngạc nhiên trước động tác của Tô Duy, lẩm bẩm: "Tôi không biết là cậu có sức bật lớn như thế đấy."

"Tôi cũng mới biết đấy, ha ha." Tô Duy vừa nói vừa lau mồ hôi lạnh trên trán.

Nên biết rằng cậu không thích bị người cùng giới sàm sỡ đâu, ít nhất thì cũng phải để cậu nắm quyền chủ động chứ.

Trong bất kỳ lĩnh vực nào việc nắm quyền chủ động cũng vô cùng quan trọng.

Tô Duy len lén quan sát sắc mặt Thẩm Ngọc Thư, vẻ mặt của hắn có chút khó hiểu, đưa tay lên sờ sờ môi, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Cái tên này, không phải đang nghĩ linh tinh thật đấy chứ?

Tô Duy khó chịu, đang định chất vấn thì tiếng gõ cửa lại vang lên, đợi mãi không thấy người bên trong trả lời, vị khách không kìm được tự đẩy cửa ra, thò đầu vào bên trong thăm dò.

"Ngọc Thư, anh có ở đây không?"

Giọng nói trong trẻo êm tai, chính là của vị tiểu thư từng có hôn ước với Thẩm Ngọc Thư: Trần Nhã Vân.

Trong vụ án Viên Nguyệt Quan Âm, Thẩm Ngọc Thư từng giúp Trần Nhã Vân rửa sạch oan khuất, cô ta vì thế nảy sinh tình cảm với hắn, sau này suốt ngày viện cớ đến tìm.

Lúc đầu Thẩm Ngọc Thư còn tiếp đón theo phép lịch sự, về sau phát hiện cô nữ sinh này rất khó cắt đuôi, hắn bèn thay đổi chiến thuật, cô ta cứ đến là hắn trốn, trốn không được thì làm lơ, làm lơ không được thì tìm kẻ "chết" thay, ví dụ như lúc này.

Nhìn thấy Trần Nhã Vân, Thẩm Ngọc Thư bật một cái, lảng người ra sau Tô Duy, dùng khuỷu tay huých cậu, ra ý bảo cậu giải quyết.

Hồi đầu Tô Duy cũng từng lo lắng rằng Thẩm Ngọc Thư và Trần Nhã Vân kết hôn sinh con, tương lai sẽ xuất hiện hậu duệ là Thẩm Ngạo, bức cậu từ hiện đại về thời dân quốc.

Cho nên cậu từng nghĩ đủ chiêu trò để quấy nhiễu không cho bọn họ bên nhau, có điều không bao lâu sau, Tô Duy phát hiện ra rằng lo lắng của mình là thừa, bởi Thẩm Ngọc Thư còn ghét tiếp xúc với Trần Nhã Vân hơn cả cậu.

Túm túm cười nhìn Thẩm Ngọc Thư bó tay bất lực, Tô Duy nghiêng đầu về phía hẳn, cố ý thấp giọng: "Sức bật của cậu cũng lớn thật đấy."

"Chủ yếu là do đối thủ quá lợi hại."

"Chẳng lẽ phụ nữ còn đáng sợ hơn cả xác chết sao?"

"Đúng vậy, xác chết không ồn ào, còn cô ta thì quá lắm chuyện. Đừng nhiều lời nữa, mau tìm cách đuổi cô ta đi đi."

Nếu Trần Nhã Vân biết Thẩm Ngọc Thư nghĩ như vậy về mình, nhất định sẽ vô cùng đau lòng, nhưng hiện tại cô ta còn đang mài phôi tuyết trên người, không nghe được bọn họ nói gì.

Cô ta mặc một chiếc áo khoác nỉ màu xám, đội mũ ren, đặt hộp điếu tâm xuống bàn, cởi áo khoác và mũ ra, để lộ mái tóc được uốn xoắn bên trong.

Một cô gái xinh đẹp như vậy, đi đến đâu cũng sẽ thu hút chú ý của mọi người, tiếc thay hai đấng nam nhi trong văn phòng thám tử này lại hoàn toàn chẳng có cảm giác gì.

"Các anh đang nói gì thế?"

"Không có gì."

Phát hiện quần áo có chút xộc xệch, Tô Duy vội vàng sửa sang lại một chút rồi bày ra vẻ mặt tươi cười liên tục lắc đầu, đồng thời xòe bàn tay về phía Thẩm Ngọc Thư, ý rằng: Muốn tôi giúp không thành vấn đề, phí là năm đồng bạc Âu.

"Hình như chúng ta là cộng sự?"

Giọng nói bất mãn vang lên bên tai, mang đến cảm giác nhột nhạt, Tô Duy bất giác lại nghĩ tới cảnh vừa rồi, cậu hừ nhẹ một tiếng.

"Cậu có biết quê tôi có câu 'càng quen càng lèn cho đau' không, chính là..."

"OK, tôi hiểu rồi, cậu lập tức giải quyết đi, xong chuyện tôi trả tiền."

Đàm phán xong, Tô Duy thu tay lại, bước qua đón Trần Nhã Vân, cười nói: "Trần tiểu thư có nhã hứng thật đấy, tuyết lớn như vậy mà cũng ra ngoài tìm chúng tôi có việc gì sao?"

"Có..."

"Ồ, không có việc gì a, vậy mời cô về thôi, chúng tôi có vụ án phải giải quyết, không có thời gian tiếp cô đâu."

"Không cần để ý đến tôi đâu."

Trần Nhã Vân nhón chân, lách qua người Tô Duy, nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư ở sau lưng cậu.

"Tôi mang bánh ngàn lớp mà Thẩm Ngọc Thư rất thích đến, có cả phần của anh nữa đấy, Tô Duy."

Không phải Thẩm Ngọc Thư thích bánh ngàn lớp, mà bất kể cái gì khách tặng, hẳn đều sẽ lịch sự nói rằng thích.

Tô Duy không nói ra chuyện đó, chỉ nhìn hộp điểm tâm trên bàn, cười tủm tỉm: "Cảm ơn Trần tiểu thư, khi nào có thời gian chúng tôi sẽ ăn, mời cô cứ về trước, đi thông thả nhé, xin phép không tiễn."

"Nhưng tôi có việc tìm Ngọc Thư."

Ngọc Thư, Ngọc Thư, làm ơn đừng có gọi kiểu thân mật như thế chứ Trần tiểu thư, các người có thân thiết gì đâu.

Tuy rằng hiện tại Tô Duy không phải lo lắng về việc Thẩm Ngọc Thư sẽ kết hôn với Trần Nhã Vân nữa, nhưng thấy cô ta gọi thân mật như vậy, cậu vẫn có chút khó chịu.

Bởi vì hai người là cộng sự, mà cộng sự quan trọng nhất chính là sự tin tưởng và ăn ý, thế nên nếu có người chen vào giữa thì rất dễ ảnh hưởng đến quan hệ của họ.

Tô Duy làm động tác mời Trần Nhã Vân rời đi, không đợi cô ta nói thêm, còn chủ động mở cửa giúp.

Có điều sau khi mở cửa ra, cậu ngẩn người, hóa ra bên ngoài còn có một cô gái khác nữa.

Cô gái đó quấn một chiếc khăn quàng cổ màu đỏ, đầu cúi gằm khiến hơn nửa khuôn mặt bị giấu dưới lớp khăn. Cô ta trông có chút sợ hãi, nhìn thấy Tô Duy thì hốt hoảng lùi về phía sau mấy bước, đầu càng cúi thấp hơn.

Tô Duy khó hiểu nhìn về phía Trần Nhã Vân.

Trần Nhã Vân bước qua, kéo cô gái kia vào trong phòng, nói: "Thực ra người có việc không phải là tôi mà là sư muội, cô ấy gặp phiền toái, nghe nói các anh rất lợi hại nên nhờ tôi giúp tìm các anh."

"A... Cảm ơn đã chiếu cố."

Tô Duy vừa nói vừa nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, dùng ánh mắt hỏi hẩn: Thế này là thế nào đây?

Nghe nói có ủy thác, Thẩm Ngọc Thư mắt sáng rực lên, chủ động bước tới, đưa tay ra với cô gái: "Xin chào, tôi là Thẩm Ngọc Thư."

Thiếu nữ kia ngẩng đầu nhìn hẩn, dường như có chút do dự, lại nhìn qua Trần Nhã Vân.

Trần Nhã Vân trấn an: "Ngọc Thư rất lợi hại, hồi trước chị bị vu khống giết người, đều nhờ anh ấy giúp chị minh oan đấy, đừng lo lắng, chuyện của em anh ấy chắc chắn có thể giải quyết dễ dàng."

"Ừm... Tôi tên, tên Lý Tuệ Lan... Xin, xin chào..."

Nghe Trần Nhã Vân nói vậy, Lý Tuệ Lan dần trấn tĩnh lại, bắt tay Thẩm Ngọc Thư, lại nhìn về phía Tô Duy chào hỏi.

Cô ta thấp hơn Trần Nhã Vân một chút, để tóc mái bằng, trên người không mang trang sức gì, có điều từ quần áo và khăn quàng có thể nhìn ra Lý Tuệ Lan xuất thân từ gia đình giàu có.

Tô Duy đưa hai ngón tay lên trán làm động tác chào, tự giới thiệu: "Tôi là Tô Duy, chủ nhân thứ hai của văn phòng thám tử này. Mong được chỉ giáo."

Hành động của cậu khiến Lý Tuệ Lan bật cười, không còn câu nệ như lúc ban đầu nữa: "Tôi nói với các vị chuyện này, các vị sẽ giữ bí mật chứ?"

"Điều này xin cứ yên tâm, bảo vệ bí mật của khách hàng là một trong những nguyên tắc cơ bản của thám tử."

Tô Duy đưa mắt ra hiệu cho Thẩm Ngọc Thư, bảo hẳn tiếp khách, bản thân thì qua phòng trà nước pha trà.

Trong tủ ở phòng trà nước có hơn hai mươi loại trà, tất cả được đặt trong những chiếc lọ giống nhau, bên ngoài không hề đánh số hay có ký hiệu gì để phân biệt, Tô Duy mãi mãi cũng không nhớ lọ nào đựng trà nào, bởi Thẩm Ngọc Thư thường xuyên đổi vị trí của chúng.

Cậu từng hỏi tại sao lại làm như vậy, Thẩm Ngọc Thư trả lời rằng, để mỗi ngày đều có niềm vui bất ngờ.

Cho nên hôm nay, Tô Duy lấy bừa một lọ, bỏ lá trà vào ấm, rót đầy nước rồi lấm bầm: "Không biết hôm nay có niềm vui bất ngờ gì, hy vọng các cô sẽ không xúi quẩy mà trúng chiêu."

Niềm hy vọng của Tô Duy không thành hiện thực.

Sau khi nhấp một ngụm trà, hai cô gái đều để lộ vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, đôi mày nhăn lại, nhìn về phía Tô Duy.

Tô Duy nhún nhún vai, tới bên Thẩm Ngọc Thư ngồi xuống.

Thật sự không liên quan đến cậu, cậu chỉ là tiểu đệ bưng trà thôi, hoàn toàn không có ý chơi khăm khách tới đâu.

Thẩm Ngọc Thư uống một ngụm trà, vẻ mặt bình thản đặt tách trà xuống, nói với Lý Tuệ Lan: "Bây giờ có thể nói chuyện của tiểu thư rồi."

Tô Duy phát hiện sau khi thấy hẳn uống trà xong, vẻ mặt của hai cô gái càng cổ quái hơn, họ nhìn tách của mình, dường như không thể hiểu nổi tại sao Thẩm Ngọc Thư có thể thản nhiên uống được loại trà này.

Đó là chuyện bình thường, bởi những thứ mà người bình thường không thích Thẩm Ngọc Thư đều thích.

Tô Duy lấy sổ tay ra, chuẩn bị ghi chép.

Lý Tuệ Lan cởi áo khoác ngoài, bên trong cô mặc áo truyền thống của Trung Quốc và một chiếc váy đen dài, nhìn càng có vẻ trong sáng đáng yêu.

Thoạt nhìn Lý Tuệ Lan còn chưa trưởng thành hẳn, không có nhiều kinh nghiệm xã giao, làn da trắng nõn, những ngón tay thon dài vân vê mép áo, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Trần Nhã Vân, dường như không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Cuối cùng Trần Nhã Vân không nhịn được, phải lên tiếng trước.

"Đầu tiên tôi sẽ nói một chút về gia thế của Tuệ Lan. Cha Tuệ Lan là ông chủ của xưởng dệt Xuân Huy, các anh từng nghe nói đến Xuân Huy rồi chứ? Nó rất lớn, ở Tô Châu và Hàng Châu đều có phân xưởng. Tuệ Lan hiện đang học tại trường nữ sinh, sang năm là tốt nghiệp rồi, cha cô ấy đã chuẩn bị hôn sự cho con gái, chỉ chờ tốt nghiệp là có thể thành hôn."

Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư nhìn nhau, cả hai cùng lúc nghĩ về một vấn đề: Đừng bảo Lý Tuệ Lan là hoa đã có chủ, muốn cùng người yêu bỏ trốn nha?

Bỏ trốn không sao, làm ơn đừng có gây ra một vụ Viên Nguyệt Quan Âm như Trần Nhã Vân là được rồi.

"Vị hôn phu đó do một tay cha Tuệ Lan cất nhắc, rất trung thành và tận tâm với ông ấy, thế nên cha Tuệ Lan quyết định bắt rể, nhưng trong lòng Tuệ Lan đã có người, cô ấy không muốn nghe theo lệnh cha mẹ, tùy tiện lấy chồng sinh con."

Tô Duy nhìn trang giấy chưa viết một chữ nào, đặt bút xuống, dù sao loại tiểu thuyết tình cảm này cũng chẳng có gì đáng ghi chép cả.

Tô Duy thận trọng tìm từ, hỏi: "Lý tiểu thư, cái đó... Cô và bạn trai kết giao bao lâu rồi?"

Lý Tuệ Lan đỏ mặt, xấu hổ khẽ mở miệng, quay đầu lại nhìn Trần Nhã Vân, Trần Nhã Vân đáp thay: "Các anh yên tâm đi, cô ấy không giống tôi hồi trước đâu, bọn họ quen nhau đã ba năm, hơn nữa còn ở chung rồi, đằng trai làm việc ở Cục Công Đồng, nhân phẩm tuyệt đối không có vấn đề."

Ở chung?

Tô Duy nhìn Lý Tuệ Lan, cảm thấy nữ sinh thời đại này cởi mở thật đấy.

Lý Tuệ Lan mặt càng đỏ hơn, đưa tay huých Trần Nhã Vân, ra ý bảo cô ta đừng nói tiếp nữa.

Trần Nhã Vân cười, giải thích: "Không sao đâu, bọn họ đều là những người tin được."

Để Lý Tuệ Lan đỡ xấu hổ, Tô Duy hỏi: "Cho nên Lý tiểu thư chuẩn bị ngả bài với người trong nhà, muốn chúng tôi đưa lời khuyên?"

"Đúng là tôi định nói với gia đình, nhưng lý do hôm nay tôi tới đây không liên quan lắm đến chuyện ngả bài."

Giọng Lý Tuệ Lan rất nhỏ, cô ta nhìn hai người ngồi đối diện một cái rồi nhanh chóng dời ánh mắt đi chỗ khác, nói: "Sự là thế này, sau khi chúng tôi yêu nhau, tôi bèn lấy cớ để dọn tới biệt thự nhà tôi, căn biệt thự đó cách nhà chính khá xa nên không cần lo lắng bị người ta chú ý, thế nhưng gần đây..."

Cô ta dừng lại một chút, sau đó dường như hạ quyết tâm, nói: "Gần đây chỗ đó có ma, thật sự không thể tiếp tục ở được, tôi muốn mời các vị trừ ma..."

Tô Duy cầm tách trà, đang chuẩn bị uống, nghe xong lời này thiếu chút nữa thì sặc, vội vàng buông tách xuống, hỏi: "Trừ... ma?"

"Đúng vậy, trừ ma..."

Lý Tuệ Lan nói xong, nhìn về mặt Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy, vội vàng tiếp: "Tiền bạc không thành vấn đề, đây là tiền ủy thác, sau khi xong việc, tôi sẽ gửi hai vị tiền thù lao."

Cô ta vội vàng mở chiếc túi mang theo ra, lấy ra một phong bì dày đặt lên bàn. Nhìn độ dày của chiếc phong bì, số tiền bên trong nhất định là không nhỏ.

"Các vị bắt ma cũng được, đuổi nó đi cũng được, chỉ cần đừng để nó quấy nhiễu chúng tôi nữa là được, ký túc xá của trường quản lý rất nghiêm, tôi mà về đó thì khó gặp anh ấy lắm..."

Tô Duy xoay cây bút trong tay, nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư hỏi Lý Tuệ Lan.

"Nói đơn giản thì ý của tiểu thư là: Trong biệt thự xảy ra chuyện kỳ lạ, hy vọng chúng tôi giúp tìm ra nguyên nhân, để cô và người yêu có thể yên tâm ở lại đó, đúng không?"

"Đúng vậy, đúng vậy."

"Vậy cô có thể nói cụ thể một chút về những việc kỳ quái đã xảy ra không?"

"Cụ thể... cụ thể..."

Nói đến cụ thể, Lý Tuệ Lan có chút thất thần, giơ tay vuốt vuốt tóc mai, nói: "Ví dụ như nửa đêm đồng hồ trong nhà đột nhiên cùng đổ chuông; hoặc là có tiếng bước chân và tiếng khóc của phụ nữ; bóng đèn không ngừng chớp sáng; tôi còn thường nhìn thấy cái bóng lượn tới lượn lui nữa... Bạn trai tôi hay ra ngoài xã giao vào buổi tối, không có nhà, tôi đã mấy lần sợ đến ngất xỉu rồi."

"Những hiện tượng này bắt đầu xảy ra từ khi nào?"

"Đại khái... hơn một tuần trước."

Một tuần mà đã xảy ra nhiều hiện tượng quái dị như vậy, con ma đó cũng bận thật đấy.

Tô Duy hỏi: "Bạn trai của tiểu thư nói thế nào?"

"Anh ấy không tin là có ma quỷ, cho rằng tôi quá căng thẳng vì việc học nên thấy ảo giác, bảo tôi nghỉ ngơi cho tốt. Mấy hôm nay anh ấy phải ra ngoài công tác nên tôi tranh thủ nhờ các vị tới giúp."

"Cô hiện giờ còn ở tại biệt thự không?"

"Không, tôi không dám ở đó một mình, hiện tại tôi đang ở nhờ nhà một người bạn học, đây là chìa khóa biệt thự."

Lý Tuệ Lan lấy một chiếc chìa khóa từ trong túi ra, tiến đến đưa cho bọn họ.

Đó là chiếc chìa khóa dài có vẻ rất cổ, ở thời đại này nó thuộc loại được làm thủ công rất tinh tế. Tô Duy không cầm lấy ngay mà nhìn sang Thẩm Ngọc Thư, hăng đưa tay nhận lấy, hỏi: "Địa chỉ?"

"Đường Bạch Tái Trọng... À, số 156 đường Bạch Tái Trọng..."

Lý Tuệ Lan nói xong, vẻ mặt có chút thất thần, Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Những hiện tượng kỳ quái mà tiểu thư nói chỉ buổi tối mới xuất hiện sao?"

Cô ta định thần lại, liên tục gật đầu.

"Đúng vậy, ban ngày tất cả đều bình thường, vì thế hy vọng các vị có thể tới đó vào buổi tối, đồ ăn và giường đều đã có sẵn."

"Có lò sưởi không?"

Đối diện với ánh mắt khó hiểu của Lý Tuệ Lan, Tô Duy nhòe miệng cười.

"Tôi sợ lạnh."

Lý Tuệ Lan cũng cười: "Có, tôi cũng rất sợ lạnh."

"Có điểm tôi không hiểu, nếu bạn trai cô làm việc ở Cục Công Đồng, có một chức vụ tốt, cô có thể thoải mái giới thiệu anh ta với người nhà mà, tại sao lại muốn giấu?"

Bị hỏi đến, Lý Tuệ Lan có chút xấu hổ, Trần Nhã Vân trả lời giúp bạn.

"Bởi bạn trai cô ấy là người Pháp, cha cô ấy tư tưởng cổ hủ, không thích người nước ngoài."

Thẩm Ngọc Thư gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, Lý Tuệ Lan lại không yên tâm hỏi: "Liệu có vấn đề gì không?"

"Không, có điều sau khi chúng tôi điều tra ra chân tướng, làm thế nào để liên lạc với tiểu thư?"

"Tôi sẽ tới chỗ hai vị, chỗ tôi ở hiện nay rất gần đây, các vị nhất định không được đến trường tìm tôi nhé, tôi sợ nhà trường biết sẽ tới tai cha tôi, như vậy thì rất phiền toái."

Lý Tuệ Lan có vẻ rất căng thẳng, Trần Nhã Vân tiến lên cầm lấy tay cô ta an ủi: "Chị cũng sẽ tới đây thường xuyên, nếu có tin gì tốt sẽ lập tức báo cho em ngay."

"Cảm ơn chị."

Nghe bọn họ nói vậy, Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư nhìn nhau, cả hai cùng nghĩ thầm: Trần tiểu thư, cô có thể đừng đến đây thường xuyên không?

Thẩm Ngọc Thư đứng lên, nói với hai cô gái: "Yên tâm đi, chúng tôi sẽ đảm bảo bí mật cho khách hàng. Cuối cùng còn một vấn đề, không biết Lý tiểu thư có tiện nói cho tôi biết tên bạn trai của cô không?"

Lý Tuệ Lan nhú mày, một lúc lâu sau mới ngậm ngừng hỏi: "Chuyện này cũng có liên quan đến vụ việc sao?"

"Tạm thời không có quan hệ gì nhiều, có điều để nhanh chóng giải quyết, chúng tôi nắm được thông tin càng chi tiết tỉ mỉ càng tốt."

"VẬY có thể tạm thời không nói được không? Khi nào bắt buộc phải nói, tôi sẽ nói cho các vị."

"Đúng vậy đúng vậy, các anh là đi trừ ma giúp Tuệ Lan chứ có phải đi bắt bạn trai cô ấy đâu. Hơn nữa bạn trai cô ấy đi công tác không ở đây, cho dù anh có biết tên người ta thì cũng vô dụng mà."

Thẩm Ngọc Thư không đáp lại, nhìn về phía Tô Duy, Tô Duy cũng đứng lên, cười hì hì nói: "Không nói cũng không sao, chúng tôi tới đó xem tình hình thế nào trước, có vấn đề gì sẽ báo với tiểu thư sau."

Nghe cậu nói vậy, Lý Tuệ Lan rõ ràng thở phào, lại luôn miệng nói cảm ơn rồi mới cáo từ rời đi.

Trần Nhã Vân vốn đang muốn ở lại, bị Tô Duy lấy cớ bọn họ phải đi điều tra cự tuyệt, lúc rời đi cô ta còn đầy lưu luyến tạm biệt Thẩm Ngọc Thư, đáng tiếc Thẩm Ngọc Thư cúi đầu nhìn số tay của Tô Duy, hoàn toàn làm ngơ.

Tiền hai vị tiểu thư đó đi rồi, Tô Duy đóng cửa lại, quay trở vào.

Thẩm Ngọc Thư ngồi trên sofa xem quyển số tay, vẻ như suy nghĩ gì đó, Tô Duy cầm phong bì trên bàn lên dốc xuống, một xấp tiền rơi ra.

"Xem ra chúng ta có thể kiếm được một món tiền lớn trong đêm Giáng sinh."

"Tiền càng nhiều đồng nghĩa với việc ủy thác càng phiền, đây không phải là chuyện tốt."

"Cậu sợ phiền toái sao?"

"Không sợ, nhưng tôi không thích bị lừa."

Thẩm Ngọc Thư buông quyển sổ xuống, nghiêm túc nói: "Lý Tuệ Lan khi thuật lại chuyện ấp a ấp úng, ánh mắt bất định, hai tay nắm chặt mép áo, điều này chứng tỏ những lời của cô ta chín phần mười là nói dối."

"Làm ơn đi, ai cũng có chuyện riêng không muốn người khác biết mà."

"Kể cả cậu?"

"Yes, kể cả tôi, cũng kể cả cậu, chính cậu cũng có rất nhiều bí mật chưa nói ra, chẳng phải sao?"

Bị hỏi lại, Thẩm Ngọc Thư không nói, cầm lấy tách trà yên lặng nhấp nháp.

Tô Duy ngồi xuống cạnh hẳn.

"Cho nên vụ ủy thác đó ít nhất có hai phần mười là sự thật, tiền cũng là thật, chúng ta cứ tới biệt thự của cô ta xem thế nào, dù sao thì cũng không thể xuất hiện vụ Viên Nguyệt Quan Âm thứ hai đâu."

Thẩm Ngọc Thư bật cười.

Hiếm lắm mới thấy hần cười, Tô Duy rất bất ngờ, đột nhiên phát hiện người này lúc cười nhìn rất thu hút, đây đại khái chính là cái gọi là sức hút của sự tương phản.

Cậu cũng cười cầm lấy tách trà nhấm một ngụm, sau đó...

"Khụ!"

Khuôn mặt tươi cười của Tô Duy đã biến thành mặt mếu chỉ trong một giây, cậu che miệng ho sù sụ.

"Cái này là trà gì thế? Đắng quá!"

"Trà đắng đương nhiên là đắng."

"Oh my God, cậu làm tôi nhớ lại trải nghiệm đau khổ lúc mới tới chỗ này, bị bắt uống thuốc Bắc, khụ khụ!"

Tô Duy cuối cùng cũng hiểu tại sao vừa rồi hai cô gái sau khi uống trà lại có vẻ mặt kỳ quái như vậy. Cậu vừa ho khan vừa tự hứa trong lòng: Sau này khi pha trà, nhất định phải nếm trước một chút.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, cả hai quay ra nhìn thì thấy cửa phòng mở ra, Lý Tuệ Lan tưởng đã đi rồi lại quay lại, đứng ở cửa, vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Thâm Ngọc Thư hỏi.

Lý Tuệ Lan cuống quýt xoa tay.

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu, tôi chỉ là đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, rất hiếu kì, cho nên quay lại hỏi một chút... Thám tử các vị có phải đều hay cạy khóa không?"

"Lý tiểu thư, hình như cô lầm rồi, thám tử không phải là ăn trộm."

"E hèm!"

Tô Duy dùng tiếng ho khan cắt ngang lời Thẩm Ngọc Thư, giải thích: "Có điều hai nghề nghiệp này có chỗ giống nhau, đó chính là căn cứ vào tình huống đặc thù mà đôi khi sẽ có một số hành vi hơi đi ra khỏi pháp luật một chút. Nói một cách đơn giản thì, trong một số trường hợp bắt buộc, cũng sẽ cạy khóa."

"Ồ, hóa ra là như vậy, cảm ơn các vị đã giải thích."

Lý Tuệ Lan nói xong cáo từ, không đợi hai người hỏi gì thêm đã vội vàng rời đi.

Thẩm Ngọc Thư đi bên cửa sổ, xuyên qua lớp kính nhìn Trần Nhã Vân đứng trên đường cách đó không xa, Lý Tuệ Lan bước ra, nhanh chân chạy qua, cả hai cùng nhau rời đi.

"Thú vị đây."

Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư cùng nhìn ra trời tuyết bên ngoài, cười nói: "Không ai vô duyên vô cớ lại hỏi như vậy, xem ra vị Lý tiểu thư này có rất nhiều bí mật."

"Muốn từ chối vụ này không?"

"Đương nhiên là không, nên biết rằng vụ án càng kỳ bí, xử lý càng thú vị. Ba tháng nay tôi chán đến sắp mọc meo rồi, hiện tại chính là thời điểm thích hợp để tôi thể hiện thân thủ."

"Tô Thập Lục, chúng ta là đi tra án, không phải đi trộm đồ đâu."

"Nhưng chúng ta bắt mèo bắt chó bắt gian phu dâm phụ rồi, giờ tháng cấp lên bắt ma, ngấm lại cũng thật thú vị."

Tô Duy nói xong mãi không thấy Thẩm Ngọc Thư đáp, quay đầu lại nhìn thì đập phải khuôn mặt phóng to của hắn. Không ngờ Thẩm Ngọc Thư lại tiến sát đến trước mặt cậu, làm động tác chuẩn bị "tiếp xúc thân mật".

Không phải chứ? Lại nữa hả?

Tô Duy do dự một chút, trong lúc cậu dẫn đo giữa tiếp tục dùng mỹ nam kế hay là táng thẳng cho Thẩm Ngọc Thư một quyền thì ngăn kéo bên cạnh vang lên tiếng kêu sà sạt, Củ Lạc ngủ đã mất, từ trong ngăn kéo chui ra, leo lên trên bàn.

Thẩm Ngọc Thư lùi về phía sau, bình tĩnh đưa ra phán đoán.

"Xem ra cậu không giỏi nói dối."

Tô Duy rất hối hận vì vừa nãy đã không cho Thẩm Ngọc Thư một đấm.

"Khi một người bị dồn ép, đồng tử sẽ giãn ra, cảm giác vô cùng căng thẳng. Trong tình huống này, họ rất khó nói dối, trừ phi đó là một cao thủ lừa lọc. Trước kia tôi đã từng nghi ngờ rằng cậu là một tên lừa đảo, bây giờ tôi thu lại phán đoán sai lầm này."

Cái tên này sáp lại gần như vậy không phải là để thực nghiệm quan sát cậu đó chứ?

Thẩm Ngọc Thư giơ ngón trỏ lên.

"Mặt khác, là cộng sự, tôi phải nhắc nhở cậu, sự gần gũi về cơ thể ẩn chứa nguy hiểm, trừ phi là người vô cùng thân thiết, nếu không nhất định không được cho phép đối phương lại gần cậu trong phạm vi 10cm. Nghiên cứu về động vật học từng chỉ ra, ngoại trừ để thực hiện hành vi giao phối duy trì nòi giống, dã thú tuyệt đối không cho phép đồng loại tới gần."

Ừm, nếu tương lai có một ngày Tô Duy muốn tự sát, cậu nhất định sẽ xử lý Thẩm Ngọc Thư trước.

Không ngờ bản thân vô tình phải trải nghiệm vai trò của chuột bạch, Tô Duy quả thực không biết nên nói gì cho phải.

"Nói đạo lý thì rõ ràng thế, sao vừa rồi cậu không dùng nó để đối phó với Lý Tuệ Lan?"

"Không được, cô ta nhất định sẽ cho rằng tôi là đồ dê xồm, như thế chúng ta không thể phá án được."

Cảm ơn trời đất, Thấm tiên sinh còn chưa hoàn toàn thoát ly khỏi quỹ đạo của người bình thường.

"Vậy thì cậu cũng đừng có vô vị tới mức lôi tôi ra làm vật thí nghiệm chứ."

"Bởi vì cậu chưa nói thật."

"Tôi có quyền giữ bí mật riêng."

"Tôi cũng có quyền làm thí nghiệm."

Thật đúng là ông nói gà bà nói vịt.

Tô Duy cạn lời, một lần nữa bỏ Củ Lạc vào ngăn kéo, đi ra phía cửa.

Thấm Ngọc Thư ở phía sau nói: "Nếu cậu giận thì vụ này tôi sẽ đi giải quyết một mình."

"Thấm tiên sinh, ngài suy nghĩ nhiều quá rồi, tôi sao có thể tức giận chỉ vì một việc nhỏ như vậy chứ?"

Cho dù có tức thì cũng phải chờ vụ này xong đã, cả đời này cậu chưa được thấy ma lần nào, đương nhiên hy vọng được xem nó trông thế nào.

Cho dù không phải ma thì là một việc kỳ kỳ cũng được.

Tô Duy lên gác lấy quần áo, Thẩm Ngọc Thư đem tiền cất vào két sắt rồi cũng theo cậu đi lên, đứng ở cửa nói: "Tôi phát hiện ra da của cậu rất đẹp, thực sự rất đẹp."

"Ờ, đây cũng là kết quả thí nghiệm của cậu?"

Tô Duy quấn khăn quàng cổ, thuận miệng hỏi.

"Đúng vậy, xem ra mấy thứ kỳ quái đó của cậu có hiệu quả thật."

"Đó không phải là thứ kỳ quái, đó là mặt nạ."

"Được, tôi nhớ rồi."

Nhìn Tô Duy khoác áo lên người, Thẩm Ngọc Thư lại hỏi: "Còn có một việc, tôi nói ra rồi, không biết cậu có giận không?"

"Cậu nói trước đi, rồi tôi sẽ quyết định xem có giận hay không."

"Trong thế giới động vật, khi có sinh vật khác lại gần, không chút đề phòng nào mà nhắm mắt lại cũng chính là hành vi tự sát. Con người thuộc động vật bậc cao, theo lý thuyết thì cậu không nên làm ra hành vi có chỉ số thông minh thấp như vậy."

Động tác cài áo của Tô Duy ngừng lại, Thẩm Ngọc Thư lập tức nói: "Tôi không có ý sỉ nhục chỉ số thông minh của cậu, chỉ là muốn nhắc nhở cộng sự

của mình thôi."

"Cảm ơn ý tốt của cậu, có điều tôi cũng muốn nhắc nhở cậu, con người có tư duy, cho nên nhắm mắt không nhất định là tự sát, cũng có thể là hôn mê. Nói cách khác vừa rồi tôi cho rằng cậu tới gần là muốn hôn tôi, không phải chỉ số thông minh của tôi thấp."

"Thì ra là thế."

"Đúng là như thế."

Nghe Tô Duy giải thích xong, Thẩm Ngọc Thư đưa tay vuốt cằm, bộ dạng rất hối hận.

Tô Duy giật mình.

"Cậu vừa rồi không phải là định hôn tôi thật đấy chứ? Nói cho cậu hay, tôi là trai thẳng, thẳng chính là..."

"Tôi đúng là rất muốn thực hiện thí nghiệm này, nhưng lại cảm thấy tội cộng sự ra làm đối tượng nghiên cứu có hơi quá đáng."

"Ngừng, tôi không ngại bị tội ra làm đối tượng nghiên cứu, nhưng nếu cậu đã hôn tử thi thì làm ơn đừng có hôn tôi nữa."

"Có ảnh hưởng gì sao? Chúng ta gián tiếp kiss qua tách trà nữa mà."

Tô Duy đội nhiên nhớ ra hôm qua Thẩm Ngọc Thư có tới bệnh viện Quảng Từ, nói làm nghiên cứu gì đó, trong lòng Tô Duy thót lên một cái.

"Cậu không phải đã hôn thi thể thật đấy chứ?"

Thẩm Ngọc Thư gật đầu.

Giây tiếp theo, Tô Duy hai tay ôm miệng, dựa vào tường không ngừng nôn khan.

Nhìn phản ứng đó của cậu, Thẩm Ngọc Thư phì cười.

Tô Duy khó chịu tới mức khước mắt đỏ cả lên, căng thẳng hỏi: "Cậu trêu tôi sao?"

"Cái đó thì không."

Đúng vào lúc Tô Duy lại có cảm giác muốn phun ra lần nữa thì Thẩm Ngọc Thư nghiêm túc nói: "Tôi chỉ tùy tiện nói vậy thôi."

Tùy tiện nói vậy, a ha...

Dựa người vào tường, nhìn Thẩm Ngọc Thư đi xuống, Tô Duy gật gật đầu.

Cậu nhớ rồi, sau này có cơ hội, cậu sẽ báo thù.

Đúng vậy, tùy tiện báo thù chút thôi.

Chương 2: Không phải oan gia không gặp mặt

Hai người ăn cơm trưa bên ngoài xong thì lái xe tới đường Bạch Tái Trọng.

Nói theo lời của Tô Duy thì là: thăm dò trước địa hình.

Kẻ trộm sau khi xác định mục tiêu, trước tiên sẽ đi thăm dò địa hình xung quanh để sau khi ra tay xong còn thuận lợi chạy thoát, tuy Thẩm Ngọc Thư không tán đồng với cách nói của cậu nhưng cũng không thể không thừa nhận, hành vi của họ bây giờ đúng là thăm dò địa hình.

Dù sao thì trong lời nói của Lý Tuệ Lan có rất nhiều điểm không thật, cho nên biết một chút về địa hình xung quanh chỗ này, đối với họ không có gì là không tốt.

Thẩm Ngọc Thư lái xe, Tô Duy ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài, luôn miệng tấm tắc.

"Chỗ này toàn là người lăm tiền sống."

Hai bên đường Bạch Tái Trọng đều là những hoa viên mang kiến trúc phương Tây, hè đường trồng ngô đồng Pháp, tuyết đã ngừng rơi, phủ từng bọt trắng trên cây, nhìn rất đẹp.

Quá trưa, xe cộ và người đi đường đều không nhiều lắm, Thẩm Ngọc Thư chậm rãi lái xe để Tô Duy có thể thưởng thức cảnh tuyết bên ngoài.

Tô Duy bọc kín người từ đầu đến chân, cả khuôn mặt gần như bị giấu trong lớp khăn và mũ, cậu ghé lên cửa sổ xe nhìn trái nhìn phải, có chút trẻ con không hợp tuổi.

Điều này càng khiến cho Thẩm Ngọc Thư tò mò về thân thế của cậu.

Tô Duy là người đã từng trải, ở chung với nhau mấy tháng, cho dù là trang phục hay giày dép, đồ trang sức quý báu, thậm chí là các loại cao lương mỹ vị... Tất cả cậu đều không tỏ ra có hứng thú lắm.

Nếu cậu ta đã là thần trộm quốc tế thì thái độ coi thường của cậu ta với những thứ đó là có thể hiểu được, Thẩm Ngọc Thư tự giải thích trong lòng như vậy, có điều Tô Duy lại tràn ngập tò mò với những thứ tất cả mọi người đều thấy bình thường, ví dụ như lúc này.

Tuyết rơi thì có gì đẹp? Cảnh tuyết chỗ nào chẳng giống nhau?

Dòng suy nghĩ bị tiếng thở dài làm đứt đoạn, Tô Duy nhìn phong cảnh đường phố xong, ngồi ngay ngắn trở lại trên ghế, nói: "Chỗ này không có không khí Giáng sinh."

"Nếu thích không khí Giáng sinh, cậu có thể tới giáo đường hoặc các cửa hàng bách hóa, nhất là những cửa hàng khu Hà Phi, họ đang có rất nhiều hoạt động quảng bá đẩy mạnh tiêu thụ, còn có giảm giá 50% nữa."

"50% cơ á? Vậy nhất định phải đi xem mới được."

Tô Duy hưng phấn nói xong, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, cậu nhìn Thẩm Ngọc Thư, nghi hoặc hỏi: "Chỗ các cậu cũng dùng cụm từ 'đẩy mạnh tiêu thụ' sao?"

"Không, lần trước tôi có nghe cậu nhắc qua nên nhớ thôi, tôi cảm thấy đó là một từ miêu tả rất chính xác."

Hóa ra lại là lỗi của cậu.

Đều tại năng lực học tập của Thẩm Ngọc Thư quá tốt, có nhiều lúc cậu chỉ thuận miệng nói một câu là hẳn đã ghi nhớ ngay, còn thường xuyên dùng từ hiện đại để nói chuyện với cậu, Tô Duy vì thế luôn có ảo giác: Thẩm Ngọc Thư cũng là người xuyên không tới đây.

"Tô Duy!"

Giọng Thẩm Ngọc Thư trở nên nghiêm túc, hẳn hắt cằm về phía con phố đối diện, ý bảo cậu nhìn xem.

Trong mấy người đang đứng bên đường có một người nước ngoài để ria mép, múa may cây gậy trong tay, chỉ vào một người đàn ông trung niên mà mắng, bên cạnh còn có một chiếc xe kéo nằm nghiêng.

Nhìn trang phục của người đàn ông trung niên kia thì chắc hẳn là phu xe, ông ta không ngừng cúi đầu khom lưng xin lỗi tay nước ngoài, tên kia thì không chịu buông tha, không ngừng chửi rủa.

Hắn xả bằng tiếng Pháp, chỉ chỉ người phu xe, lại chỉ chỉ ống quần mình, xung quanh có không ít người đứng hóng chuyện, nhưng không ai dám lên tiếng can ngăn.

Thẩm Ngọc Thư dừng xe ở phía đối diện, Tô Duy nghe một lát rồi nói: "Là phu xe không cần thận làm bùn trên bánh xe bắn lên người tên Tây mũi lõ, hắn bèn đứng đấy xỉ vả người ta mãi, thật đáng ghét, có muốn xuống giúp một tay không?"

"Tôi biết, tôi là nói tên Tây này này."

"Hử?"

Được Thẩm Ngọc Thư nhắc, Tô Duy nhìn kỹ lại, vỗ tay đánh chát một cái.

Cậu nhớ ra rồi, tên này là người quen, lúc trước nếu không phải vì tên Tây mũi lõ này, cậu và Thẩm Ngọc Thư cũng "không đánh không quen biết".

Cái tên đang hăm hăm khí thế bắt nạt người ta này đã từng đáp chung một chuyến tàu với họ, tên là Jacques. Mấy tháng không gặp, Jacques đã để ria mép, còn đội mũ phớt và mang gậy, vì thế Tô Duy nhất thời không nhận ra.

"Nếu là bạn cũ thì càng phải ra chào hỏi."

Tô Duy bóp tay răng rắc, ra dáng chuẩn bị xuống xe đánh nhau. Mặc dù võ nghệ của cậu không phải loại thượng thừa nhưng để đối phó với tên nước ngoài kia thì dư sức.

Thẩm Ngọc Thư đưa tay ngăn lại, ra ý bảo cậu tạm thời đừng nóng nảy.

"Đừng nóng, chó sủa là chó không cắn."

Quả nhiên, Jacques mắng vài câu sau, phất phất cái gậy, giận dữ xoay người rời đi, phu xe còn định trả tiền bồi thường, gã đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn.

"Sao cậu biết được gã sẽ không đánh người?"

"Nếu muốn đánh thì ngay từ đầu đã đánh rồi, không rồi hơi ở đó mắng nửa ngày thế đâu. Loại người thích sĩ diện này có một điểm chung: nếu cậu mạo phạm gã, có lẽ gã sẽ động thủ, nhưng đối diện là kẻ khom lưng uốn gối với mình, hẳn sẽ lại tỏ ra rất lịch sự."

Nghe Thẩm Ngọc Thư giải thích xong, Tô Duy cười, đưa tay ra hiệu cho hãnh lái xe đi tiếp.

"Tôi không cho rằng chửi ầm lên trên đường là hành vi người lịch sự nên làm."

"Chửi mắng người ta sẽ khiến cho gã có cảm giác đang ở vị trí cao hơn, đây là hành vi gián tiếp thể hiện địa vị giai cấp của bản thân, nhưng động thủ thì là hành vi của kẻ lỗ mãng, gã không thèm làm."

"Nghe ra thì có vẻ cậu rất am hiểu tâm lý học."

"Chỉ biết một chút thôi."

"Có điều không ngờ lại gặp Jacques ở chỗ này, cậu nói xem liệu có phải gã ở gần đây không?"

"Gã là người nước ngoài, ở chỗ này cũng không lạ, không biết là gã tới đây để du lịch hay ôm mộng đái vàng."

"Cho dù là loại nào tôi cũng đều không muốn gặp lại gã, nếu không có lẽ tôi sẽ không tìm được mà làm ra hành vi không văn minh."

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, rất nhanh đã tới địa chỉ Lý Tuệ Lan nói.

Đó là một biệt thự hai tầng xây theo phong cách kiến trúc Tây Âu điển hình, các cửa sổ đều đóng chặt, kéo rèm, không nhìn được bên trong thế nào.

Thẩm Ngọc Thư lái xe quanh biệt thự một vòng.

Bên cạnh căn biệt thự này đều là những ngôi nhà có kiến trúc tương tự, không có điểm nào đặc biệt. Chỉ là khi quay lại mặt trước của biệt thự, bọn họ nhìn thấy một cô gái đứng trước cửa căn nhà bên cạnh, nói chuyện với người bên trong.

"Kia không phải Lý Tuệ Lan sao? Không biết có phải cô ta đang nói với hàng xóm về chuyện ma quỷ không nhỉ?" Tô Duy cười nói: "Muốn qua đó chào hỏi không?"

"Thôi, nhìn cô ấy có vẻ không muốn nói chuyện phiếm với người khác đâu."

Không biết có phải vì lạnh hay không mà Lý Tuệ Lan che mặt kín mít, còn thỉnh thoảng nhìn về phía biệt thự bên cạnh, có vẻ rất bất an.

Thẩm Ngọc Thư lái xe đi qua, Tô Duy quay đầu nhìn lại, thấy Lý Tuệ Lan đã nói chuyện xong với hàng xóm, cô ta không vào biệt thự của mình mà vội vàng rời đi.

Thật là một cô gái kỳ quái, đã sắp sang năm mới rồi, hy vọng vụ án lần này không quá rắc rối.

Buổi chiều, hai người đi mua một ít đồ cần để thức đêm, Tô Duy tiện đường tới hiệu sách mua hai cuốn tiểu thuyết tình cảm đang nổi lúc bấy giờ, chuẩn bị để đêm nay giết thời gian, còn mua cả quà Giáng sinh cho mọi người, chờ tới Lạc gia.

Trường Sinh đã tan học về, gần đây kỹ thuật thổi Harmonica của nó tiến bộ rất nhiều, đang ngồi trên bậc thềm thổi cho cả nhà nghe bản nhạc chúc mừng Giáng sinh, không thiếu một nốt nào. Lạc Tiêu Dao ở bên cạnh chỉ huy dàn nhạc, cả gia đình đầm ấm vui vẻ.

Thấy Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư, Trường Sinh lập tức chạy ra, hỏi thăm sóc con, nó còn muốn đón Củ Lạc về nhà, mãi đến khi Thẩm Ngọc Thư giải thích rằng mùa này sóc con đã ở trong trạng thái ngủ đông, không thích hợp mang đi mang lại mới chịu thôi.

Tô Duy tặng quà Giáng sinh cho cả nhà, Tạ Văn Phương vui vẻ nhận lấy, nghe nói đêm nay cả hai có việc, vội vàng giục bọn họ ăn cơm để tối nay còn có tinh thần làm.

Lạc Tiêu Dao định mời rượu hai ông anh thì bị Tạ Văn Phương gạt cho một cái dẹp sang một bên, nói: "Cái thằng nhóc này, con không có việc phải làm, đừng có làm phiền hai anh."

Lạc Tiêu Dao không dám cãi, ngoan ngoãn chạy qua bên kia với cha mình.

Tô Duy hỏi ra mới biết, hóa ra đã sắp tới Tết Tây, phòng tuần bộ giờ rất nhàn nhã, cùng lắm cũng chỉ có mấy vụ án nhỏ như trộm cắp vặt, vì thế tinh thần của mọi người rất rời rạc, tất cả đều mong mau mau tới Tết để được nghỉ lâu còn về nhà.

Lạc Tiêu Dao nói xong, lại tò mò hỏi: "Vụ án các anh tiếp nhận lần này là gì? Sao nửa đêm nửa hôm lại phải ra ngoài?"

"Bí mật nghề nghiệp, thứ lỗi không thể nói."

"Em biết, em chỉ nhắc nhở hai người một câu: Tết nhất đến nơi rồi, hai người đừng có để xảy ra chuyện gì đấy, nếu hại em mất toi kỳ nghỉ, em sẽ không để yên đâu."

"Cái miệng ăn mắm ăn muối, vốn không có chuyện gì, bị cậu nói vậy cũng thành có chuyện. Công việc của cậu vẫn tốt đấy chứ? Gần đây Đoàn Mộc Hành có tới quấy rầy không?"

Bị Tô Duy hỏi vậy, cả người Lạc Tiêu Dao cứng đờ theo bản năng.

Từ sau khi cậu biết được thân phận của Đoàn Mộc Hành, anh ta cứ dăm hôm ba bữa lại xuất hiện quanh cậu, bắt cậu làm cái này làm cái kia.

Để lấy bùa hộ mệnh về, hơn nữa cũng vì e dè thân phận của Đoan Mộc Hành, Lạc Tiêu Dao hầu như đều nhịn, thỉnh thoảng không nhịn được lớn tiếng xỉ vả anh ta, Đoan Mộc Hành cũng không thèm để ý, biến mất một hai ngày rồi lại xuất hiện.

Cứ như thế lặp đi lặp lại, đúng như câu Tô Duy thường nói: Giống hệt một con gián đánh mãi không chết.

Có điều dù sao Đoan Mộc Hành cũng không thật sự làm ra chuyện gì tổn hại đến người nhà cậu, thế nên Lạc Tiêu Dao cùng lắm cũng chỉ đau đầu khi phải tiếp xúc với anh ta thôi, không đến mức căm thù đến tận xương tủy.

Lạc Tiêu Dao qua quýt: "Cũng tạm, cái đuôi cáo quả là rất đáng ghét, có điều không để tâm thì anh ta cũng chẳng làm gì được em. Anh hỏi cái này để làm gì?"

"Không có gì, chỉ là gần đây không thấy cậu ta nên tiện miệng hỏi thôi."

Tô Duy tìm cơ lảng sang chuyện khác, sau khi ăn xong, cậu cùng Thẩm Ngọc Thư rời khỏi Lạc gia, lên đường trở về văn phòng thám tử.

Mùa đông ngày ngắn đêm dài, khi cả hai về đến văn phòng thì trời đã tối hẳn. Trong màn đêm có một cái bóng lượn lờ trước cửa, thỉnh thoảng lại nhón chân nhảy lên, cố nhìn vào bên trong văn phòng, sau đó lại quan sát khóa cửa, vẻ như muốn cạy khóa.

"Ha ha, nhà chúng ta có ma trước kia."

Tô Duy cười nói, chờ Thẩm Ngọc Thư dừng hẳn xe, cậu nhảy xuống chạy qua, đứng ở phía sau "con ma".

"Ê, cậu đã nhảy đủ chưa?"

Giọng nói đột nhiên vang lên trong bóng đêm khiến "con ma" không kịp đề phòng, lao đảo ngã xuống đất, nếu không phải Tô Duy giữ lấy kịp thời thì kẻ đó nhất định sẽ lăn theo bậc thang xuống dưới.

"Cậu có sao không? Không có việc gì làm nên tới ăn trộm nhà chúng tôi sao?"

Tô Duy khoanh tay, buồn cười hỏi.

Con ma... đương nhiên không phải là ma thật, mà là Vân Phi Dương, cậu ta tháo cái mũ lưỡi trai xuống, ngượng ngùng gãi đầu.

"Tô Duy, anh bước đi đừng có không phát ra tiếng như vậy chứ, làm tôi sợ thót cả tim."

"Chẳng lẽ không phải do cậu làm việc xấu nên không nghe thấy sao?"

Tô Duy lấy ngón tay chỉ chỉ cửa văn phòng.

"Tối lửa tắt đèn chạy đến nhà chúng tôi cạy khóa, có phải cậu rảnh quá hay không?"

"Đúng là rất rảnh, cho nên tôi tới đây xem các anh có vụ nào không, có điều không phải tôi muốn cạy khóa, tôi chỉ tò mò bình thường các anh cạy khóa như thế nào, muốn nghiên cứu một chút thôi."

Thẩm Ngọc Thư đỗ xe xong, bước lại mở cửa, Vân Phi Dương theo bọn họ vào trong, luôn miệng hỏi: "Các anh về muộn như vậy, có phải là đã đi điều tra vụ án nào không? Có tư liệu gì cung cấp cho tôi với?"

"Không có, mà cho dù có cũng sẽ không nói với cậu."

Vụ án Câu Hồn Ngọc lần trước, Tô Duy đã cung cấp không ít tin tức cho Vân Phi Dương, cậu rất mong chờ tin được đăng lên, kết quả là đợi mãi, ngày nào cũng mở báo ra xem có ký sự về văn phòng thám tử của mình không, cuối cùng đành từ bỏ trong thất vọng.

Từ đó về sau, Tô Duy không còn ôm bất cứ mong đợi gì về việc Vân Phi Dương lấy tư liệu để viết bài nữa.

"Mọi người là anh em tốt mà, đừng như vậy chứ."

Vân Phi Dương theo đuôi bọn họ vào phòng khách: "Có những tin không phải tòa báo không cho đăng mà là có lệnh bắt buộc phải im lặng không được đưa tin, các anh cũng biết xã hội này là thế mà, vậy nên tôi mới uống một thân tài học không có đất dụng võ thế này."

Cậu ta nói xong, hơi ngẩng đầu lên, ra vẻ bi thương rơi lệ trong gió.

"Một khi đã như vậy, tôi không thể không lấy làm tiếc mà nói với cậu rằng, vụ án lần này chúng tôi tiếp nhận cũng chẳng có liên quan gì tới cậu, vì lần này chúng tôi là đi bắt ma."

Vừa nghe đến bắt ma, hai mắt Vân Phi Dương lập tức sáng như đèn pha, cậu ta vọt tới trước mặt Tô Duy: "Kích thích quá, có thể mang tôi theo cùng không?"

"Đương nhiên..."

Tô Duy nắm lấy tay Vân Phi Dương tay, kéo cậu ta ra ngoài hành lang, lúc này mới nói nốt nửa cuối.

"... Không thể."

Chờ Vân Phi Dương nghe xong chữ cuối cùng, "rầm" một tiếng, cửa phòng khách đã đóng lại trước mắt.

Cậu ta vội vàng xông lên đập cửa, đáng tiếc Tô Duy đã cài then bên trong, nói vọng ra: "Chúng tôi còn có việc phải làm, không có thời gian chơi với cậu đâu, cậu cũng đừng mất công đợi ở đây nữa, về nhà tắm rửa rồi đi ngủ đi."

"Thượng Hải là thành phố không có đêm, tôi thường ngủ khuya lắm, các anh muốn đi đâu, tôi có thể lái xe giúp, tôi là thổ địa ở Thượng Hải mà."

Vân Phi Dương ở ngoài kêu lên, còn liên tục gõ cửa, Tô Duy lờ thảng cậu ta, cùng Thẩm Ngọc Thư chuẩn bị những vật phẩm cần thiết để ngủ lại căn biệt

thự.

Đến khi cả hai chuẩn bị xong, tiếng động ngoài cửa cũng đã biến mất, Tô Duy mở cửa bước ra, không thấy Vân Phi Dương đâu, có lẽ cậu ta phát hiện ra rằng sẽ không thu thập được tin tức gì nên đã bỏ đi.

Để không gây sự chú ý, hai người quyết định ngồi xe tới biệt thự của nhà họ Lý.

Bạch Tái Trọng là khu vực có rất nhiều biệt thự, chính vì thế vào buổi tối xung quanh rất yên tĩnh, hơn nữa lại vừa trải qua một trận tuyết lớn nên trên đường gần như không có bóng người, chỉ có những ngọn đèn đường tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt trong đêm.

Ở thời đại này, phong cảnh bất cứ đâu cũng đẹp như một bức tranh sơn thủy.

Tô Duy xuống xe, tán thưởng trong lòng, cả hai cùng đi tới trước cửa biệt thự.

Ánh sáng ở chỗ này càng yếu, mấy ngôi nhà lân cận cũng không sáng đèn, Tô Duy phụ trách trông chừng để Thẩm Ngọc Thư mở cửa.

Thẩm Ngọc Thư cắm chìa khóa vào ổ, đến giữa chùng thì bị kẹt, hấn xoay qua xoay lại một hồi, cái khóa cũng chẳng hề nhúc nhích.

"Ổ khóa hình như bị kẹt rồi."

Thẩm Ngọc Thư rút chìa khóa ra, định cắm vào lại thì Tô Duy ngăn lại, nói: "Để tôi làm cho."

Cậu nhìn thiết kế của răng chìa khóa, lại lấy đèn pin mini ra soi vào lỗ khóa kiểm tra một chút, cuối cùng bảo: "Không phải bị kẹt, là chìa khóa có vấn đề, cho dù cậu có vặn gãy nó thì cũng không mở được đâu."

Tô Duy nói xong, móc dây thép đa năng trong túi ra, uốn một chút rồi cắm vào lỗ khóa, rất nhanh đã mở được cửa.

Bên trong tối đen như mực.

Tô Duy rọi đèn pin đi vào trước, Thẩm Ngọc Thư đón lấy cái chìa khóa, hỏi: "Ý cậu là Lý Tuệ Lan đưa sai chìa khóa?"

"Có thể là trong lúc căng thẳng cô ấy đã nhầm, mấy cái chìa khóa này nhìn không khác nhau lắm... Ê, sao cậu lại bật đèn?"

Thẩm Ngọc Thư đi vào, đóng cửa lại rồi bật đèn lên.

Đối mặt với câu hỏi của Tô Duy, hần hỏi lại: "Tại sao không thể bật đèn? Chúng ta có phải đi ăn trộm đâu."

"Nói cũng đúng."

Bị nhắc nhở, Tô Duy mới nhớ ra nhiệm vụ đêm nay của bọn họ. Tất cả đều tại thói quen nghề nghiệp, buổi tối ra ngoài làm nhiệm vụ, cậu liền theo bản năng nghĩ đến việc trộm đạo.

Trong ánh mắt Thẩm Ngọc Thu nhìn cậu tràn ngập sự coi thường, dựa theo nguyên tắc "hòa khí sinh tài", Tô Duy quyết định làm lơ, ngẩng đầu ưỡn ngực, đường đường chính chính đi vào phòng khách.

Giống với vẻ ngoài, thiết kế trang trí trong phòng cũng mang đậm phong cách châu Âu, từ cửa sổ hình vòm đến đồng hồ chim đồ quỳên trên tường hay những đồ trang trí châu Âu thời Trung cổ... Tất cả đều toát lên sự hoa lệ xa xỉ.

Tô Duy đứng trước một bức tranh sơn dầu, đang chuẩn bị định giá theo thói quen thì bị Thẩm Ngọc Thu túm lấy, kéo sang phòng bên.

"Đêm còn dài, không cần gấp vậy chứ, theo tôi quan sát thì bức họa kia có giá trị liên thành đấy."

"Mỗi đồ vật ở chỗ này đều có giá trị liên thành, nhưng chúng chẳng liên quan gì đến cậu hết."

Bên cạnh là thư phòng và phòng bếp, Tô Duy ngoại trừ xác định rằng tất cả đồ vật trong nhà đều rất quý và đắt ra thì không có phát hiện gì đặc biệt, cậu thuận tay cầm một chiếc chén Meissen lên xem xét, lập tức bị Thẩm Ngọc Thu giật lấy, thản nhiên đặt lại chỗ cũ.

Tô Duy nhún vai.

"Tôi chỉ muốn kiểm tra xem nó có gì kỳ lạ không thôi. Không biết cậu có nghe qua cách nói này chưa, cái gọi là ma quỷ, thực ra chỉ là một tổ hợp sóng điện, khi tổ hợp sóng điện này có tần số trùng khớp với sóng điện của não thì sẽ xuất hiện hiện tượng gặp ma."

"Từng nghe nói, nhưng thế thì có liên quan gì đến chén trà?"

"Cậu không phát hiện ra sao? Chỗ này bất cứ món đồ nào cũng có trên trăm năm tuổi, càng là những vật cổ xưa thì lượng sóng điện mà từ trường của nó tích tụ càng nhiều, đủ các loại sóng điện tập trung một chỗ, không phát sinh hiện tượng kỳ quái mới lạ."

Nghe Tô Duy giải thích xong, Thẩm Ngọc Thư gật đầu.

"Có lý."

"Ừm."

"Đi lên tầng hai xem xét xem."

Thẩm Ngọc Thư xoay người đi về phía cầu thang, Tô Duy giơ tay với lấy chén trà thì nghe thấy hần ở phía trước nói: "Đừng có tùy tiện động vào đồ vật ở đây."

Tô Duy đành phải rút tay về, nhún vai đi lên theo.

"Tôi thấy có người mọc mắt sau lưng, đó mới là đáng sợ nhất."

Trên tầng có ba phòng ngủ và một thư phòng, trang trí đều giống với bên dưới, hai người lượn qua một vòng, Tô Duy giơ tay chỉ vào hai phòng khác nhau.

"Tôi cho rằng chúng ta nên ngủ riêng."

"Tôi cũng không muốn cùng chung chăn gối với cậu."

"Ý tôi là nếu chúng ta tách ra, khí trường sẽ yếu đi, khả năng trùng tần số với ma sẽ cao hơn."

Tô Duy quay đầu nhìn căn phòng đằng sau: "Tôi chọn phòng này."

Thẩm Ngọc Thư đi tới một phòng ngủ khác, Tô Duy đứng ở cửa hỏi: "Cậu có muốn tắm một cái không?"

Thẩm Ngọc Thư mở tủ quần áo ra, xem xét bên trong, đáp: "Chúng ta tới đây là để làm việc chứ không phải đi nghỉ đâu."

"Làm việc kiêm đi nghỉ... Tôi đi tắm đây, có việc gì thì gọi tôi."

Tô Duy không vào phòng ngủ mà cầm ba lô đi thẳng xuống phòng tắm ở tầng dưới, vừa đun nước vừa sửa soạn quần áo mang theo. Còn cả một đêm, nếu không tìm việc gì đó để làm thì chán chết mất.

Nước đã đủ nóng, Tô Duy nhảy vào bồn tắm bắt đầu ngâm mình. Trong này không có máy quay đĩa, cậu bèn dựa vào thành bồn tắm, nhắm mắt ngâm nga một bài hát, tự tìm niềm vui.

Mùa đông được ngâm mình trong nước ấm quả là một sự hưởng thụ, Tô Duy cảm thấy Thẩm Ngọc Thư chẳng biết thưởng thức cuộc sống gì cả. Cảm thán xong, cậu lại nghĩ nếu là ở thời hiện đại thì tốt rồi, chỉ cần cài camera mini là giải quyết xong vấn đề, chẳng cần phải canh chỗ này cả đêm.

So với bây giờ thì thời hiện đại nghề thám tử dễ dàng hơn nhiều.

Đúng trong lúc đang ngâm mình dễ chịu thì bóng đèn trong phòng tắm đột nhiên chập chờn.

Tô Duy mở mắt ra, còn chưa nhìn rõ chuyện là thế nào thì đã thấy bóng đèn sáng loé lên một cái rồi tắt ngóm.

Tô Duy toàn thân lạnh toát, ngây người trong bóng đêm ba giây, trong đầu không ngừng quay cuồng một câu hỏi: Không phải là có ma thật đấy chứ? Ma xuất hiện ở một căn nhà kiểu Tây Âu thế này cũng thật là thực quá đi!

Năm giây sau, phản ứng của thần kinh Tô Duy rốt cuộc cũng khôi phục lại, cậu hét lên một tiếng rồi nhảy ra khỏi bồn tắm, trùm cái khăn lông lên đầu, vớ lấy quần áo khoác đại lên người rồi túm lấy ba lô chạy ra ngoài.

Bên ngoài phòng tắm cũng tối thui, xung quanh im ắng như tờ, Tô Duy dựa theo cảm giác lần đến cầu thang, sải bước chạy lên tầng hai, kêu lên: "Thẩm Ngọc Thư! Thẩm Ngọc Thư!"

Không ai đáp lời cậu, tầng hai cũng lặng ngắt, Tô Duy không tìm được nghĩ liệu Thẩm Ngọc Thư có phải đã oan gia ngõ hẹp với con ma ấy không, nếu đúng như vậy thì nguy to rồi.

Tô Duy chạy tới phòng của Thẩm Ngọc Thư phòng, cầm đầu lao vào trong, hô to: "Thẩm Ngọc Thư, cậu đừng sợ, tôi tới cứu cậu đây!" Tuy rằng bản thân cậu cũng không biết phải cứu thế nào.

Đối phó với cảnh sát và ăn trộm thì cậu rất có kinh nghiệm, nhưng đối phó với ma thì đây là lần đầu tiên.

Tô Duy vọt vào phòng, nương theo ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào từ khe hở tấm rèm, cậu bỗng nhiên thấy đối diện thẳng với mình, cũng chính là giữa phòng ngủ có một bóng người rất dài trên không, đã thế còn lắc qua lắc lại, rõ ràng là dáng vẻ của ma thất cổ.

Không xong rồi, chẳng lẽ Thẩm Ngọc Thư bị ma quỷ mê hoặc thần trí, thất cổ tự sát?

Tô Duy lạnh hết cả người, vội ném ba lô qua một bên, lao tới.

Cậu hai tay ôm lấy chân Thẩm Ngọc Thư, dùng sức đẩy lên trên, miệng kêu: "Thẩm Ngọc Thư cậu tỉnh lại đi, cậu đang phá án, tất cả những gì nhìn thấy đều là ảo giác. Chỗ này không có ma, không trên đời này không có ma!"

"Buông tôi ra!"

"Không buông, tôi không thể để cậu chết được, cậu chết thì tôi phải làm sao? Tôi còn muốn trở về, cậu là hy vọng duy nhất của tôi..."

"Đừng có cản trở tôi làm việc."

"Không phải là cậu đang tự sát sao?"

"Đang yên đang lành việc gì tôi phải nghĩ quẩn? Mau buông tay ra!"

Giọng Thẩm Ngọc Thư trầm tĩnh rõ ràng, nghe không giống như người muốn tìm cái chết, Tô Duy nghi hoặc buông lỏng tay ra, đứng ở một bên. Chẳng bao lâu sau ánh sáng lại chớp lóe một chút, rồi căn phòng một lần nữa sáng lên.

Có điều đó không phải ánh sáng của bóng đèn mà là của chiếc đèn pin mini của Tô Duy.

Tô Duy ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện Thẩm Ngọc Thư không phải muốn thắt cổ, mà là đứng lên ghế để sửa bóng đèn. Ngoài đèn pin ra, trong tay hắn còn cầm dụng cụ sửa điện.

"A, 'giai tự nhiên', à giai tự nhiên ý là..."

Thẩm Ngọc Thư giơ tay ra hiệu cho Tô Duy ngừng lại, nhảy xuống khỏi ghế.

"Tôi hiểu, có điều tôi không hiểu được tạo hình của cậu lúc này, cậu không lạnh sao?"

Tô Duy định thần lại, cúi đầu thì thấy vừa rồi vội vã chạy lên, quần áo chỉ khoác qua loa trên người, chân cũng không mang giày.

Lúc này bị nhắc cậu mới cảm thấy lạnh, vội vàng tìm đôi dép lê đi vào, tiếp đó nhanh chóng mặc quần áo cẩn thận, lại lấy khăn khô xoa xoa cái đầu còn ướt, không ngừng hắt xì.

Thẩm Ngọc Thư tội nghiệp nhìn cậu.

"Hy vọng cậu không bị cảm, nếu không sẽ lại phải uống thuốc bắc đấy."

"Ngậm cái mồm ăn mắm ăn muối của cậu lại, anh đây sẽ không bị cảm đâu!"

"Vừa rồi tại sao cậu lại nói nếu tôi chết, cậu sẽ không trở về được nữa? Hai chuyện này có liên quan gì sao?"

"À... cậu nghe lầm rồi, tôi chẳng nói gì hết..." Tô Duy lấp liếm. Mặc xong quần áo, để đề phòng cảm mạo, cậu lôi từ trong ba lô ra một cái khăn lông, quần lấy đầu.

Sửa soạn đâu vào đấy xong, Tô Duy cuối cùng cũng có tâm trí để xem xét tình hình, ngửa đầu nhìn bóng đèn hỏi: "Vừa rồi sao lại như thế? Không phải có ma thật đấy chứ?"

"Có thể là cầu chì bị cháy."

Thẩm Ngọc Thư vén rèm lên nhìn ra bên ngoài, xung quanh tất cả đều tối đen, hần lại quay vào, đi bật công tắc ở những phòng khác, cũng không hề có phản ứng.

"Khu này đều chung một đường điện, chỉ cần cầu chì của một hộ bị cháy là tất cả đều mất điện."

Chỗ Tô Duy ở cũng hay bị mất điện, phải tạm thời đốt nến và đèn dầu là chuyện thường, cậu thở phào, gật đầu nói: "Cũng may cũng may, không phải là ma."

"Không phải cậu sợ ma đó chứ?"

"Sao có thể chứ? Tôi là thần trộm vang danh thiên hạ Tô Thập Lục, làm sao có thể..."

"Tuy rằng khó mà tưởng tượng nổi một người đàn ông trưởng thành tại sao lại sợ ma, có điều vẫn phải cảm ơn cậu, cho dù sợ vẫn cố tới cứu tôi."

"Đã bảo tôi không sợ ma mà!"

Trước mắt bỗng có ánh sáng loé lên cắt ngang lời Tô Duy, từ trong luồng sáng vờn ra một cái đầu thè lưỡi, Tô Duy á một tiếng nhảy lùi về phía sau.

Thẩm Ngọc Thư thu lưỡi lại, dùng diêm thắp nến lên, thản nhiên nói: "Còn bảo không sợ ma."

Bất kể ai đang đêm mà nhìn thấy khuôn mặt lè lưỡi kiểu ấy cũng đều giật mình nhảy dựng lên thôi, căn bản chẳng liên quan gì đến việc sợ ma hết.

Tô Duy trợn mắt: "Cậu nhảm nó vừa thôi, cho dù trong ngôi nhà này có ma thật thì nó cũng bị cậu dọa chạy mất rồi... A, chuẩn bị chu đáo thế? Không ngờ cậu lại mang cả nến."

"Ở thời đại thường xuyên bị mất điện này, nến chính là trang bị tốt nhất khi đi du lịch, có lửa trong tay, thiên hạ là của ta."

"Ê, đừng có bắt chước cách nói chuyện của tôi."

Lại còn dùng cái giọng thâm trầm ấy để bắt chước giữa không gian tối om như vậy, Tô Duy thật không biết nên cười to để ủng hộ hay là cho hẳn một đập.

Thẩm Ngọc Thư cầm cây nến đi tới hành lang, tìm được cầu dao tổng.

Hắn bảo Tô Duy cầm nến, bản thân thì đi lấy ghế cùng cầu chì, đứng lên ghế: "Hy vọng là cầu chì chỗ này bị hỏng, như vậy thì có thể sửa được nhanh chóng."

Tô Duy cầm cây nến đứng một bên xem Thẩm Ngọc Thư kiểm tra công tắc nguồn điện: "Nhìn không ra cậu còn am hiểu về điện như vậy."

"Dù gì tôi cũng là 'giai tự nhiên'."

"Đã bảo không được bắt chước tôi nói chuyện mà." Tô Duy bó tay thở dài.

Thẩm Ngọc Thư nói chuyện kiểu này không ổn chút nào, hẳn làm cậu có cảm giác như đang nói chuyện với người hiện đại vậy.

"Sao cậu đi tới đây mà lại nghĩ đến việc mang theo cầu chì?"

"Tôi nghi ngờ những việc kỳ dị xảy ra có liên quan đến vấn đề nguồn điện, có thể mới khiến bóng đèn chập chờn, vì vậy trước khi tới đây tôi đã chuẩn bị cái này, không ngờ lại dùng tới thật."

"Vấn đề là ở chỗ văn phòng thám tử của chúng ta tại sao lại có cầu chì?"

"Bởi vì tôi là giai tự nhiên."

Câu trả lời đầy vẻ nghiêm túc và chính xác, Tô Duy lặng lẽ buông cờ bỏ trống, không hỏi thêm nữa.

"Nói một vấn đề ngoài lề nhé, nếu cậu am hiểu điện như vậy, có thể giúp tôi chế tạo một thứ được không? Cậu xem, hình dạng của nó như thế này này, tròn cũng được mà vuông cũng được, quan trọng nhất là ở giữa có hai chân cắm, điện áp từ 100V đến 220V đều được, mấu chốt là đem nguồn điện kết nối tới hai phiến đồng trong ổ cắm."

"Cậu đang nói cái gì thế?" Thẩm Ngọc Thư cúi đầu, lấy làm kỳ quái hỏi cậu.

Tô Duy ngẫm nghĩ, thực ra cậu cũng không biết bản thân đang nói cái gì nữa. Đối với một người trước giờ chưa từng thấy ổ cắm và giắc cắm bao giờ, cậu không biết phải giải thích thế nào mới có thể Tô Duy biết khá rõ phải làm sao để phá hỏng mạch điện, hoặc một hacker cần làm gì...

Thế nên cậu không phải không hiểu về điện, cậu chỉ là khá lạ lẫm đối với đồ vật ở niên đại này mà thôi. Nếu có người hiểu biết hướng dẫn, việc chế ra cục sạc hay ổ cắm cũng không thành vấn đề.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Cậu có thể vẽ thứ mà cậu muốn làm ra, tôi xem liệu có làm được không. Dù sao thì bây giờ cũng chẳng có việc gì làm, ngồi

không cũng phí thời gian."

"Chẳng lẽ hiện giờ chúng ta không phải đang làm việc sao?"

"Vụ này có vẻ sẽ không tốn thời gian lắm đâu."

Tô Duy đang định đáp lại thì bên ngoài đột nhiên vang lên hai tiếng.

Đêm đã khuya, âm thanh ấy hết sức chói tai, cả hai đồng thời ngừng động tác, nghiêng tai lắng nghe.

Tô Duy không chắc chắn: "Hình như là tiếng súng?"

"Suyt."

Thẩm Ngọc Thư giơ tay ra hiệu cho cậu, cả hai yên lặng một lát thì lại nghe thấy tiếng súng vang lên.

Lần này âm thanh vọng đến liên tục mấy phút, có thể xác định đó là tiếng súng.

Thẩm Ngọc Thư nhảy từ trên ghế xuống, phóng vào phòng ngủ.

Cửa sổ căn phòng này nhìn ra mặt đường từ hướng tiếng súng có thể phán đoán rằng người nổ súng ở phía đối diện, chỉ có điều khi hấn kéo rèm ra thì bên ngoài không một bóng người, đèn đường bị tuyết đọng toả ra thứ ánh sáng ảm đạm khiến đường phố càng thêm quạnh quẽ.

"Ra ngoài xem thế nào."

Tô Duy đưa ra quyết định trước, vợ lấy cái ba lô khoác lên vai rồi xông ra ngoài. Thẩm Ngọc Thư muốn gọi lại cũng không kịp.

Đó không phải việc của họ.

Thẩm Ngọc Thư rất muốn nhắc nhở Tô Duy như vậy, nhưng thực tế thì hẳn lại bị Tô Duy ảnh hưởng, đặt cái ghế về chỗ cũ rồi cũng đuổi theo.

Hai người một trước một sau chạy ra ngoài, cả con đường rất tĩnh lặng, tựa hồ như không có ai bị tiếng súng kinh động, hoặc là có thì cũng không dám ra ngoài xem xét.

Tô Duy không thấy trên đường có người khả nghi, cậu đưa tay ra hiệu cho Thẩm Ngọc Thư, hai người chia làm hai hướng, đi dọc theo con phố tìm kiếm.

Xung quanh không còn có tiếng súng vang lên nữa, Tô Duy nâng cao cảnh giác bước tới phía trước vài bước, đột nhiên nghe được gần đó có tiếng người kêu thất thanh, lập tức chạy qua theo tiếng kêu.

Ở góc đường có một căn biệt thự rất lớn phong cách Tây Âu, sân trước cũng rất rộng, nếu không phải vì cổng đang mở, bên trong mơ hồ có chút ánh sáng thì Tô Duy cũng không dám khẳng định âm thanh phát ra từ chỗ này.

Cậu lao qua cánh cổng khép hờ bằng vào bên trong, một chiếc xe hơi màu đen đỗ giữa sân, khi lại gần Tô Duy thuận tay sờ lên mui xe, vẫn còn nóng,

chúng tỏ có người vừa vào chưa lâu.

Cửa chính bị khoá, Tô Duy xoay nắm đấm cửa, đang do dự xem có vào hay không thì nghe bên trong lại lần nữa vang lên tiếng thét, sau đó ánh sáng tắt phụt.

Tiếng thét đó là của một người đàn ông, thanh âm tràn ngập sự căng thẳng và sợ hãi. Tô Duy không có thời gian nghĩ nhiều, vội vàng móc sợi dây thép đa năng ra, cắm vào ổ khóa xoay vài cái. Ngay khi khóa cửa mở ra, cậu kéo thấp vành mũ xuống, bật đèn pin đi vào bên trong.

Còn chưa xác định được chuyện gì vừa xảy ra, để đảm bảo bản thân không trở thành đối tượng bị nghi ngờ, việc che giấu đúng mực là cần thiết. Đây chính là kinh nghiệm quý giá mà Tô Duy đúc kết được sau bao nhiêu năm làm thần trộm.

Không gian bên trong rộng hơn nhiều so với tưởng tượng của Tô Duy, khi tiến vào trong, cậu bị choáng ngợp bởi những đồ bài trí xa hoa ở đây.

Nếu nói biệt thự của nhà họ Lý được trang hoàng toát lên vẻ giàu có thì chỗ này có thể gọi là tráng lệ, Tô Duy cố gắng kiểm soát bệnh nghề nghiệp của mình, không hề nhìn đến đồng hồ cổ trước mắt, cắm đầu tiến thẳng vào phòng khách.

Trong phòng khách có ánh sáng lóe lên, cùng với đó là những tiếng gào liên tiếp, lần này thì Tô Duy nghe được, người kia dùng tiếng Pháp kêu lên: "Ôi trời ơi, tại sao lại thế này?"

Diện tích phòng khách này rộng gấp mấy lần phòng khách của biệt thự Lý gia, cho dù là đang ở trong khu có rất nhiều biệt thự rộng rãi, một dinh thự lớn như vậy cũng khiến người ta phải lú lẫm. Có điều lúc này điều khiến Tô Duy giật mình không phải là diện tích của tòa biệt thự mà là người phát ra tiếng kêu.

Nói ra thì bọn họ cũng có thể gọi là người quen, chính là kẻ hai lần đụng mặt Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư, thậm chí thiếu chút nữa còn động tay động chân: Gã người Pháp Jacques.

"Ôi trời ơi, sao lại thế này."

Sau khi xác định mình không nhìn lầm người, ý thức của Tô Duy bị Jacques dẫn dắt, cũng thốt ra câu tương tự.

Nếu không phải trước đó không lâu vừa mới gặp Jacques, Tô Duy gần như không thể nhận ra gã.

Lúc này Jacques một đầu gối quỳ trên sàn nhà, một tay cầm bật lửa, còn ôm một người phụ nữ trong lòng.

Mặt và nửa thân trên của người phụ nữ này toàn là máu, chỉ dựa vào luồng sáng của đèn pin thì không nhìn rõ được khuôn mặt, cũng không thể thấy rõ được thương thế của cô ta, có điều trực giác cho Tô Duy biết, khả năng cao là không cứu được.

Trên sàn nhà đầy những mảnh sứ vụn, Tô Duy soi đèn về phía đối diện, chỉ thấy đồng hồ cổ trên giá thảm đến không nỡ nhìn, bức thư pháp treo trên tường cũng bị lệch sang một bên, có thể thấy vừa rồi bắn nhau rất dữ dội.

Ngoài những mảnh sứ vỡ thì trên mặt đất còn có một chiếc áo khoác màu trắng ngà, trên đó cũng dính đầy máu và vụn sứ, một khẩu súng lục được vứt bên cạnh cái áo khoác, dường như tuyên bố nó chính là đầu sỏ gây tội.

Ánh mắt của Jacques đờ dại, vẻ mặt tràn ngập hoảng hốt và sợ hãi. Nhìn thấy Tô Duy, đầu tiên gã sửng sốt, lại theo ánh mắt Tô Duy nhìn qua khẩu súng, lúc này mới phản ứng lại, vội vàng đẩy người phụ nữ ra rồi dùng tiếng Pháp hét lớn: "Không không không, người này không phải tôi giết, tôi không biết cái gì hết... Đây đều là..."

Gã vừa nói vừa đứng lên tiến lại gần Tô Duy, đột nhiên như nghĩ ra điều gì, Jacques bỗng chỉ vào cậu phần nộ rít lên.

"Tao biết rồi, là mày giết người, đồ con heo, mày vào đây giết người, còn muốn hãm hại tao..."

Tô Duy ngây người tròn ba giây đồng hồ.

Làm nghề này, cậu lúc nào cũng phải chuẩn bị tâm lý bị vu oan, nhưng cho dù như thế thì việc bị vu khống vô căn cứ như thế này vẫn nằm ngoài dự đoán của cậu. Thật muốn hỏi chỉ số thông minh của Jacques có phải là âm không, đến lý do vớ vẩn như vậy mà cũng nghĩ ra được?

Trong tình huống này, đổi là người khác thì nói không chừng sẽ thành con cừu gánh tội thay thật, nhưng cũng may Tô Duy nghe hiểu những gì Jacques nói, cậu do dự một chút... Nên đào tẩu hay là ở lại giải thích? Cuối cùng cậu chọn về trước.

Cho dù ở thời bình hay trong loạn thế, ba mươi sáu kế cũng tuyệt đối không sai.

Sau khi quyết định xong, Tô Duy tắt đèn pin, xoay người bỏ chạy, nhưng mới chạy đến hành lang thì đã thấy bên ngoài có ánh sáng, tiếng bước chân dồn dập vang lên, có mấy người đang chạy vào.

Trong số đó có cả Thẩm Ngọc Thư, hăn lớn tiếng kêu lên: "Chính là chỗ này, tôi nghe được tiếng súng, các anh mau đến xem đi."

Suy nghĩ của Tô Duy xoay chuyển nhanh như tia chớp, nghe đám người kia chạy tới, cậu ngẩng đầu quan sát ngôi nhà một chút sau đó bật người, bám vào vách tường rồi nhanh như cắt nhảy lên cái xà trang trí trên trần nhà...

Tô Duy vừa mới bám vững thì những người kia ập tới nơi. Thì ra đó là tuần bộ phụ trách tuần tra ban đêm, cũng may bọn họ không chú ý trên đỉnh đầu. Họ cầm đèn pin, tiến vào phòng khách dưới sự dẫn đường của Thẩm Ngọc Thư.

Tô Duy áp mình trên thanh xà, chỉ nghe thấy một mớ âm thanh loạn xạ như "giết người", "không được nhúc nhích", "mau gọi tiếp viện" không ngừng vang lên, còn có cả tiếng kêu phẫn nộ của Jacques.

Đầu tiên gã dùng tiếng Pháp, rồi lại nói tiếng Anh, nhưng nhóm tuần bộ đều không hiểu gì, thế nên không bao lâu sau Jacques đã ngậm miệng, sau đó một tuần bộ chạy ra ngoài, xem ra là đi gọi tiếp viện.

Tô Duy nắm đúng thời cơ, nhảy xuống từ trên xà nhà.

Để Jacques khỏi nhận ra, cậu tháo mũ, lại lấy một cặp kính mắt và cái khăn quàng cổ từ trong ba lô, lần lượt đeo vào, sửa sang một chút xong, nhìn đã như một tên thư sinh trói gà không chặt, cậu lại tiến vào phòng khách.

Sau khi bước vào, Tô Duy phát hiện lo lắng của mình là thừa, bởi Jacques đã bị khống chế, hai tuần bộ mỗi người giữ lấy một cánh tay, gí gã xuống đất.

Nhìn dáng vẻ như gặp đại địch của bọn họ, chắc đã coi Jacques là hung thủ rồi.

Thân hình người phụ nữ kia ngã vào ghế, lần này Tô Duy nhìn thấy rất rõ, cả đầu và ngực của cô ta đều trúng đạn, đã chết rồi.

Nhìn thấy hiện trường như vậy, dù là ai cũng sẽ nghĩ Jacques là hung thủ.

Còn có một tuần bộ giơ súng nhắm vào Jacques để phòng gã phản công, lại không ngừng hỏi Thẩm Ngọc Thư.

"Tìm được công tắc chưa? Mau bật đèn lên, chỗ này không chừng còn có đồng phạm..."

Giọng cậu ta có chút run rẩy, vừa nhìn đã biết chưa từng thấy hiện trường vụ hung án nào, Tô Duy đoán rằng trong lòng cậu ta hận Thẩm Ngọc Thư chết đi được, nửa đêm nửa hôm lại bị hấn gọi đến xử lý vụ án lớn thế này.

Thẩm Ngọc Thư rất bình tĩnh, nói: "Hình như là cháy cầu chì rồi, vừa rồi tôi có thử bật công tắc nhưng đèn đều không sáng... Hay là tôi đi xem cầu dao tổng nhé?"

"Mau đi đi mau đi đi... A từ từ, anh là một trong những người chứng kiến vụ án, tôi nhớ mặt anh rồi, đừng có nghĩ đến việc chạy trốn đấy."

"Cậu nghĩ nhiều quá rồi, em trai tôi cũng là tuần bộ, nói ra thì là đồng nghiệp của các cậu đấy, tôi sao lại chạy trốn chứ? Còn các cậu đấy, nhất định phải giám sát chặt chẽ kẻ bị tình nghi, bảo vệ hiện trường, nếu phá được án, công đầu chính là thuộc về các cậu."

Câu nói cuối cùng của hãn quả thực chính là liều thuốc an thần đối với ba người kia, bọn họ ra sức gật đầu, tỏ vẻ tuyệt đối sẽ không để thủ phạm trốn thoát.

Thẩm Ngọc Thư dặn dò xong, xoay người định đi ra ngoài, Jacques đột nhiên ngẩng đầu lên, dùng tiếng Anh hét với hãn.

"Tao nhớ ra mày là ai rồi, mày là cái tên trên thuyền... Là mày hãm hại tao, khốn nạn! Đồ con heo!"

Bước chân của Thẩm Ngọc Thư hơi khựng lại, hãn thêm vào một câu.

"Nghỉ phạm hung hăng thật, các cậu phải cẩn thận đấy, lúc cần thiết có thể khiến gã câm miệng một chút cũng được."

Giây tiếp theo Jacques phát ra tiếng kêu thảm thiết, Tô Duy nhếch môi, hơi tò mò không biết nhóm tuần bộ đã dùng cách gì để khiến gã câm miệng.

Cậu đuổi theo Thẩm Ngọc Thư, cùng hãn đi tìm cầu dao tổng, nhỏ giọng hỏi: "Sao cậu tìm được tuần bộ thế?"

"Tôi nghe thấy bên này có tiếng kêu, cậu thì lại biến mất, bèn đoán có khả năng là xảy ra chuyện, vừa vặn có đội tuần tra ban đêm đi qua, tôi liền gọi bọn họ tới. Cậu biết đấy, người ở khu này không có tiền thì cũng có quyền, làm không cần thận có thể bị bọn họ cản ngược lại như chơi. Thế nên người càng nhiều càng tốt."

Tô Duy giơ ngón tay cái lên khen Thẩm Ngọc Thư.

"Đủ gian xảo, tôi thích."

"May mà cậu phản ứng nhanh, trốn đi kịp, nếu không cũng sẽ đụng mặt bọn họ."

"Cậu vừa vào tới cửa đã lớn tiếng gào như vậy, tôi đương nhiên là biết cậu đang nhắc nhở tôi."

"Thông minh đấy."

"Không thông minh có thể làm công sự của cậu sao?'Có điều không ngờ đây lại là chỗ ở của Jacques."

"Tôi cũng không ngờ, thật bất hạnh lại gặp phải gã."

Nhớ tới cái ví còn đang say ngủ nơi đáy biển của Jacques, Tô Duy phì cười.

"Tôi nghĩ hiện tại gã cũng đang nghĩ về chúng ta như thế."

Chương 3: Lại gặp phải án mạng

Hai người đi một vòng ở tầng một, rất nhanh đã tìm được cầu dao tổng phía sau cánh cửa. Thẩm Ngọc Thư nhìn xung quanh, vớ lấy cái ghế gỗ đặt chậu hoa, đứng lên đó rồi lôi dụng cụ làm điện ra, bắt đầu kiểm tra nguồn điện.

Tô Duy ở dưới cầm đèn chiếu sáng giúp hẳn, còn tưởng phải sửa rất lâu, không ngờ Thẩm Ngọc Thư ngay lập tức đã nói: "Nguồn điện không sao hết, có người đã đập cầu dao."

"Là ai? Jacques sao?"

"Vậy thì phải hỏi gã... Không xong rồi, không biết hôm nay phải khám nghiệm hiện trường nên tôi không mang hòm dụng cụ theo."

"Mặc dù không có hòm dụng cụ, nhưng những công cụ cần thiết tôi đều mang, tèn ten!"

Tô Duy lôi một cái túi từ ba lô ra, bên trong là những dụng cụ Thẩm Ngọc Thư thường dùng, ánh mắt Thẩm Ngọc Thư sáng lên, ngoắc ngoắc tay ra hiệu bảo Tô Duy ném cái túi cho hẳn.

Tô Duy làm theo, vô cùng đắc ý nói: "Tìm được một cộng sự tốt như tôi, cậu đúng là đã tu mấy kiếp đấy."

"Tôi thích nhất chính là thái độ sống lúc nào cũng tràn đầy tự tin này của cậu."

Thẩm Ngọc Thư đáp, đeo bao tay vào, bắt tay vào kiểm tra nguồn điện, thu thập một số vật chất trên đó, xong mới lại bật cầu dao lên.

Ánh sáng chớp lên ở đầu kia hành lang, đèn trong phòng khách cũng sáng lên.

Thẩm Ngọc Thư từ trên ghế nhảy xuống, Tô Duy hỏi: "Có phát hiện gì không?"

"Tạm thời chưa biết, phải về xét nghiệm kỹ càng đã."

Thẩm Ngọc Thư đi tới cửa hậu, đẩy một chút.

Cửa hậu chỉ khép hờ, bị hấn tác động một chút là mở ra.

Bên ngoài là vườn sau, có trồng một ít hoa cỏ, có điều hiện tại đều bị tuyết bao trùm, ở giữa là một con đường nhỏ lát đá cuội dẫn ra cổng tường bao, tuyết trên đường đã tan hết, không còn lưu lại dấu chân.

"Thật đáng tiếc." Tô Duy thở dài.

Thẩm Ngọc Thư gạt đầu về đồng tình. Hấn lại dùng phương pháp tương tự để thu thập mẫu vật trên then cửa hậu, làm xong hết thì nghe đằng trước có tiếng người ầm ĩ, xem ra viện quân đã tới rồi.

Cả hai trở lại phòng khách.

Đèn hành lang và đèn trong các căn phòng khác đều được bật lên, có mấy tuần bộ đang kiểm tra hiện trường trong phòng khách, Jacques đã bị còng tay, gã đang gầm rú bằng tiếng Anh trộn với tiếng Pháp, tiếc là không có ai tiếp lời.

Cuối cùng một vị tuần bộ vẻ có thâm niên tiến đến vỗ lên mặt Jacques, dùng tiếng Pháp đơn giản nói với gã: "Tôi biết... đây là nhà anh, việc này... và việc anh giết người hay không... không liên quan đến nhau."

"Tôi không giết cô ấy, tôi vô tội..."

"Không phải anh giết, vậy máu trên tay anh là từ đâu ra? Viên đạn tự động bay ra sao? Đừng có dông dài nữa, giải đi!"

Câu này quá khó nên vị tuần bộ dùng tiếng Trung để nói, nói xong vẫy vẫy tay, ra lệnh cho thủ hạ đem Jacques ra ngoài.

Jacques không ngừng giãy giụa, lại đổi thành dùng tiếng mẹ đẻ để biện giải, nhưng chưa nói được vài câu đã bị áp đi rồi.

Không bao lâu sau, bác sĩ pháp y cũng tới, Thẩm Ngọc Thư quan sát hiện trường một lượt, định tới hỗ trợ thì bị vị tuần bộ vừa rồi ngăn lại tay chống eo đánh giá hẳn.

"Nghe nói cậu là người báo án? Đã muộn thế này, cậu lượn lờ bên ngoài làm gì?"

Vị tuần bổ tầm sáu mươi tuổi, vóc dáng không cao lớn lắm, nhưng vừa nhìn là biết thuộc loại người khôn khéo.

Thẩm Ngọc Thư không dám khua môi múa mép, lịch sự đáp: "Tôi là Thẩm Ngọc Thư, đây là Tô Duy, bạn tôi. Đêm nay là đêm Giáng sinh, chúng tôi đang chuẩn bị tới giáo đường để tham gia lễ mừng, không ngờ đến đây thì đột nhiên nghe thấy tiếng súng, vừa hay có tuần cảnh đi qua, tôi bèn gọi họ tới hỗ trợ."

Trong đầu Thẩm Ngọc Thư còn đang nhanh chóng nghĩ ra lý do có thể tin được thì vị tuần bổ già nghe xong tên của hắn, vỗ trán một cái, chỉ vào hắn kêu lên: "Cậu có phải là anh họ của Tiêu Dao không?"

"Đúng vậy, chú biết tôi ư?"

"Cả cái Thượng Hải này hể là người trong nghề ai mà chẳng biết đến tên cậu? Vụ quân phiệt bị giết, cậu phá án tài tình như thế, thường ngày nhắc đến cậu, ai cũng phải giơ ngón cái khen ngợi... A đúng rồi, tôi là Diêm Đông Sơn, là tuần bộ của đường Hà Phi."

"Khụ khụ." Tô Duy lấy tay che miệng, ho khẽ.

Vụ án Câu Hồn Ngọc có thể thuận lợi phá được cũng có công không nhỏ của cậu, tại sao mọi người đều chỉ nhớ Thẩm Ngọc Thư, không ai đề cập đến cậu?

Tiếng ho của Tô Duy đã thành công thu hút ánh mắt của vị tuần bộ già, ông quay sang chào cậu: "Cậu Tô, xin chào. Thật là tốt quá, có hai người ở đây thì tôi yên tâm rồi."

"Sao lại thế?"

"Ai da, khu này nếu không phải quan to và quý tộc thì cũng là thương nhân giàu có ở, bằng không thì cũng là người nước ngoài, bây giờ xảy ra án mạng, không dễ đâu."

Diêm Đông Sơn thấp giọng nói xong, lại nắm lấy cánh tay Thẩm Ngọc Thư kéo vào hiện trường.

"Đại thám tử, các cậu đã tới rồi thì hãy giúp đi, tôi với mấy anh em ở đây động võ thì còn được chứ không biết chơi mấy trò động não đâu."

"Như thế này không tốt lắm đâu, tôi và Tô Duy là người ngoài, vô duyên vô cớ tham gia vào...."

Nếu không phải đã quá quen Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy nghĩ cậu nhất định sẽ bị vẻ mặt rất thật thà này của hãn lừa, có điều trên thực tế, Thẩm Ngọc Thư thấy án là hai mắt sáng lên, hãn hiện tại nhất định đang mong được tự mình kiểm tra hiện trường.

"Cậu là đại thám tử mà, hơn nữa án cũng là cậu báo, làm sao báo là vô duyên vô cớ được? Chúng tôi ở đây chỉ có một bác sỹ pháp y, lo không hết việc được đâu, nể tình em họ cậu là đồng nghiệp của chúng tôi, hãy giúp đỡ một chút đi."

Như sợ Thẩm Ngọc Thư bỏ đi, Diêm Đông Sơn kéo hãn đến giữa hiện trường, dừng lại trước cái áo và khẩu súng trên sàn nhà.

Hiện trường phải kiểm tra càng sớm càng tốt, thế nên Thẩm Ngọc Thư cũng không tiếp tục khách sáo nữa, bắt đầu nghiêm túc tiến hành công việc.

Súng là một khẩu Browning, Thẩm Ngọc Thư đeo bao tay vào, cầm nó lên xem xét, đạn trong ổ đã bắn hết, hắn đặt khẩu súng xuống, đi tới xem xét cái áo choàng.

Đó là một chiếc áo choàng lông dê kiểu dáng đang thịnh hành, xem chất liệu và đường kim mũi chỉ thì chắc chắn rất đắt.

Thẩm Ngọc Thư lật cổ áo, bên trong có khâu thương hiệu cửa hàng, là Tuyết Nhung Hoa, góc phải bên dưới còn thêu một đóa hoa nhỏ màu vàng nhạt.

Tô Duy ở bên cạnh nhìn thấy, nói: "Cái tên này quen quen."

"Là một cửa hàng may ở đường Hà Phi, lần trước Đoan Mộc Hành mua áo cho Tiêu Dao cũng là tới đây."

"Cậu nhớ kỹ thật đấy."

"Là cậu quý nhân hay quên việc, trong vụ án quân phiệt bị giết, chúng ta còn từng tới cửa hàng này hỏi thăm tin tức, cậu lúc ấy còn cùng nhân viên nữ ở đó thân mật lắm mà."

"Ghen à ghen à? Yên tâm đi, tôi yêu nhất vẫn là cậu."

"Thần kinh."

Thẩm Ngọc Thư trừng mắt nhìn cậu một cái, lại dùng ánh mắt ra hiệu cho Tô Duy.

Tô Duy không đùa nữa, lôi giấy bút ra bắt đầu ghi chép, miệng lẩm bẩm: "Sao tôi cảm thấy mình biến thành Watson rồi."

Diêm Đông Sơn thò đầu qua, hỏi: "Cậu thích ăn lạc?"

(Trong tiếng Trung, Watson và củ lạc đọc gần giống nhau)

"Không, chỉ là thuận miệng nói vậy thôi, chú đừng tưởng thật."

Thẩm Ngọc Thư kiểm tra xong đồ đạc, đi đến bên cạnh người chết.

Tô Duy cũng đi theo.

Đó là một phụ nữ ngoài ba mươi tuổi, khuôn mặt rất xinh đẹp, mái tóc dày được búi sau đầu.

Cô ta mặc một bộ xường xám màu trắng, mang khuyên tai hồng ngọc và vòng cổ bằng ngọc trai hồng, mặt và trên ngực đầy máu, bị một viên đạn bắn trúng vào trán, một viên khác vào ngực, đều là những vết thương trí mạng.

"Cô ta xuất thân giàu có, sống trong nhung lụa, thích những đồ thời trang, đã kết hôn, quan hệ với chồng không tốt lắm." Sau khi quan sát từ đầu tới chân cách ăn mặc trang điểm của người phụ nữ. bộ móng tay được sơn đỏ tỉ mỉ, nhẫn cưới trên tay phải, đôi giày cao gót màu xám bạc... Thẩm Ngọc Thư nói.

Tô Duy khiêm tốn thỉnh giáo.

"Cậu làm thế nào biết được quan hệ giữa cô ta với chồng không tốt?"

"Nếu tốt thì cô ta còn nửa đêm tới nhà người đàn ông khác hẹn hò sao? Đây có lẽ là chỗ ở của Jacques, ít nhất về điểm này gã không nói dối, cho nên quan hệ của bọn họ là quan hệ tình nhân."

"Giết người vì tình à."

Tô Duy chặc lưỡi, Diêm Đông Sơn cũng ghé qua, nói: "Nói không chừng người phụ nữ này muốn chia tay, gã nước ngoài kia không đồng ý nên giết cô ấy. Thật là tệ, Tết nhất đến nơi rồi mà còn xảy ra vụ này..."

Thẩm Ngọc Thư trầm ngâm không nói gì, nhìn bác sĩ pháp y kiểm tra nạn nhân, hần hỏi: "Tôi có thể lấy một ít thành phần vật chất không?"

Diêm Đông Sơn gãi đầu, nghe không hiểu lắm.

Tô Duy giải thích: "Cậu ấy muốn lấy một ít mẫu vật về làm xét nghiệm, xác định hung thủ."

"Hung thủ còn không phải là gã nước ngoài kia sao? Có điều cậu muốn lấy gì thì lấy đi, có chứng cứ xác thực là có thể định tội gã rồi."

Được sự đồng ý của Diêm Đông Sơn, Tô Duy lấy ra cái nhíp nhỏ cùng đồ đựng.

Thẩm Ngọc Thư dùng nhíp cạo lấy vật chất lưu lại trong móng tay tử thi, bỏ vào đồ đựng. Trong quá trình lấy, hãn phát hiện móng tay tử thi cũng dính máu, thế nên cũng lấy mẫu luôn.

Bác sĩ pháp y ở bên cạnh nhìn động tác thuần thục của hãn, không khỏi luôn miệng tán thưởng.

"Công cụ nghiệm thi của tiên sinh thật đầy đủ, không hổ là thần thám."

Ê, là một thành viên của văn phòng thám tử, cậu cũng là thần thám đấy, sao chẳng ai nhắc tới cậu thế?

Tô Duy khó chịu, đứng lên đi kiểm tra chỗ khác.

Phòng khách thiết kế theo phong cách Châu Âu điển hình, màu sắc phối tông trầm, diện tích rất lớn. Đối diện với cửa chính là một bức phù điêu lớn, bức phù điêu đó rất rộng, gần như có thể coi là một bức tường, với kiểu thiết kế mở này, cho dù có mở vũ hội ở nhà cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Chính vì thế nên thảm trạng sau khi bắn nhau càng khiến người ta không nở nhìn, trên mặt đất ngoại trừ các loại mảnh sứ còn lẫn lóc đồ trang điểm như hộp phấn và son môi, còn cả chiếc ví nữ nhỏ màu xám nhạt, xem ra đều là đồ của người chết.

Ánh mắt Tô Duy lượn vòng quanh phòng khách, cuối cùng dừng trên bức phù điêu.

Phù điêu lồi lõm lên xuống tựa như sóng, lại như mây hoặc núi non trùng điệp, điểm xuyết thêm bằng những màu sắc khác nhau, rất có khí thế, khiến cậu không kìm được cứ muốn nhìn.

Với con mắt và kiến thức của Tô Duy, vậy mà cũng không hiểu được trên đó rốt cuộc khắc gì.

Đại khái đây chính là nghệ thuật trừu tượng.

Tuần bộ đang thu thập vỏ đạn trên mặt đất, Tô Duy thu ánh mắt về, nhìn tuần bộ đem vỏ đạn bỏ vào túi vật chứng, lại quay đầu nhìn tử thi, thở dài: "Bắn liên tiếp sáu phát, thâm thù đại hận đến thế nào đây..."

Thẩm Ngọc Thư kiểm tra xong, vị giám sát phụ trách người nước ngoài của Cục Công Đồng cũng nghe tin lao tới đây. Để không gây phiền toái cho Diêm Đông Sơn, sau khi cung cấp thông tin đơn giản cho Tô Duy ghi chép lại, vị giám sát ấy bèn cáo từ rời đi.

Hai người ra khỏi biệt thự, bên ngoài vẫn im ắng như trước, gần đó có mấy hộ gia đình đã sáng đèn, nhưng không có ai ra hóng chuyện.

Mấy tay phóng viên chỉ sợ thiên hạ không loạn cũng không xuất hiện, không biết có phải đã bị hạn chế không cho tới gần hay không, dù gì đây cũng là vụ án liên quan đến người nước ngoài, tương đối nhạy cảm.

Thẩm Ngọc Thư đứng ngoài cổng biệt thự xem một lúc, Tô Duy đứng nhìn cùng hẳn, nói: "Tôi có cảm giác, vụ án tiếp theo của chúng ta có khả năng rất khó giải quyết."

Ánh mắt dừng lại trên biển số nhà của căn biệt thự, Thẩm Ngọc Thư cũng có cảm giác tương tự.

Bọn quay lại biệt thự Lý gia, lấy đồ đạc của mình rồi vội vàng rời đi.

Rạng sáng không bắt được xe, cả hai định đi bộ về nhà, không ngờ mới đi đến giao lộ, đằng sau đã vang lên tiếng còi ô tô. Một chiếc xe màu đen đi tới, Vân Phi Dương thò đầu ra từ cửa sổ xe, kêu lên: "Hai vị đại thám tử, mời lên xe."

Tô Duy sờ lên trán.

"Tôi có cảm giác lên xe cậu ta nhất định sẽ bị hỏi rất nhiều."

"Vậy cậu định đi bộ về nhà giữa đêm tuyết?"

Tô Duy nhìn Thẩm Ngọc Thư một cái, khi xe trở tới, cả hai gần như mở cửa cùng lúc, ngồi lên xe.

Vân Phi Dương lái xe, quan sát bọn họ qua gương chiếu hậu.

"Hai vị vất vả quá, vụ án lần này chắc là phức tạp lắm?"

Tô Duy nói gần nói xa: "Chiếc xe này của cậu được đấy, còn mới thế này, vừa mua à? Xem ra lương của cậu cũng không ít nhỉ."

"Đây là tôi mượn thôi, tôi nghèo như vậy sao mà mua nổi xe chứ."

"Người nghèo mặc đồ kaki, haha."

"Quần áo cũng là mượn của bạn, ha ha. Mau kể về vụ án đi nào, là biệt thự có ma sao? Tôi nhìn thấy rất nhiều cảnh sát qua đó, chẳng lẽ bọn họ cũng phụ trách bắt ma à?"

"Cậu theo dõi chúng tôi từ lúc nào?" Thẩm Ngọc Thư cắt lời cậu ta.

"Tôi không theo dõi, tôi chỉ tình cờ đi ngang qua thôi."

"Chúng tôi rất bận, nếu cậu không có tin gì cung cấp thì xuống xe."

Tô Duy không kìm được liếc Thẩm Ngọc Thư: Ê ông bạn, đây hình như là xe người ta mà, khẩu khí này của ông không có vấn đề gì chứ?

Sự thật chứng minh, Thẩm Ngọc Thư nói như vậy không chỉ không có vấn đề, mà còn thành công trấn áp được Vân Phi Dương.

Cậu ta không dám ba hoa chích choè nữa, ngoan ngoãn khai báo: "Tôi lén đi theo các anh tới đường Bạch Tái Trọng, sau đó bị mất dấu, bèn lượn lòng vòng xung quanh, muốn thử vận may xem có thể tìm được các anh không. Các anh cũng biết đấy, khu này phần lớn là biệt thự, mọi người ngày thường cũng không ở lại đây, vì thế chỉ cần theo ánh đèn là dễ dàng tìm được."

"Xét về mặt kiên trì, tôi phải like cho cậu. Vậy cậu tìm được chứ?"

"Không có, tôi đi nhầm, rẽ ra mặt sau con phố, có điều tôi gặp ma thật đấy, nói không chừng chính là con ma mà các anh định bắt."

"Cậu nhìn thấy ở đâu?"

"Chính là ở cửa hậu của căn biệt thự xảy ra chuyện. Tôi nghe thấy tiếng súng, còn tưởng các anh đã xảy ra chuyện, bèn lái xe hướng về mặt trước, đột nhiên nhìn thấy một bóng trắng hiện lên trước mắt, sợ tới mức nhũn hết cả chân..."

Tô Duy và Thấm Ngọc Thư nhìn nhau, Thấm Ngọc Thư lập tức hỏi: "Nhìn thấy diện mạo con ma không?"

"Nó không có mắt mũi, cả khuôn mặt đều trắng toát, các anh nghe nói về truyền thuyết quỷ không mặt bao giờ chưa? Người ta kể loại quỷ này rất thích mượn mặt người sống, tôi sợ quá vội che mặt lại, đến khi ngẩng đầu lên lại thì đã không thấy bóng dáng của nó đâu nữa."

Nói nửa ngày, rốt cuộc cũng chẳng cung cấp được manh mối gì.

Tô Duy bó tay nói: "Lá gan bé tẹo mà còn đòi nửa đêm ra ngoài chạy tin. Mau về nhà tắm rửa đi ngủ đi."

"Tôi cũng nghĩ như vậy, có điều trước đó, tôi vẫn tò mò muốn biết trong biệt thự đã xảy ra chuyện gì?"

"Xảy ra án mạng, có điều không liên quan đến vụ chúng tôi nhận. Nếu cậu tò mò về án mạng thì có thể tự mình đi điều tra."

"Vậy sao, nhưng tôi sợ phải gặp lại quỷ không mặt lắm..."

"Trên đời này không có ma quỷ."

"Không phải quỷ càng đáng sợ, tôi không biết đánh nhau, nếu gặp phải kẻ xấu thì tiêu."

Vân Phi Dương một mình lèm bèm nửa ngày trời, thấy hai người phía sau đều không đáp lời, cậu ta thờ dài, không nói gì nữa.

Trở lại văn phòng, Vân Phi Dương không chịu từ bỏ hy vọng, đi theo bọn họ tới cửa, Thẩm Ngọc Thư không để ý tới cậu ta, móc chìa khóa ra định mở cửa, Tô Duy bỗng nhiên ngăn lại.

"Chờ một chút."

Tô Duy khom lưng, xem xét ổ khóa, giọng điệu trở nên nghiêm túc: "Có người muốn cạy khóa của chúng ta."

Thẩm Ngọc Thư quay đầu lại nhìn Vân Phi Dương, Vân Phi Dương sợ tới mức liên tục xoa tay.

"Không phải tôi, không phải tôi, tôi sẽ không làm chuyện phạm pháp đâu."

Thẩm Ngọc Thư hỏi Tô Duy.

"Hắn ta đã cạy được chưa?"

"Chưa, có lẽ là đã thử rất lâu, nhưng nếu ổ khóa mà Tô Thập Lục thiết kế có thể bị cạy thì sau này tôi còn làm ăn kiểu gì?"

Tô Duy móc đèn pin ra, xem xét tình trạng bên trong lỗ khóa, nói: "Vào xem thế nào."

Cậu mở khóa ra, ba người đi vào trong, Thẩm Ngọc Thư xông vào phòng khách trước, tất cả đồ đạc bên trong đều ở nguyên vị trí ban đầu, không có dấu hiệu bị di chuyển.

Ngăn kéo dùng để làm ổ của sóc con ở trạng thái hơi hé, Thẩm Ngọc Thư cẩn thận kéo ra, Củ Lạc vẫn cuộn mình nằm ngủ ngon lành trong đó, dường như không hề bị kinh động.

Thẩm Ngọc Thư lại tới phòng thí nghiệm, cửa phòng đã khóa, Tô Duy kiểm tra một chút, chưa hề bị cạy.

Một lát sau bọn họ lại chia ra kiểm tra những chỗ khác, cửa sổ đóng chặt, tất cả đều bình thường.

Xem ra tên trộm sau khi cạy khóa thất bại đã từ bỏ.

"Ha ha, không ngờ lại có kẻ định trộm của thần trộm, chuyện này làm sao bảo tôi nhìn được chứ." Tô Duy khoanh tay, dựa người vào cửa, tức giận nói: "Tôi muốn báo án, ngày mai sẽ tới chỗ em họ cậu báo án!"

"Chỗ này thuộc sự kiểm soát của phòng tuần bộ đường Hà Phi." Vân Phi Dương nhắc nhở: "Hơn nữa Tết nhất đến nơi rồi, mấy chuyện trộm cắp thế này xảy ra nhan nhản, căn bản bắt không xuể, có báo án cũng chẳng ai để ý đến anh đâu."

"Nhưng mà đến văn phòng thám tử để án trọng, căn bản là đang khiêu khích chúng ta. Cũng may đã có ổ khóa tôi đặc biệt thiết kế, nếu không tổn thất của chúng ta đêm nay có thể rất lớn."

Nghe Tô Duy nói vậy, Thẩm Ngọc Thư giật mình, quay đầu nhìn về phía Vân Phi Dương.

Vân Phi Dương bị hắt nhìn đến toát mồ hôi hột, kêu lên: "Không phải tôi, tôi không cạy khóa của các anh..."

"Cậu thực sự có hứng thú đối với vụ án này?"

"Hả?"

"Nếu có hứng thú, có chuyện này tôi muốn nhờ cậu thăm dò giúp."

Vừa nghe Thẩm Ngọc Thư giao nhiệm vụ cho mình, Vân Phi Dương lập tức lấy lại tinh thần, giống hệt một chú chó nhỏ hờn hờ sáp tới: "Chuyện gì?"

"Cậu giúp tôi hỏi thăm một chút chuyện trong nhà của ông chủ xưởng dệt Xuân Huy, trọng tâm là con gái ông ta Lý Tuệ Lan, với cả tình hình căn biệt thự số 156 ở đường Bạch Tái Trọng của Lý gia nữa."

"Được được, có liên quan đến vụ bắt ma của các anh đúng không? Trời sáng tôi sẽ đi ngay, chờ tin tốt lành của tôi."

Vân Phi Dương nhận nhiệm vụ, không tiếp tục đông dài nữa, hờn hờ rời đi.

Nghe tiếng cửa đóng bên ngoài, Tô Duy mới thở phào, nhìn Thẩm Ngọc Thư cười nói: "Chiêu này của cậu cao minh thật, nếu không cũng chẳng biết cậu ta sẽ ở lại đến tận khi nào."

Thẩm Ngọc Thư không nói gì, cầm mẫu vật đi về phòng thí nghiệm, Tô Duy hỏi sau lưng hắn: "Kẻ cạy khóa có phải là Đoan Mộc không?"

"Tại sao lại nghĩ như vậy?"

"Nếu là trộm thường, không cạy được khóa thì hắn sẽ đập luôn cửa sổ, chỉ cần trộm được tiền là xong. Nhưng tên trộm đêm nay rõ ràng là không muốn chúng ta phát hiện, cho nên khi biết không vào được mới từ bỏ."

"Cậu nói có lý, có điều nếu là Hành, cậu ta muốn trộm thì đã chẳng chờ tới bây giờ. Đó là một người có dã tâm, một chút kho báu đó cậu ta có lẽ không coi ra gì."

"Cậu nói vậy là bởi không biết giá trị của kho báu đó."

Tô Duy lẩm bẩm xong, Thẩm Ngọc Thư quay đầu lại: "Cậu nói cái gì?"

"Tôi nói, cậu không định điều tra vụ Jacques thật chứ?"

"Cái đó thì không, chỉ là có chút chuyện tôi không hiểu, nếu không giải quyết được thì tôi sẽ ngủ không yên."

"Vậy cậu cứ từ từ giải quyết đi, tôi muốn đi ngủ để giữ gìn nhan sắc, không có việc gì thì đừng gọi, có việc càng đừng gọi."

"Ngủ ngon."

Thẩm Ngọc Thư đi vào phòng thí nghiệm của hẳn, Tô Duy lên trên gác vùi đầu ngủ.

Có điều cậu ngủ không được yên giấc.

Đầu tiên là mơ về thời điểm vừa mới tới chỗ này, vì vụ án Viên Nguyệt Quan Âm mà biết Trần Nhã Vân, tiếp theo Lý Tuệ Lan cũng nhảy ra.

Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư nhận ủy thác của Lý Tuệ Lan nên đi tới biệt thự, biển số nhà hiện lên trước mắt, sau đó là vụ án giết người xảy ra ở căn biệt thự kiểu Tây, còn có cảnh quan căn biệt thự đó...

Tô Duy kêu lên, cậu đột nhiên phát hiện một điểm vô cùng trùng hợp!

Cậu mở bừng mắt, bên ngoài trời đã sáng từ lâu, ánh mặt trời xuyên qua bức màn tiến vào, thời tiết nhìn có vẻ không tệ.

Tô Duy không có thời gian để ý đến thời tiết, cậu nhảy xuống giường, tiện tay với cái áo khoác lên người, lao xuống dưới.

"Thẩm Ngọc Thư, tôi nghĩ ra một chuyện rất quan trọng! "

Tiếng gọi bị gián đoạn bởi tiếng kèn Harmonica, nhạc khúc mừng Giáng sinh quen thuộc vang lên từ phòng khách, xem ra Trường Sinh đã tới, có điều thứ thu hút Tô Duy hơn chính là mùi thơm của bữa sáng.

Cậu theo mùi hương đi vào, nhìn thấy Thẩm Ngọc Thư đang ngồi trên ghế ăn sáng, bánh quẩy và nước đậu nóng hổi, còn có cả bánh rán kẹp trứng gà. Tô Duy đột nhiên cảm thấy đói khát là một chuyện không thể chịu đựng được.

"Ê, có đồ ăn sáng tại sao lại không gọi tôi?"

"Chính cậu nói có việc gì cũng không được gọi mà."

"Trừ đồ ăn ra."

Tô Duy chạy tới, giơ tay định cầm lấy thì bị Thẩm Ngọc Thư ngăn lại.

"Có lẽ cậu nên đi làm vệ sinh cá nhân một chút."

"Đi ngay bây giờ đây, cậu đừng có ăn vụng đấy."

"Yên tâm, Trường Sinh có mang phần của cậu."

Tô Duy chạy qua phòng bên, nhanh chóng rửa mặt xong, chạy ra ngồi xuống ăn sáng, Trường Sinh cũng bước vào theo.

Sóc con đang ngủ, Trường Sinh không có việc gì làm, sau khi giúp bọn họ rót trà thì yên vị ở một bên, lặng lẽ mở tập nhạc phổ mang theo ra.

Thẩm Ngọc Thư ăn xong, bắt đầu giờ báo hôm nay ra đọc. Tô Duy hỏi: "Có đưa tin gì về vụ án không?"

"Không có, tin tức bị phong tỏa rất kỹ."

Vụ án xảy ra ở khu dân cư cao cấp, đối tượng bị tình nghi lại là người nước ngoài, Tô Duy có chút thương hại cho những tuần bộ đó, cuối năm rồi mà còn gặp phải vụ án khó giải quyết như vậy.

"Cậu làm xét nghiệm thế nào rồi?"

"Trên cầu dao và then cửa sau đều không tìm được dấu vân tay, có lẽ đã bị hung thủ lau đi, quả là một kẻ lạnh lùng và bình tĩnh."

"Nhưng mà tình trạng của Jacques hôm qua thì chỉ nhìn cũng thấy chẳng có liên quan gì đến lạnh lùng với bình tĩnh hết, hơn nữa gã cũng không có thời gian đi lau dấu vân tay."

"Gã có thể có đồng đảng." Ánh mắt Thẩm Ngọc Thư không rời tờ báo, thuận miệng nói: "Nếu là án tình thì kiểu gì cũng không thoát khỏi quan hệ tay ba."

"Vậy có phát hiện ra điều gì trên người nạn nhân không?"

"Nhóm máu của người chết xét nghiệm được từ vết thương trên trán và trước ngực là nhóm máu A, nhưng trên móng tay cô ta lại dính máu thuộc nhóm AB, cho nên rất có thể trong lúc vật lộn, nạn nhân đã cào hung thủ bị thương. Mặt khác, tôi còn tìm được trên móng tay cô ta một loại vật chất nào đó, có thành phần keratin, bao gồm cả cacboxyl, amino và hydroxyl, còn có cả cystinol và..."

Tô Duy giơ tay lên, ngăn không cho hắn tiếp tục thao thao bất tuyệt.

"Xin hãy nói những gì tôi hiểu được."

"Đơn giản mà nói, đó là lông dê, cũng chính là chất liệu của chiếc áo choàng ở hiện trường."

"Cho nên rất có thể là trong lúc giãy giụa móng tay cô ta đã cọ vào."

"Đúng vậy, tạm thời manh mối tôi thu thập được chỉ có vậy thôi, cậu thì sao?"

"Tôi á?"

"Vừa rồi cậu đột nhiên lao xuống, không phải muốn nói với tôi cái gì sao?"

A đúng, mãi ăn, cậu quên luôn cả chuyện quan trọng như vậy.

Tô Duy vội vàng nhét nốt mấy miếng vào bụng, nói: "Tôi nằm mơ đến biệt thự của Jacques, phát hiện một điểm rất kỳ lạ, số nhà của nó là 165, số nhà của biệt thự Lý gia là 156, thế này không phải là trùng hợp lắm sao?"

"Tôi ghét sự trùng hợp, nếu mọi việc đều có thể dùng sự trùng hợp để giải thích, vậy không có logic nữa rồi."

... Chuyện này cho chúng ta biết, đừng có nói với 'giai tự nhiên' mấy cái trùng hợp hay là duyên phận, bởi đại não của họ là từ logic cấu thành.

Tô Duy phi báng trong lòng, miệng nói: "Hoá ra cậu bảo Vân Phi Dương đi điều tra Lý Tuệ Lan không phải là lấy cớ đuổi cậu ta đi."

"Tôi là người hà khắc như vậy sao?"

"Đúng đấy."

"Được, tôi hà khắc, vậy cậu có muốn biết nguyên nhân hai số nhà đó gần nhau như thế không?"

"Là vì sao?"

"Tôi muốn có một phần quà Giáng sinh, không thể ít hơn năm mươi đồng bạc Âu."

"Năm mươi đồng bạc Âu? Cậu đúng là càng quen càng lèn cho đau ấy nhỉ? Càng quen càng lèn cho đau nghĩa là..."

"Nghĩa là: cậu là người quen nên tôi có thể lèn thoải mái, ai bảo tôi là một người hà khắc chứ?"

Thẩm Ngọc Thư nói nhẹ như không, Tô Duy cạ lời, Trường Sinh cũng bị cuộc đối thoại của họ thu hút, che miệng cười hì hì ngồi xem.

Tô Duy đành phải nói: "Tôi nhớ rồi, nợ cậu năm mươi đồng bạc Âu, cuối tháng kết toán. Giờ thì cậu có thể nói rồi đấy."

Thẩm Ngọc Thư đang định lên tiếng thì bên ngoài có tiếng động cơ xe vọng tới, rất nhanh, cửa văn phòng bị đẩy ra, có người bước vào.

Cả hai nhìn nhau, Tô Duy chạy ra trước, thấy trên bệ cửa là một người đàn ông cao gầy.

Ông ta chừng ngoài năm mươi, đội mũ phớt đeo kính gọng vàng, bên ngoài mặc áo khoác nỉ, trong tay cầm một bao da màu đen, vừa nho nhã lịch thiệp lại vừa ngạo mạn... Nói tóm lại, không phải là loại người Tô Duy thích.

"Xin hỏi vị nào là Thẩm Ngọc Thư tiên sinh?"

Ánh mắt người đàn ông qua lại giữa hai người bọn họ, lịch sự hỏi.

Thẩm Ngọc Thư bước lên một bước.

"Là tôi, xin hỏi ngài là?"

"Tôi tên Tần Hoài, là luật sư của ngài Jacques De Polignac, nhận ủy thác của ngài ấy, tới nhờ các vị hỗ trợ."

Thẩm Ngọc Thư hơi nhíu mày, Tô Duy ghé sát vào hắn, nhỏ giọng nói: "Jacques De Polignac chính là cái gã đáng ghét người Pháp kia đấy."

Thẩm Ngọc Thư bưng tỉnh, hỏi Tần Hoài.

"Ngài muốn mời chúng tôi đi làm nhân chứng?"

"Không, là ngài De Polignac muốn mời các vị tiếp nhận vụ án này, giúp ngài ấy rửa sạch tội danh, vì ngài ấy không tin được người ở phòng tuần bộ đó. De Polignac nói chỉ có các cậu ra tay mới có thể yên tâm."

"Ông không cần dát vàng lên mặt gã thế đâu, gã sẽ không nói như vậy."

Bị Tô Duy cười nhạt, vẻ mặt Tần Hoài có chút gượng gạo, nhấn mạnh hơn: "Tóm lại là ngài De Polignac ủy thác tôi tới đây để nhờ các vị, về thù lao thì không cần lo lắng, ngài ấy sẽ cho các vị một con số vừa lòng."

"Thật ngại quá, chúng tôi vừa mới tiếp nhận một vụ án khác, không có thời gian để nhận ủy thác của các vị nữa."

Thẩm Ngọc Thư nói xong, xoay người định bỏ đi, Tần Hoài giữ hắn lại, đẩy đẩy cặp kính, nói: "Nếu tôi là cậu, tôi sẽ bỏ qua những vụ án nhỏ nhoi không đáng nhắc đến, toàn lực giúp ngài De Polignac. Nên biết rằng những văn phòng thám tử như của các cậu, cả Thượng Hải này không có một trăm thì cũng phải đến tám mươi. Nếu các cậu muốn gây dựng tên tuổi của mình, đây

sẽ là một cơ hội vô cùng tốt, chỉ cần nắm chắc được nó, đến lúc đó không cần phải lo danh lợi với tiền bạc."

Thẩm Ngọc Thư coi như không nghe thấy, đi thẳng vào phòng khách.

Tần Hoài còn muốn gọi hẳn, bị Tô Duy ngăn lại, ông ta còn nói với theo: "Tiền không thành vấn đề, phương diện hậu đãi còn có thể thương lượng."

"Thưa ngài, tôi nghĩ ngài nhằm một chuyện, chúng tôi đúng là làm việc vì tiền, nhưng cũng không đồng nghĩa với việc cứ có tiền là có thể thuê chúng tôi."

Tô Duy cười hì hì nói xong, vỗ vỗ vai Tần Hoài, tỏ ý bảo ông ta rời đi.

Lần này Tần Hoài không nói gì thêm nữa, nhìn Tô Duy một lúc, sau đó sải bước đi ra ngoài.

Tô Duy quay lại phòng khách, xoay cổ tay thờ dài: "Cậu có biết phải nhịn không lấy tiền của một kẻ đáng ghét là chuyện khó chịu đến mức nào không."

Không bị chọc cười bởi câu đùa của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư đáp: "Cậu nói xem, sao hẳn tìm được tới chỗ chúng ta nhanh như vậy?"

"Máy người học luật tai và mũi đều rất thính. Nói cách khác, tuy cả Thượng Hải có rất nhiều văn phòng thám tử, nhưng tiếp nhận được vụ án này thì chỉ có chúng ta thôi."

"Đây là một vụ khó nhằn, không ai dám nhận đâu."

"Đúng vậy, nếu không phải gã quá đáng ghét thì nể mặt tiền bạc, tôi nhất định sẽ nhận."

Trường Sinh thu dọn bàn ăn, dựa vào cửa nghiêng đầu nghe bọn họ nói chuyện.

Tô Duy hỏi: "Em không cần đi học à?"

Trước đây, có một lần Trường Sinh theo Lạc Tiêu Dao ra ngoài chơi thì gặp Đoan Mộc Hành, vừa bạn của Đoan Mộc Hành mở trường tư thục, hẳn bèn giới thiệu Trường Sinh qua học.

Trường Sinh thông minh lanh lợi, thầy giáo rất yêu mến nó, lại nể mặt Đoan Mộc Hành nên chỉ thu một chút học phí tượng trưng.

Bị hỏi đến, Trường Sinh lắc đầu.

"Hôm nay là lễ Giáng sinh, thầy giáo cho chúng em nghỉ. Đêm nay em sẽ đi nghe hòa nhạc dương cầm."

"Em..." Tô Duy kinh ngạc nhìn cậu nhóc trước mặt: "Nghe hòa nhạc?"

"Ừm, vé là anh Đoan Mộc cho Tiêu Dao, nhưng Tiêu Dao nói anh ấy bận quá, không có thời gian đi nghe nhạc, bèn đem cho em. Anh Đoan Mộc có lẽ sẽ giận đấy."

Không phải là có lẽ, mà chắc chắn sẽ giận. Tô Duy không biết Đoàn Mộc Hành và Lạc Tiêu Dao kiếp trước có phải oan gia hay không nhưng từ sau vụ Câu Hồn Ngọc, Đoàn Mộc Hành rất hay tới Lạc gia chơi, hết như về nhà mình vậy, còn suốt ngày trêu chọc Lạc Tiêu Dao, khiến cho cậu ta phiền không để đâu cho hết, thậm chí còn phải nhờ Thẩm Ngọc Thư giải quyết hộ.

Nhưng Đoàn Mộc Hành cũng không làm gì quá đáng, thế nên Thẩm Ngọc Thư cũng chỉ có thể nói cho có lệ mà thôi, kết quả là càng khiến Đoàn Mộc Hành gây phiền toái cho Lạc Tiêu Dao nhiều hơn. Mà Đoàn Mộc Hành thì lại rất được lòng vợ chồng Lạc Chính, cho nên Lạc Tiêu Dao dù rất ngứa mắt với anh ta cũng không thể không tiếp tục chịu đựng.

Tóm lại, đây là một món nợ hồ đồ, nói không rõ ai đúng ai sai.

Cho nên Lạc Tiêu Dao hẳn thấy Đoàn Mộc Hành là trốn còn không kịp, sao có thể cùng nhau đi nghe hòa nhạc?

Có điều, từ chối Đoàn Mộc Hành hậu quả cũng sẽ rất tệ, nghĩ đến đây Tô Duy có chút lo lắng cho vận mệnh sau này của cậu em họ.

Đang trò chuyện thì bên ngoài vang lên tiếng mở cửa, Tô Duy nói: "Không phải là ông luật sư kia chứ? Xem ra ông ta vẫn chưa từ bỏ ý định. Trường Sinh, em tìm cơ đuổi ông ta đi."

Trường Sinh ra bên ngoài nhìn, lại quay vào, lắc đầu nhìn cả hai.

"Hình như không đuổi được đâu."

"Tại sao?"

"Bởi vì anh Đoàn Mộc cũng tới."

Nghe thấy tên Đoàn Mộc Hành, Tô Duy nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư nhìn Tô Duy khoát tay.

"Tôi tìm ra nguyên nhân vị đại luật sư kia tới tìm chúng ta rồi."

Tô Duy búng tay một cái.

"À há, là Đoàn Mộc giờ trò."

Theo tiếng bước chân lại gần, Tần Hoài nhờ sự giúp đỡ của Đoàn Mộc Hành, lại một lần nữa xuất hiện ở cửa phòng khách.

Đoàn Mộc Hành mặc áo khoác lông màu xám, khăn quàng cổ kẻ ô, tay đeo găng tay da, anh ta quá điển trai, vừa xuất hiện đã thu hút hết sự chú ý của mọi người.

Phát hiện ra Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư muốn nói cái gì, Đoàn Mộc Hành giành trước.

"Hai vị hai vị, không cần vội vàng cự tuyệt như vậy, trước hết nghe tôi nói hết lời đã."

Cả hai không nói gì, ánh mắt Đoàn Mộc Hành lại hướng vào phòng khách ngó nghiêng.

"Có lẽ chúng ta có thể vào nhà từ từ nói chuyện?"

"Có lẽ không cần." Tô Duy khoanh hai tay trước ngực, cản đường bọn họ:
"Vừa rồi chúng tôi đã từ chối rồi."

"Liên quan đến chuyện này, tôi phải xin lỗi các cậu, là tôi đã đề cử các cậu với Tần tiên sinh..."

"Cũng đúng như dự đoán của chúng tôi."

"Nhưng Tần tiên sinh không tin rằng ở xã hội này, còn có người chịu làm việc không vì danh lợi."

"Cũng đúng như dự đoán của chúng tôi."

"Cho nên tôi mới bảo ông ấy làm một thí nghiệm nho nhỏ."

Thật là một thí nghiệm khiến người ta không thoải mái chút nào.

"Thật là một thí nghiệm khiến người ta không thoải mái chút nào."

Nghe thấy bên cạnh có người nói ra suy nghĩ trong lòng mình, Tô Duy nín cười, giữ chặt lấy vai Thẩm Ngọc Thư.

"OK, huynh đệ, trước hết nghe bọn họ nói xong đã."

Tân Hoài nói: "Bởi vì chuyện này liên quan đến chuyện sinh tử của ngài De Polignac..."

"Jacques."

"... Liên quan đến chuyện sinh tử của Jacques, vì thế tôi phải thận trọng. Vừa rồi đã được tận mắt chứng kiến khí khái của hai vị, tôi tin rằng Đoan Mộc tiên sinh không dễ cử sai người. Mong các vị thứ lỗi cho hành vi thô lỗ vừa rồi của tôi, cũng xin hai vị hãy tiếp nhận ủy thác."

Tân Hoài thu lại vẻ ngạo mạn lúc đầu, nói xong bỏ mũ xuống, hướng về phía bọn họ cúi đầu thật thấp.

Tô Duy từ xưa đến nay vốn chịu mềm không chịu cứng, nhìn thấy ông ta như vậy, chẳng có cách nào khác đành quay sang dùng ánh mắt dò hỏi ý kiến Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư mặt vẫn không chút cảm xúc như cũ, nhưng bước chân tránh qua một bên.

"Vào trong rồi từ từ nói."

Bốn người vào phòng khách ngồi xuống, Trường Sinh rất nhanh nhẹn, thấy bọn họ phải bàn chuyện công việc, nó chạy vào phòng trà nước pha trà, chỉ một lát sau đã bưng trà ra.

Tô Duy run rẩy trong lòng, cầm lấy chén trà uống một ngụm, cũng may là trà hoa.

Thẩm Ngọc Thư nói với Tân Hoài: "Trước hết tôi muốn nghe ngài nói xong rồi mới quyết định tiếp nhận ủy thác hay không."

"Chắc chắn rồi, chắc chắn rồi."

Khí thế cao ngạo của Tân Hoài đã hoàn toàn bị đánh bại, ông ta luôn miệng đồng ý xong, bắt đầu nói vào chuyện chính. Trường Sinh không quấy rầy bọn họ, ngoan ngoãn ngồi một bên lật nhật báo của Thẩm Ngọc Thư.

"Là thế này, năm đó khi tôi còn là lưu học sinh ở Pháp đã được cha của Jacques giúp đỡ rất nhiều, tôi cũng chứng kiến Jacques lớn lên thế nào. Thế nên mặc dù tôi là luật sư cố vấn của nhà De Polignac, nhưng với tôi mà nói, Jacques cũng như con trai tôi, nó đúng là có nhiều tật xấu, nhưng chắc chắn không làm ra chuyện đáng sợ như giết người."

"Đối với cha mẹ mà nói, cho dù con có tệ đến thế nào cũng đều là tuyệt phẩm nghệ thuật, điều này có thể hiểu được."

Tô Duy lấy sổ ra, bắt đầu ghi chép.

"Đây là nguyên nhân ngài nhờ chúng tôi giúp Jacques sao?"

"Không đơn giản chỉ là thế, mà còn bởi vì phạm vi và hoàn cảnh của vụ án này đều quá phức tạp, đừng nói người của phòng tuần bộ không dám điều tra, ngay cả mấy người ở Cục Công Đồng cũng rất đau đầu."

"Phức tạp đến mức nào? Chẳng lẽ còn phức tạp hơn vụ quân phiệt bị giết lần trước à?"

Đối mặt với câu hỏi của Tô Duy, Đoan Mộc Hành gật đầu.

Thẩm Ngọc Thư cười lạnh: "Cho nên cậu bèn đem cái cục phiền toái này ném cho bọn tớ?"

Đoan Mộc Hành mỉm cười.

"Vụ án này rất khó giải quyết, tớ tin rằng cả cái Bến Thượng Hải này nếu đến các cậu cũng không dám nhận thì không còn ai dám nhận nữa rồi."

Trên đầu lại được chụp một cái vương miện to tướng, cho dù biết Đoan Mộc Hành nói quá, nhưng Tô Duy nghe vẫn thấy rất thỏa mãn, cậu khiêm tốn hỏi.

"Là vì có liên quan đến người nước ngoài nên khó giải quyết sao?"

"Một mặt là thế, mặt khác là còn liên lụy cả người của phòng cảnh sát."

"Ý cậu là người phụ nữ kia..."

"Đúng vậy, người phụ nữ kia là Hồ Quân Mai, vợ của trưởng bộ phận tài vụ phòng cảnh sát Tôn Hàm, mà chú của Jacques là Frank De Polignac cũng là một trong những đồng sự của Cục Công Đồng. Thế nên vụ án này trở nên rất khó giải quyết, phòng tuần bộ Hà Phi căn bản không kham nổi. Phía Cục Công Đồng đã phái người của phòng cảnh sát qua hỗ trợ điều tra, nhưng ngài De Polignac thì..."

Nhìn Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư một cái, Đoan Mộc Hành nói: "Frank vẫn hy vọng có thêm người tin cậy được hỗ trợ điều tra vụ án này, tôi bèn để cử các cậu với ông ấy."

Tô Duy xoay bút giữa các ngón tay một cách điệu nghệ.

"Ha, nhân viên quan trọng của cơ quan chính phủ, một bên là trùm của Tô Giới Pháp, khó trách các cậu không hold được."

Đoan Mộc Hành hơi nhướng mày lên.

Thẩm Ngọc Thư giải thích: "Ý cậu ta là các cậu không khống chế được, hai bên đều không thể đắc tội, bèn đem phiền toái đẩy cho chúng tôi."

"Tớ nghĩ là người ngoài cuộc, các cậu điều tra sẽ tiện hơn, còn về trình tự và giấy tờ cần thiết trong quá trình điều tra, tớ sẽ sắp xếp xong xuôi trước, các cậu chỉ cần tra án thôi là được."

Tô Duy nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, cậu rất có hứng thú với vụ án này, giờ chỉ còn xem ý Thẩm Ngọc Thư thế nào thôi.

Thẩm Ngọc Thư trầm ngâm một chút, đột nhiên hỏi Tần Hoài.

"Jacques nhóm máu gì?"

Tần Hoài bị hỏi một câu bất ngờ, sững sốt một chút mới nói: "AB, có chuyện gì vậy?"

"Nhóm máu giám định được trên móng tay người chết là AB."

Sắc mặt Tần Hoài trở nên rất khó coi.

"Tôi quyết định theo vụ án này."

Sắc mặt Tần Hoài càng khó coi hơn, bởi ông ta có chút không theo kịp tốc độ tư duy của Thẩm Ngọc Thư.

"Ý cộng sự của tôi là: Chúng tôi tiếp nhận vụ án này, nhưng việc chúng tôi phải làm là tìm ra chân tướng, dấu chân tướng này không như ông mong muốn. Ông vẫn muốn ủy thác chứ?"

"Muốn! Tôi tin rằng Jacques không giết người, cho nên xin hai vị nhất định phải giúp đỡ, có gì cần tôi hỗ trợ xin cứ nói tự nhiên."

"Về quan hệ giữa Jacques và Hồ Quân Mai, ngài biết đến đâu?"

"Tôi hoàn toàn không biết, mấy người trẻ tuổi bọn họ có việc cũng sẽ không nói với tôi, có điều người Pháp phong lưu đa tình, bên ngoài có một vài tình nhân cũng không phải chuyện lạ. Mấy đồng sự của Cục Công Đồng thì lại càng không phải nói, bọn họ còn thường xuyên khoe ra để ganh đua với nhau."

"Jacques tới Thượng Hải làm gì?"

"Thằng bé đó tính tình không đến nỗi nào, chỉ là không có chí hướng rộng lớn gì, sau khi cha nó qua đời hai năm trước thì càng không có ai quản nổi."

Nó chơi chán ở Pháp rồi thì chạy sang bên này. Chú nó kinh doanh buôn bán ở đây, lại là đồng sự trong Cục Công Đồng, nuôi một người ăn không như nó cũng không thành vấn đề."

"Gã có nói gì về chuyện khi nào về nước không?"

"Không có, nó xưa nay thích gì làm nấy, hôm nay còn nói muốn ở lại lâu dài, ngày mai không chừng đột nhiên muốn về, chẳng ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, haizz..."

"Tình hình thế nào tôi đã hiểu đại khái, phần có liên quan đến vụ án thì tôi nghĩ để Jacques tự mình kể lại thì hơn."

Thẩm Ngọc Thư nhìn về phía Đoan Mộc Hành Đoan Mộc Hành nói:
"Không thành vấn đề, tớ sẽ nói chuyện trước với phòng tuần bộ Hà Phi, sắp xếp cho các cậu gặp mặt."

"Đây là tạm ứng, xin chờ tin tốt lành từ hai vị."

Tần Hoài lấy từ trong túi da ra một cái phong bì, đặt lên trên bàn. Tô Duy nhìn độ dày của nó, thầm đoán giá trị bên trong.

Nói xong chuyện ủy thác, Tần Hoài khách sáo vài câu rồi đứng dậy cáo từ.

Chương 4: Vô dạn biến mất

Đoan Mộc Hành không cùng hắn rời đi mà tiếp tục ngồi trên sofa, nhàn nhả tự đắc nhắm nháp tách trà.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Mục đích?"

"Mục đích gì?"

"Cậu giúp Jacques vì mục đích gì? Cậu không phải loại người thích giúp đỡ người khác, lần này lại nhiệt tình như vậy là vì sao?"

"Ngọc Thư, cậu hoài nghi bạn thân của mình như vậy có được không? Chẳng lẽ tớ không thể làm việc tốt được à?"

Thẩm Ngọc Thư cùng Tô Duy đồng thời lắc đầu, Đoan Mộc Hành nhún vai.

"Được rồi, tớ quả thực là có mục đích, tớ không cam tâm làm một tay nhân viên quèn, thế nên rất cần lôi kéo lòng người. Frank có tiền có thế, tớ muốn lợi dụng lão để củng cố địa vị của mình, các cậu đã vừa lòng với câu trả lời này chưa?"

"Không thể nói là vừa lòng, nhưng ít ra về mặt logic thì không có vấn đề, cho nên tớ muốn nhờ cậu nghe ngóng giúp một việc."

Thẩm Ngọc Thư lôi giấy bút ra, viết nhanh một hàng chữ, đưa cho Đoan Mộc Hành.

Đoan Mộc Hành nhận lấy, trên tờ giấy là tên Lý Tuệ Lan và xưởng dệt Xuân Huy.

"Vị Lý tiểu thư này là con gái của ông chủ xưởng dệt Xuân Huy, cô ta có bạn trai là người Pháp làm việc ở Cục Công Đồng, tớ muốn biết thông tin về anh chàng người Pháp này."

"Có liên quan gì đến vụ án của Jacques sao?"

"Có thể có."

"Vậy được, tớ sẽ tìm hiểu, có điều luật sư Tần cũng đã nói, mấy người Pháp đó đều có tình nhân, mà không chỉ là một người, có lẽ cũng không dễ điều tra đâu. Dù thế nào thì tớ cũng sẽ cố gắng cung cấp tin tức cho cậu nhanh nhất."

Đoan Mộc Hành cất tờ giấy vào ví tiền, tiếp tục uống trà.

Tô Duy rót thêm trà cho anh ta, nhân tiện bảo: "Mặt khác, tôi muốn sửa lại câu nói vừa rồi của cậu một chút, hai người không phải bạn thân, cùng lắm chỉ là trúc mã, mà đã là người thì sẽ thay đổi."

"Haizz, những lời này thật khiến người ta đau lòng."

"Còn có chuyện đau lòng hơn đây, tối qua cậu có tới cạy khóa cửa nhà chúng tôi không?"

Đoan Mộc Hành thiếu chút nữa thì phun trà ra, ho khan hỏi: "Cạy khóa? Khóa chỗ này á?"

"Đúng vậy."

"Đương nhiên là không... Không, phải nói là, tại sao tôi lại phải cạy khóa của các cậu chứ?"

"Bởi vì có thể có thứ cậu muốn."

"Tôi không hiểu ý cậu."

Tô Duy ngồi xuống cạnh Đoan Mộc Hành, ôm lấy vai anh ta, cười nhả nhỏ nói: "Trước mặt chân nhân đừng nói dối, chúng ta đều hiểu chuyện là thế nào mà."

Đoan Mộc Hành cũng cười, hất tay cậu ra.

"Cho dù các cậu nghi ngờ thế nào thì cũng không phải tôi, nếu tôi muốn trộm, sẽ làm một cách đường đường chính chính."

"À há."

"Cho nên các cậu cứ cẩn thận một chút là hơn, nên biết thường dân vốn vô tội, vì mang ngọc nên thành có tội. Nếu các cậu không có hứng thú với thứ đó thì đừng nên cố chấp, tránh rước phiền toái không cần thiết."

Đoan Mộc Hành nói xong, đứng dậy khoác áo vào, chuẩn bị rời đi.

Trường Sinh đã đọc xong báo, lôi bộ Sherlock Holmes bản tiếng Anh ra đọc, dáng vẻ vô cùng chăm chú, Đoan Mộc Hành có chút tò mò, bước qua hỏi: "Khó như thế, nhóc hiểu sao?"

"Hiểu ạ, trước kia em đọc nhiều thứ còn khó hơn thế này nhiều."

"Còn có gì khó hơn loại sách này nữa chứ?"

Trường Sinh nghiêng đầu, vẻ mặt bối rối chứng minh cậu bé vẫn không nhớ nổi chuyện trước kia.

Đoan Mộc Hành cười bảo: "Em đọc được cả sách tiếng Anh, thầy giáo ở trường tư thục mà anh giới thiệu chắc không còn gì để dạy em rồi."

"Không phải đâu, những bài thơ cổ mà thầy dạy khó hơn tiếng Anh nhiều, nhưng mà em rất thích. A đúng rồi, Đoan Mộc đại ca, có phải anh rất bận không? Tối nay anh có thời gian đi nghe diễn tấu dương cầm không?"

Đoan Mộc Hành nhướng mày.

Tô Duy nín cười, nói: "Tiêu Dao đem tấm vé cậu đưa cậu ấy cho Trường Sinh."

Trường Sinh vội vàng xua tay, nói với Đoan Mộc Hành: "Anh đừng trách Tiêu Dao, anh ấy thật sự rất bận."

Chân mày Đoan Mộc Hành nhướng còn cao hơn, anh ta mỉm cười nói vô cùng dịu dàng: "Anh sao lại trách cậu ấy chứ? Người nhàn nhã như anh không thể cảm nhận được tâm trạng của người bận rộn đâu. Anh chuẩn bị đi xem quần áo đây, Trường Sinh, em đi cùng anh nhé."

Nhìn nụ cười ác ma trên khuôn mặt Đoan Mộc Hành, Tô Duy không nhịn được lại lo lắng cho số phận của Lạc Tiêu Dao.

Trường Sinh quay đầu nhìn Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư nói: "Đi đi, em thích quà gì thì cứ bảo anh ấy, ông già Noel sẽ giúp anh ấy trả tiền."

"Vâng ạ!"

Trường Sinh vẫn chỉ là một cậu bé, vừa nghe có quà là vui vẻ nhảy xuống ghế, chạy tới mặc áo khoác vào.

Đoan Mộc Hành nhìn Thẩm Ngọc Thư nhún vai, nụ cười trên mặt biến thành cười gượng.

Tô Duy không kìm được lẩm bẩm.

"Cho dù là ác ma, thì núi cao còn có núi cao hơn."

Tô Duy nhìn Đoan Mộc Hành lái xe đưa Trường Sinh đi qua lớp cửa kính, hỏi: "Cậu nói xem, lời của Đoan Mộc Hành có đáng tin không?"

"Đáng tin hay không, dùng chứng cứ để nói."

"Đã bảo không được bắt chước cách nói chuyện của tôi mà... Ê, cậu đi đâu đấy?"

"Đi tìm vài thứ bố trí một chút, xem xem tên trộm vào nhà chúng ta rốt cuộc muốn gì."

Thẩm Ngọc Thư vào phòng thí nghiệm, Tô Duy đi theo đằng sau, nghe xong lời này thì đột nhiên dừng lại.

"Sao thế?" Thẩm Ngọc Thư quay đầu.

Tô Duy định thần lại, cười giả lả: "Không có gì."

Chỉ là đột nhiên nghe thấy mấy chữ 'nhà chúng ta', có chút không thích ứng kịp mà thôi.

Tô Duy là cô nhi, nhà là một khái niệm xa lạ đối với cậu, vì nghề nghiệp nên cả thời niên thiếu đều theo sư phụ phiêu bạt. Sau này cậu có tiền, mua được căn hộ cao cấp ở rất nhiều nơi, nhưng tất cả đều không phải là nhà.

Trong ký ức, nơi cậu cảm thấy thoải mái nhất lại chính là căn nhà nhỏ không có gì đặc biệt mà cậu đã ở cùng sư phụ lúc còn bé.

Bây giờ có lẽ đã có thêm một nơi nữa.

Nhìn Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy phát hiện quãng thời gian ở Thượng Hải của mình không còn trống trải nữa.

"Tôi hiểu một chút định nghĩa của 'nhà' rồi." Cậu lẩm bẩm.

Nơi ở thế nào không quan trọng, quan trọng là ở cùng ai.

Tô Duy theo Thẩm Ngọc Thư vào phòng thí nghiệm, nhìn hãn bày biện mấy bình chứa bằng thủy tinh hình thù kỳ quái, bèn hỏi: "Có cần tôi giúp

không?"

"Cần, cậu có thể chỉnh khóa cửa đơn giản hơn một chút, để trộm có cơ hội cạy khóa đột nhập vào không?"

"Chuyện nhỏ."

Tô Duy gật đầu, đi được vài bước lại quay lại hỏi: "Vụ của Lý Tuệ Lan còn chưa điều tra xong, giờ lại đến vụ của Jacques, chúng ta có cần phải phân công lao động không?"

Thẩm Ngọc Thư dừng tay, quay đầu nhìn qua.

Bị hắt nhìn chăm chăm không chớp mắt, Tô Duy khẽ rùng mình.

"Cậu làm gì mà nhìn tôi như thế? Sẽ khiến tôi tưởng là cậu yêu tôi đấy."

"Chẳng lẽ cậu không phát hiện sao? Hai vụ án này căn bản là một."

"Hả?"

"Đừng nhìn tôi như vậy, tôi sẽ tưởng là cậu yêu tôi đấy."

"Rốt cuộc là như thế nào?"

"Từ từ rồi nói sau, tôi bố trí hiện trường trước đã. Nhớ chuẩn bị năm mươi đồng bạc lớn nhé."

"..."

Trước bữa cơm trưa, hai người đã bố trí xong, ra ngoài ăn cơm rồi lái xe thẳng đến phòng tuần bộ đường Hà Phi.

Doan Mộc Hành đã nói trước với người của phòng tuần bộ, thế nên chỉ vừa thấy họ là những tuần bộ đó như chết đuối vớ được cọc, kích động đến mức có thể nói là nước mắt lưng tròng.

Diêm Đông Sơn là người đầu tiên chạy tới chào hỏi, lại bảo bọn họ lúc nào cũng sẵn sàng nghe lệnh, chỉ cần Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy tiếp nhận vụ án này là được.

Nghe ý tứ ông ta thì căn bản vụ án mưu sát này đã vượt luôn cho hai người họ giải quyết rồi.

Cho dù thế nào, được tin tưởng như vậy cũng là chuyện tốt, đúng không?

Tô Duy thầm an ủi mình như vậy.

Nếu chỗ này có ai không vui nổi thì chắc cũng chỉ là Lạc Tiêu Dao mà thôi.

Cậu ta ngồi ỉu xiu ở một góc phòng, thấy bọn họ tới cũng không thèm chào hỏi, cuối cùng là Diêm Đông Sơn phải kéo cậu ta đến trước mặt Thẩm Ngọc Thư.

"Em họ, cậu không phải ở bên Mạch Lan sao? Sao lại chạy sang Hà Phi giành bát cơm với người ta thế?"

"Anh nghĩ em muốn à? Em đã có hẹn đi xem phim tối nay, vậy mà đột nhiên lại bị gọi tới đây để hỗ trợ."

Diêm Đông Sơn lấy tay che miệng, khẽ nói: "Nghe nói cậu ta hẹn với nàng Tây Thi đậu phụ ở cạnh phòng tuần bộ, cô ấy xinh lắm, có điều vụ án lớn thế này, bên cảnh vụ đang theo dõi sát sao lắm, tạm thời phải điều cậu ta sang đây hỗ trợ."

"Ai điều?"

"Điều tra viên họ Bùi."

Bùi Kiếm Phong làm việc ở phòng cảnh vụ, là đồng nghiệp của Đoàn Mộc Hành. Nghe thấy tên anh ta là Tô Duy gạt đầu, hiểu được hàm ý phía sau nụ cười của Đoàn Mộc Hành.

Để Lạc Tiêu Dao không cảm thấy bị đả kích, Tô Duy vỗ vai cậu ta, khen: "Biết theo đuổi con gái, cuối cùng cũng lớn rồi đấy. Thấy cậu anh dũng phá án, cô ấy nhất định sẽ rất sùng bái cậu, đến lúc đó chỉ cần cậu cố gắng một chút, mọi chuyện chẳng phải sẽ dễ như trở bàn tay sao?"

Nghe Tô Duy nói vậy, hai mắt Lạc Tiêu Dao sáng lên, quay sang nói với Thẩm Ngọc Thư: "Anh, anh nhất định phải tìm ra hung thủ đấy, càng nhanh càng tốt!"

"Vậy còn không mau đem tư liệu điều tra của các cậu lại đây?"

Nghe thấy thế, Lạc Tiêu Dao khó xử nhìn về phía Diêm Đông Sơn.

Diêm Đông Sơn không nói nhiều, chạy đi lấy tất cả tài liệu và chứng cứ đã thu thập tới, đặt xuống trước mặt bọn họ, bộ dạng đứng ngoài cuộc hoàn toàn, giao hết án lại cho hai người.

Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư mỗi người xem một nửa, lại quay sang bảo Lạc Tiêu Dao: "Cậu sau này phải học tập chú đây, phối hợp tốt thì chúng tôi sẽ dễ làm việc hơn nhiều."

"Đó là bởi vì bọn họ sợ mất chén cơm, chỉ mong đẩy được phiền toái đi. Các anh không biết chứ, chú của tay nước ngoài kia là thành viên ban lãnh đạo ở Cục Công Đồng, vừa có tiền vừa có thế. Tối qua ông ta đã tới hiện trường rất nhanh, mắng bọn họ đến tối tăm mặt mũi, có lẽ hiện giờ vẫn còn ở đó. Ngoại trừ Bùi Kiếm Phong, chẳng ai dám chọc vào ông ta hết."

Nghe cậu ta nói vậy, Thẩm Ngọc Thư ngẩng đầu hỏi: "Chính là cái người tên Frank kia sao?"

"Đúng vậy, nhìn cái bộ mặt lão chỉ muốn đập cho một trận, cháu trai giết người mà lão chẳng tỏ vẻ gì, lại còn mắng bọn em làm dơ nhà lão, bảo đồ ngọc ở đó rất quý, bắt bọn em phải đền tiền."

"Cấp trên của các cậu nói thế nào?"

"Đền con khi, bên Cục Công Đồng muốn làm gì thì làm, bọn em chỉ là tuần bộ quèn, mặc kệ lão thôi."

Trong lúc nghe cậu em lải nhải, Tô Duy cũng xem xong chỗ tư liệu của mình, lại đổi với Thẩm Ngọc, tiếp tục đọc.

Vụ án này rất nghiêm trọng, bác sĩ pháp y cũng không dám qua loa, bản báo cáo được viết vô cùng tỉ mỉ, dấu vân tay thu thập cũng trùng khớp với dữ liệu của Thẩm Ngọc Thư.

Ngoài ra còn có kết quả về loại súng và vỏ đạn, hung khí là súng lục Browning 1910, ổ đạn bắn được 6 phát, kích thước viên đạn trùng khớp với vỏ đạn phát hiện tại hiện trường, hơn nữa trên súng còn có dấu vân tay của Jacques.

Trong tập tư liệu còn có ảnh chụp hiện trường, ở phòng khách tổng cộng tìm được sáu vỏ đạn, ngoại trừ hai phát bắn trúng nạn nhân thì có hai phát bắn vào giá bày đồ cổ, hai phát bắn vào vách tường.

Đọc đến đây, Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Các cậu chỉ tìm được sáu vỏ đạn thôi sao?"

"Đúng vậy, khẩu Browning mà tên Jacques đó mang theo chỉ bắn được sáu phát, anh xem, vừa khớp."

"Nhưng Jacques khai là có trộm vào nhà bọn họ."

"Gã nước ngoài đó nói láo đấy, không thể tin được."

Lạc Tiêu Dao nói xong, Diêm Đông Sơn và mấy tuần bộ khác cũng liên tục gật đầu, xem ra bọn họ đều tin Jacques đã giết người.

Thẩm Ngọc Thư không hỏi thêm nữa, tiếp tục xem tư liệu.

Khẩu cung của chồng người chết là Tôn Hàm cũng đã ở đây, trong đó khai tối qua anh ta đi đánh bài với đồng nghiệp, còn có cả vũ nữ ngồi tiếp, đến rạng sáng mới giải tán. Những người đồng nghiệp và vũ nữ đều có thể làm chứng cho anh ta.

Tô Duy nhìn địa chỉ sông bài, là ở gần bến tàu, cho dù Tôn Hàm có lấy cớ rời đi thì trong một thời gian ngắn cũng không thể vừa đi vừa về được, những người khác cũng làm chứng rằng anh ta ngoại trừ đi toilet thì không hề rời bàn.

Tô Duy hỏi: "Vợ gặp nạn, thân là chồng, Tôn Hàm có thái độ gì không?"

Diêm Đông Sơn đáp: "Không có, anh ta thật lạnh lùng, đến nhận thi thể xong đi làm luôn, là tôi với anh Bùi đi hỏi đấy, về phần này thì anh ta rất phối hợp, chỉ có vấn đề trực trực trong quan hệ vợ chồng là trả lời qua quýt. Bị cấm sừng ấy mà, tâm trạng đó có thể hiểu được, nhưng bên trên vẫn đặc biệt dạn dỏ anh Bùi phải điều tra kín đáo."

Tô Duy xem xong khẩu cung của Jacques, day huyệt Thái Dương rên rỉ: "Đau hết cả đầu, nếu không phải là Jacques nói dối thì vụ này gặp quỷ rồi."

"Trên đời này không có ma quỷ, tốt nhất chúng ta nên đi nghe trực tiếp xem Jacques nói gì."

Nghe bọn họ nói vậy, Diêm Đông Sơn vội vàng bảo Lạc Tiêu Dao dẫn đường.

Để nhanh chóng giải quyết vụ án, hạc Tiêu Dao hoàn toàn không còn vẻ uể oải vừa rồi, lập tức đưa bọn họ tới phòng thẩm vấn đối tượng tình nghi.

Rất nhanh, cánh cửa trước mặt mở ra, Jacques bị còng tay dẫn vào.

Mới chỉ một đêm mà trạng thái tinh thần của Jacques so với hôm qua đã như hai người khác nhau.

Râu ria bờm xờm, tóc tai bù xù, trong mắt toàn là tia máu, hết như con thú vừa mới bị thợ săn bắt được, tràn ngập sợ hãi vì không biết số mệnh của mình sẽ ra sao, đồng thời còn có cả sự căm hận và không cam lòng với hiện thực trước mắt.

"Là chúng mày!"

Nhìn thấy bọn họ, Jacques kích động giơ hai tay bị còng, hét lên: "Tao biết ngay là chúng mày."

Tô Duy ghé sát vào tai Thẩm Ngọc Thư, nhỏ giọng nói: "Tôi biết ngay là tay luật sư kia bốc phét mà."

"Xem ra đúng là như vậy, vị này chẳng hề có vẻ muốn nhờ vả chúng ta."

"Vậy có phải giúp không?"

"Có, nể mặt tiền."

"Được, nể mặt tiền."

Hai người thương lượng xong, ngồi phía trước rào ngăn bằng sắt, Lạc Tiêu Dao không ở lại, chỉ nhắc bọn họ cẩn thận rồi đi ra ngoài.

Tô Duy ra hiệu bảo Jacques ngồi xuống, dùng tiếng Anh để mở lời.

"Tôi là Tô Duy, đây cộng sự của tôi - Thẩm Ngọc Thư, chúng tôi mở một văn phòng thám tử tư không lớn lắm nhưng cũng không phải là nhỏ tại Thượng Hải, không biết luật sư của anh có nhắc tới chúng tôi không, nhưng nói tóm lại là ông ấy nhờ chúng tôi điều tra vụ án này."

Jacques lăm bắm một câu gì đó Thẩm Ngọc Thư không hiểu, có điều hẳn đoán đó cũng không phải lời gì hay ho.

Tô Duy làm lơ, tiếp tục nói: "Người thông minh hẳn phải rõ tình hình, đằng nào tạm thời anh cũng không ra được, chi bằng hãy bình tĩnh mà tâm sự với chúng tôi, ít nhất thì giao vận mệnh cho chúng tôi còn hơn là giao cho mấy tay cảnh sát kia."

Jacques vẻ vẫn rất khó chịu, có điều những gì Tô Duy nói cũng lọt được vào tai gã. Gã ngồi xuống trước mặt hai người, nhìn chằm chằm Tô Duy, dùng tiếng Pháp nói: "Tối qua sau khi Mai bị giết, cậu là người đầu tiên tới hiện trường, làm sao tôi có thể tin tưởng cậu?"

Tô Duy mặt không biến sắc trả lời hẳn bằng tiếng Pháp: "Anh nhận lầm người rồi."

"Tôi không nhầm, trừ phi tôi mù hoặc mất trí, các cậu không những là người xuất hiện đầu tiên ở hiện trường hung án, mà còn chính là những người đã đáp chung tàu khách tới Thượng Hải với tôi, rốt cuộc các cậu có mục đích gì?"

"À há."

Tô Duy rất ngạc nhiên, quan sát gã từ chân đến đầu.

"Xem ra tôi phải đánh giá lại chỉ số thông minh của anh, nếu anh đã biết chúng tôi là ai, vậy thì tại sao lại còn đồng ý để chúng tôi điều tra vụ án này?"

"Bởi vì khi chú Tần nói, tôi căn bản không biết những kẻ được gọi là thần thám chính là các cậu."

Thẩm Ngọc Thư giơ tay cắt lời bọn họ. "Cho dù hai người đang nói gì, đề nghị dùng ngôn ngữ mà tôi hiểu được."

"Oh sorry, tôi quên mất chỗ này còn có một vị không biết tiếng Pháp."

"Từ vẻ tự đắc trong giọng nói của cậu, không khó để đoán ra, cậu không quên, là cậu cố ý."

"Được rồi, tôi xin lỗi vì hành vi của mình."

"Tôi tha thứ cho cậu, vậy vừa rồi hai người đã nói gì?"

"Gã nhận ra tôi là ai, lần đầu tiên là ở trên tàu, lần thứ hai là hiện trường vụ án, bởi vì tôi quá đẹp trai, gặp một lần là không thể nào quên."

"Khi cậu thuật lại đã quên thêm nhân xưng số nhiều."

"Tôi cho rằng đây không phải trọng điểm."

"Không, đây là trọng điểm, không có lý do gì gã cho rằng cậu đẹp mà xem nhẹ tôi."

"Ồ, thưa ngài, chứng tự luyện của ngài đã đến mức nguy kịch rồi đấy, chẳng lẽ cậu cho rằng mình đẹp trai hơn tôi sao?"

"Ít nhất là cao hơn cậu."

Tô Duy siết chặt nắm đấm.

Đây là điểm duy nhất mà cậu không thể thắng được Thẩm Ngọc Thư, thế nên cậu bắt đầu cân nhắc xem có nên cho tên cao kều nào đó một táng và đầu hay không.

Jacques bên kia giơ tay lên, ngăn màn đấu khẩu của bọn họ lại, dùng tiếng Trung lưu loát nói: "Làm ơn đừng có cãi nhau vì cái vấn đề nhàm chán này, cả hai đều rất đẹp trai, vậy được rồi chứ?"

Hai người đang đấu khẩu đồng loạt nhìn về phía gã, Tô Duy thốt lên trước: "Anh biết tiếng Trung!"

Jacques nhún nhún vai.

"Biết tiếng Trung mà còn làm màu dùng tiếng Anh, thấy hay lắm hả?"

Lần này Jacques nghe không hiểu, Thẩm Ngọc Thư giải thích: "Cậu ta bảo anh rõ ràng hiểu tiếng Trung mà lại không nói là cố tình làm bộ làm tịch, giả ngây giả ngô, giả ngu giả ngốc..."

"Ê, hình như cậu càng giải thích càng khó hiểu."

"Đúng là càng khó hiểu, có điều tôi cũng hiểu được đại khái, không phải tôi ra vẻ gì, chẳng lẽ khi bị nghi ngờ là hung thủ giết người, các cậu lại dùng ngôn ngữ nào khác ngoài tiếng mẹ đẻ để nói với người ta sao? Lỡ nói sai thì hối cũng không kịp."

"Đến 'hối không kịp' cũng biết dùng, tiếng Trung của anh có thể cho điểm 9, có điều tôi rất hiểu kỳ không biết anh đã học ở đâu?"

"Là chú Tần dạy, còn nữa, hồi ở Pháp tôi có người yêu là Hoa kiều, nàng vô cùng xinh đẹp thông minh, cũng giống như các cậu..."

Ánh mắt đảo qua Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư, Jacques nói: "... Chỉ cần nhìn một lần là khó lòng quên được."

Tô Duy vỗ tay, dùng tiếng Pháp trả lời: "Vì câu nói này, tôi quyết định giúp anh."

Người nào đó ở bên cạnh xen vào.

"Dùng ngôn ngữ mà tôi nghe hiểu."

"Tôi nói gã rất có mắt nhìn người, đáng để chúng ta giúp đỡ."

"Tư duy của cậu đơn giản đến mức khiến tôi lo lắng*"

"Chẳng lẽ cậu chưa từng nghe câu: Người càng đơn giản càng dễ vui vẻ sao?"

Để ngăn bọn họ lại lao vào đấu khẩu, Jacques kịp thời nói với Tô Duy: "Tuy tiếng Pháp của cậu phát âm rất chuẩn, nhưng có một số từ cậu dùng rất kỳ lạ."

Chắc chắn rồi, bởi vì Tô Duy chỉ biết cách dùng từ của giới trẻ Pháp hiện đại thôi mà.

Tô Duy đang định giải thích, Thẩm Ngọc Thư đã giành trước: "Đây là chuyện bình thường, vì rất nhiều từ tiếng Trung của cậu ta cũng rất kỳ lạ."

"OK, thời gian không có nhiều lắm, chúng ta hãy vào chuyện chính đi, mọi người có thể dùng tiếng Trung để nói chuyện, quả là tiện, ha ha..."

"Tôi hiểu."

"Rất tốt, về địa vị của gia đình anh và mục đích anh tới Thượng Hải, luật sư Tần đã nói cho chúng tôi biết, có điều quan hệ tình cảm giữa anh và Hồ Quân Mai, kể cả chuyện anh và cô ấy gặp nhau ở biệt thự... thì cần chính bản thân anh nói cho chúng tôi nghe."

"Được, có điều đầu tiên hai người phải cam đoan, tin tưởng tôi trong sạch, tôi không giết người, càng không thể giết người con gái mà mình yêu."

"Chúng tôi chỉ tới để tìm kiếm sự thật, đương nhiên, nếu anh không giết người, vậy thì mục đích cuối cùng của chúng ta sẽ là trăm sông đổ về một"

biến."

Jacques ngân ra.

Tô Duy dùng khuỷu tay huých Thẩm Ngọc Thư.

"Cậu nhất định phải dùng thành ngữ phức tạp như vậy với một người nước ngoài sao?"

"Đơn giản mà nói chúng tôi có thể cứu anh, nhưng tiền đề là anh không giết người."

"Đương nhiên, tôi không giết người, tôi đến giờ vẫn không hiểu tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

"Vậy thì bắt đầu từ chỗ anh hiểu đi, ví dụ như chuyện tình bí mật của anh và Hồ Quân Mai."

Jacques xòe tay.

"Chuyện đó à, thực ra không phải là bí mật, quan hệ giữa Mai và chồng cô ấy rất tệ, chỉ vì một số lý do nên không ly hôn được thôi. Chồng cô ấy có tình nhân, cô ấy cũng vậy. Tôi và Mai gặp nhau trong một vũ hội hai tháng trước, sau đó chúng tôi rơi vào lưới tình. Cô ấy là một người con gái xinh đẹp và thông minh, mặc dù thỉnh thoảng cũng có lúc thần kinh không ổn lắm vì không thể ly hôn, tôi hiểu nỗi khổ của cô ấy, cô gái tội nghiệp ..."

"Nghe ý anh thì chồng Hồ Quân Mai biết hành vi ngoại tình của cô ấy?"

"Tôi không hỏi chuyện đó, các cậu biết đấy, khiến người yêu của mình buồn không phải là hành vi người lịch sự nên làm, có điều tôi nghĩ kiểu gì cũng phát giác ra chứ? Thực ra chuyện này cũng chẳng có gì, bên Pháp chúng tôi, giới quý tộc ai chẳng..."

"Chỗ này không phải là Pháp, thưa ngài. Ngài tặng sừng cho người ta, lại còn tặng một cách ngang nhiên như vậy nữa."

"Tôi không quen biết chồng cô ấy, cũng chưa từng tặng sừng anh ta ..."

"Ờ, bỏ qua vấn đề này đi, hai người thường bao lâu thì gặp nhau một lần, gặp ở đâu?"

"Thường thì một đến hai tuần, có khi là ở khách sạn, có khi là ở nhà tôi. Hôm qua thì tương đối đặc biệt, chúng tôi đã hẹn cùng tới nhà thờ, thế nên mới quyết định đổi sang biệt thự đường Bạch Tái Trọng, từ chỗ đó tới nhà thờ khá gần. Căn biệt thự đó thường ngày do chú tôi quản, sau khi tới Thượng Hải, tôi đã đòi ông ấy chìa khóa, có điều chỗ đó xa chỗ tôi ở quá, thế nên tôi chẳng mấy khi tới. Tối qua là lần đầu tiên tôi hẹn gặp Mai ở đó, không ngờ lại xảy ra chuyện."

"Chắc không phải là lần đầu tiên đâu, ít nhất thì chiều qua chúng tôi cũng thấy anh ở khu ấy, anh đang mắng một phu kéo xe."

"Ồ, đó là tôi chỉ cho Mai, nhà cửa dọc con đường đó đều na ná nhau, tôi sợ buổi tối cô ấy sẽ nhầm, thế nên dắt cô ấy đi xung quanh một vòng. Sau khi chia tay Mai, tôi gặp phu xe đó trên đường, hẳn rất kỳ lạ, cứ đi theo tôi suốt, còn làm bẩn quần áo tôi nữa, cái vẻ mặt lúc xin lỗi của hắn cũng khiến người khác không thoải mái, cứ như là... cáo hoặc là... ừm..."

"Mặc dù anh là thân chủ của chúng tôi nhưng tôi vẫn phải nhắc anh một câu, xin hãy tôn trọng người khác."

"Nhưng quả thật là hẳn có vấn đề mà!"

"Đó không phải là lần đầu tiên anh chửi mắng người khác, về điểm này tôi đã được trải nghiệm sâu sắc."

Bị Tô Duy chỉ trích, Jacques nhún vai không nói gì, có điều có thể thấy được là gã không phục lắm.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Mấy ngày gần đây có ai theo dõi cậu không?"

"Chắc là không... Sao cậu lại hỏi vậy?"

"Tiện miệng hỏi vậy thôi, vậy sau khi anh và Hồ tiểu thư gặp nhau thì sao?"

"Buổi chiều tôi đi uống rượu với bạn bè, sau đó ngủ quên mất, đến lúc tỉnh dậy thì đã tới giờ hẹn rồi, tôi bèn vội vàng lái xe qua. Trong biệt thự đèn sáng, nhưng khi tôi dừng xe xong thì lại đột nhiên tắt ngóm, tôi còn tưởng Mai định làm mình bất ngờ. Có điều lúc tôi đi vào phòng khách thì nghe thấy Mai hét lên, sau đó là tiếng súng, tôi bèn vội vàng rút súng ra."

"Lúc anh vào cửa khóa hay mở?"

"Khóa, là tôi lấy chìa mở ra."

"Tại sao đi hẹn hò với bạn gái mà cậu lại mang súng?"

"Ngày thường tôi cũng mang súng, chú tôi nói trệ an chỗ này không tốt lắm, tặng tôi một khẩu súng bảo tôi mang theo phòng thân, có điều tôi chưa bao giờ dùng đến, tối qua là lần đầu tiên."

Đợi đến lúc Jacques vất vả lắm mới lên được đạn thì thấy trước mắt sáng lên, có người dùng bật lửa, ánh sáng nhập nhòa, gã thấy một người bịt mặt túm lấy Hồ Quân Mai, còn gí súng vào đầu nàng.

Hành động của hắn rất thô bạo, Hồ Quân Mai bị hắn nắm tóc, ghì chặt xuống.

Cô ấy dường như đã sợ đến đờ người, để mặc cho kẻ kia bài bố. Không chờ Jacques lên tiếng hỏi, tên kia đã đóng bật lửa, gã nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Hồ Quân Mai, sau đó cô nhào về phía gã, Jacques vội vàng ôm lấy Hồ Quân Mai.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Trong bóng đêm, anh không nghĩ rằng người nhào tới là hung thủ sao?"

"Không thể nào, Mai đã dùng loại nước hoa mà cô ấy thích nhất, tôi không nghĩ nhầm, hơn nữa cô ấy còn kêu lên, cho nên tôi chắc chắn đó không phải hung thủ."

Jacques đỡ Hồ Quân Mai ngồi xuống đất, phía đối diện vang lên tiếng súng, đồ cổ và đồ sứ bị bắn nát, gã không biết tên kia ở đâu, chỉ có thể nổ súng về phía phát ra tiếng động.

Cho đến khi tất cả âm thanh đều không còn, Jacques mới định thần lại, vội vàng bật bật lửa để xem tình hình Hồ Quân Mai thế nào thì mới giật mình

phát hiện cô ấy bị trúng hai phát súng, đã chết.

"Cho nên Hồ tiểu thư là do anh nổ súng ngộ sát"

"Không thể nào, tôi đứng phía trước cô ấy, nổ súng về phía tên trộm, sao có thể là tôi giết cô ấy được chứ?"

"Nhưng nếu là tên trộm bắn trúng, theo như lời anh nói thì viên đạn phải trúng anh trước mới đúng."

Nghe Tô Duy nói vậy, Jacques vò tóc, ủ rũ nói: "Đây là chỗ mà tôi nghĩ mãi không thông."

"Có lẽ là lúc ấy anh quá căng thẳng, nghe thấy tiếng động bèn nổ súng, trong lúc tranh sáng tranh tối, đến chính bản thân anh cũng không phân biệt được phương hướng."

Jacques im lặng, nhìn vẻ mặt thì có vẻ gã cũng không tự tin với biện giải của mình lắm.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Anh bắn tất cả mấy phát?"

"Tôi không nhớ rõ lắm, tôi bắn đến lúc không còn đạn trong súng nữa mới dừng lại, đại khái không phải là ba thì là bốn phát, súng tôi không nạp đầy đạn."

"Thường ngày anh không mấy khi động đến súng à?"

"Hoàn toàn không, trước giờ tôi chưa bao giờ nghĩ phải dùng đến nó, mang theo thuần túy là để đề phòng thôi."

"Nhưng chúng tôi tìm được sáu vỏ đạn tại hiện trường, hiện đã chứng thực là cùng kích cỡ với đạn trong súng của anh."

"Không thể nào, súng của tôi không có nhiều đạn như vậy, nhất định là của hung thủ, hẳn cho rằng biệt thự chẳng có ai nên định vào trộm, không ngờ Mai đột nhiên xuất hiện nên hẳn bắt cô ấy để uy hiếp tôi!"

"Ý anh là hung thủ đang án trộm thì vừa khéo đụng phải Hồ Quân Mai, lại vừa khéo dùng khẩu súng cùng loại với của anh, còn vừa khéo nổ hai phát súng bắn trúng Hồ tiểu thư, còn anh thì đến một vết trầy da cũng không có? Trên đời này có sự trùng hợp vậy sao?"

"Nhưng sự thật chính là như thế!"

Thẩm Ngọc Thư lấy giấy bút ra, đưa cho Jacques.

"Có thể vẽ lại một chút hiện trường lúc đó không? Vị trí của anh và hung thủ, cả vị trí của người chết nữa."

Jacques cầm lấy bút, nhanh nhẹn vẽ sơ đồ phòng khách hôm đó.

Gã đi vào từ cửa chính phòng khách, đứng bên cạnh ghế dựa, người chết dựa vào chân ghế ở sau lưng gã, hung thủ đứng trước bức phù điêu, hơi chếch về bên phải.

Từ vị trí mà nói, viên đạn của hung thủ rất khó mà bắn trúng được Hồ Quân Mai.

Jacques vẽ xong, đưa lại cho Thẩm Ngọc Thư, hỏi: "Các cậu đã tìm hiểu chồng của Mai chưa? Nói không chừng chính hắn đóng vai trộm để đi sát hại vợ mình, sau đó giả họa cho tôi. Hắn rất đáng nghi, các cậu nhất định phải kiểm tra hắn cho kỹ vào."

"Tiếp theo đây chúng tôi sẽ đi tìm anh ta, quan hệ của vợ chồng họ căng thẳng lắm sao?"

"Rất tệ, thường xuyên cãi nhau, bởi vì chồng của cô ấy rất lẳng nhăng."

Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư đồng thời nhìn về phía Jacques, gã biện bạch: "Tôi là đa tình, không giống với hắn. Tôi cho dù sau khi kết hôn mà có người tình thì cũng sẽ rất dịu dàng với vợ mình, không như cái loại người này."

Tô Duy có chút không hiểu nổi luận điểm về tình cảm của Jacques, có điều đây không phải là trọng điểm, cậu bỏ qua chuyện này, hỏi: "Vậy thì quan hệ của cậu và nạn nhân thế nào?"

"Chúng tôi rất thăm thiết."

"Có nghĩ tới chuyện bảo cô ấy ly hôn để kết hôn với mình không?"

"Không, hiện tại chỉ cần cả hai cùng vui vẻ là được rồi, tôi không nghĩ tới chuyện lâu dài như vậy." Jacques nhún vai, mặt đầy vẻ chẳng có gì là to tát.

Xem ra luật sư Tần nói không sai, gã này là một công tử lăng nhăng.

"Có tin tức gì chúng tôi sẽ liên lạc lại với anh."

Thẩm Ngọc Thư nói xong, đứng dậy rời đi, Jacques vội kêu lên: "Các cậu phải càng nhanh càng tốt nhé, sớm tìm ra hung thủ chút nào hay chút ấy, tôi không muốn ở lại đây thêm một ngày nào nữa đâu."

"Tôi sẽ tận lực."

Thẩm Ngọc Thư ném lại một câu khô khốc rồi đi mất, Tô Duy nhìn Jacques, cân nhắc đến số tiền mà đối phương sẽ trả, bèn nắm lấy tay gã, làm động tác an ủi.

"Cố gắng một chút, nếu anh thật thực sự không giết người thì sẽ được thả ra sớm thôi, đừng từ bỏ hy vọng ở chính nhân gian!"

Hai người rời khỏi phòng tuần bộ, đi tới biệt thự ở đường Bạch Tái Trọng, trên đường Tô Duy nhìn đi nhìn lại bản vẽ của Jacques.

"Cậu cảm thấy lời Jacques nói có thể tin được không?"

"Nếu gã nói dối, ít nhất cũng nên bịa ra một lý do hợp lý hơn."

"Đây chính là điểm thông minh của gã, cố tình nói vẻ như thật mà là giả, làm rối phán đoán của người khác. Chỉ cần mọi người không thấy gã có động cơ giết người là gã có thể thoát tội."

"Tại sao gã lại muốn giết Hồ Quân Mai?"

"Mặc dù thủ pháp giết người thì có rất nhiều, nhưng mục đích thì chủ yếu chia làm ba loại: vì tình, báo thù, tranh chấp tiền bạc. Vụ án lần này có thể loại trừ hai lý do sau, mấy chuyện yêu đương cặp kè kiểu này rất dễ dẫn đến vì yêu sinh hận. Ví dụ như một bên muốn chia tay mà một bên không muốn, bất đồng ý kiến, càng nói càng căng, cuối cùng nói không chừng là rút súng ra. Đừng quên rằng khẩu Browning kia có thể bắn được sáu phát, hơn nữa vỏ đạn đều đã tìm được ở phòng khách, gã nói súng chỉ có ba, bốn viên đạn, nhưng cũng chẳng ai chứng minh được."

Tô Duy cầm lấy bút, đánh dấu thêm mấy vị trí có đạn bắn vào, trùng khớp với những gì Jacques nói, có điều đây cũng có thể là do Jacques đã cố tình chọn vị trí để bắn, bởi vị trí vỏ đạn rơi xuống đều cách gã rất gần, từ điểm này mà nói, lúc ấy không giống như còn ai khác.

Thẩm Ngọc Thư lái xe, nghe Tô Duy phân tích xong, bèn nói: "Có rất nhiều cách để giết một phụ nữ, nổ súng là cách ngu xuẩn nhất."

"Có lẽ là bọn họ đã cãi nhau quá căng, Jacques máu nóng dồn lên não, nhất thời không kiểm soát được rút súng ra. Cậu biết đấy, một người trong lúc đang nóng giận thì chỉ số thông minh bằng không."

"Nhưng có một điểm mâu thuẫn, tối hôm qua có bảy tiếng súng vang lên, nhưng tại hiện trường chỉ phát hiện được sáu vỏ đạn."

"Không thể nào, súng của Jacques chỉ bắn được sáu phát, cậu xác định là không nghe lầm chứ?"

"Không, thế nên bây giờ chúng ta phải đi tìm vỏ đạn thứ bảy, nếu tìm được thì có thể chứng minh lúc ấy hiện trường có người thứ ba, thậm chí là thứ tư tồn tại."

"Thứ tư?"

"Chính con ma mà Vân Phi Dương nhìn thấy."

Hai người đi tới biệt thự.

Có lẽ do trời lạnh, đường phố xung quanh cũng quanh quẽ giống như hôm qua, bọn họ dừng xe ở gần đó, đang định đi qua thì bỗng nhiên nhìn thấy có người đứng trước cửa căn biệt thự đối diện vẫy tay với mình, không ngờ lại là Vân Phi Dương và Trần Nhã Vân.

Cả hai đi qua, Tô Duy hỏi: "Sao hai người lại đi cùng nhau thế?"

"Tôi nghe nói chỗ này xảy ra chuyện, lo lắng không biết có liên quan gì đến chuyện của Tuệ Lan không nên tới đây xem thế nào, không ngờ lại thấy tên này đang lén lút rình mò nhà Tuệ Lan. Tôi còn đang muốn bắt hắn tới phòng tuần bộ đây."

"Rõ ràng chính là cô lén lút rình mò mà, tiểu thư. Thấy không? Tuần bộ bên kia đều là bạn bè của tôi, nếu không phải vì cô là con gái, tôi đã sớm gọi người bắt cô rồi."

"Có bạn bè thì ghê gớm à, bạn trai tôi còn là thần thám đấy."

Trần Nhã Vân nói xong, tiến lên nắm lấy cánh tay Thẩm Ngọc Thư, kiêu ngạo hất cằm lên với Vân Phi Dương, chứng minh bạn trai cô ta đang ở ngay trước mắt.

Vân Phi Dương kinh ngạc, chỉ chỉ Trần Nhã Vân, lại chỉ Thẩm Ngọc Thư, hoàn toàn không thể tin được bọn họ là một đôi.

Tô Duy cũng không muốn tin.

Thẩm Ngọc Thư kết hôn sinh con, tương lai sẽ có một thằng chặt đuôi bắt cậu, khiến cậu xuyên không đến đây. Ở thì chuyện này cũng được đi, nhưng mà đối tượng tuyệt đối không thể là Trần Nhã Vân, muốn tìm cũng phải tìm một người tài mạo song toàn như cậu chứ...

"E hèm! " Tô Duy lớn tiếng ho khan.

Thẩm Ngọc Thư nghe thấy, cảm nhận được Tô Duy không vui, hăn lập tức gạt Trần Nhã Vân ra, nghiêm túc nói: "Không được đùa cợt như vậy, tôi không có bạn gái."

Trần Nhã Vân chu miệng.

Thấy cô ta mất mặt, Vân Phi Dương che miệng định cười cũng bị Thẩm Ngọc Thư ngăn lại, đơn giản giới thiệu hai người với nhau rồi hỏi: "Sao cậu lại đến đây? Có phải đã thăm dò được tin gì không?"

Nói đến chuyện chính, Vân Phi Dương lập tức có tinh thần, nhìn về phía căn biệt thự xảy ra chuyện, kéo bọn họ qua một bên, nói: "Thăm dò được rất

nhieu. Lý Tuệ Lan đúng là con gái của ông chủ xưởng dệt, nhưng mẹ đẻ cô ấy mất sớm, dưới còn có em trai do mẹ kế sinh, cho nên thân phận của cô ấy trong nhà khá đặc biệt, thường ngày cũng rất ít khi về nhà."

"Biết nhiều hơn cả tôi nữa, còn bảo mình không rình mò."

"Tôi là đi hỏi thăm một cách quang minh chính đại, có điều những chuyện này đều là việc nhỏ, quan trọng nhất là căn biệt thự này căn bản không phải của Lý gia." Vân Phi Dương chỉ vào ngôi biệt thự mà Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư từng tới bắt quý, nói.

"Không thể nào, số nhà đúng là như vậy, 156, là biệt thự của nhà Tuệ Lan!"

"Tin tức của tôi tuyệt đối không sai, căn biệt thự này là của một thương nhân người Pháp, chẳng có chút quan hệ nào với Lý gia hết, tôi còn hỏi được tên của vị thương nhân kia, có cần tôi báo ra luôn không?"

Vân Phi Dương mở ví của mình ra, Trần Nhã Vân chưa chờ cậu ta làm gì đã gạt ra, hỏi Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư.

"Hôm qua rõ ràng chính Tuệ Lan nói là số 156, các anh nhớ có đúng không?"

Thẩm Ngọc Thư gạt đầu: "Đúng là cô ấy bảo là 156, nhưng đó là cô ấy nói dối."

"Cô ấy không nói dối, chẳng lẽ cô ấy đang yên đang lành lại tự dưng bỏ ra một đồng tiền để đùa với các anh sao? Tôi thấy tên này mới là kẻ nói nhăng

nói cuội!"

Trần Nhã Vân càng nói càng kích động, Tô Duy ngăn lại:

"Bình tĩnh một chút, trước tiên cô nói xem cô và Lý Tuệ Lan quen thân đến thế nào? Những chuyện có liên quan đến gia thế và bạn bè của cô ấy cô biết được nhiều hay ít?"

Bị hỏi như vậy, Trần Nhã Vân ngấn ra một chút, bắt đầu do dự.

"Tôi biết cô ấy là con gái ông chủ xưởng dệt, nhà rất có tiền, thành tích học tập tốt, còn có không ít người theo đuổi, chỉ... chỉ vậy thôi."

"Chỉ thế thôi mà cô lại dám hùng hồn đảm bảo cô ấy sẽ không nói dối?"

Bị Vân Phi Dương phản bác, Trần Nhã Vân nheo mắt, âm ừ đáp: "Tất cả mọi người đều biết hết, tại sao cô ấy phải gạt tôi? Cô ấy là sư muội của tôi, tới tìm tôi nhờ giúp đỡ, tôi đương nhiên là giúp."

Nghe bọn họ đối đáp, Tô Duy lắc đầu.

Xem ra vụ Viên Nguyệt Quan Âm cũng không khiến cho vị đại tiểu thư này trưởng thành hơn chút nào, hơn nữa còn có vẻ tệ hơn, đem tới cho bọn họ một cục phiền to như vậy.

Trần Nhã Vân nghĩ mãi, cũng bắt đầu cảm thấy có điều kỳ lạ, quay sang hỏi Thẩm Ngọc Thư.

"Chẳng lẽ chuyện cô ấy có bạn trai người Pháp và biệt thự có ma đều là giả?"

"Tạm thời còn chưa biết được lời nói của cô ấy có bao nhiêu phần trăm là thật, nhưng ít nhất chuyện cô ấy mời chúng tôi tới giúp là nói dối."

"Tại sao cô ấy lại phải làm vậy?"

"Chuyện này phải đi hỏi cô ấy thì mới biết được, đây là nếu như có thể tìm được cô ấy."

"Thế là ý gì?"

"Cô tới trường hỏi thăm những người bạn hay chơi với Lý Tuệ Lan, xem thường ngày cô ấy hay qua lại những chỗ nào, cả các mối quan hệ của cô ấy nữa, xem có thể tìm được cô ấy hay không. Nếu không tìm được thì hãy liên lạc với người nhà của cô ấy báo nguy, nếu tìm được thì không cần làm ồn lên, liên lạc ngay với tôi và Tô Duy, hoặc là Vân Phi Dương."

Được nhắc tới, Vân Phi Dương rất kích động, ra sức thẳng lưng ưỡn ngực.

Trần Nhã Vân nhìn cậu ta, miễn cưỡng nói: "Tại sao lại phải báo cho cậu ta chứ?"

"Trong thời gian đặc biệt, tin tức đương nhiên phải báo càng nhanh càng tốt, đừng hỏi nhiều như vậy, mau đi đi."

Được giao nhiệm vụ, Trần Nhã Vân rất vui, không hỏi thêm gì nữa, chỉ bảo "chờ tin tốt của tôi" rồi chạy đi.

Nhìn bóng cô ta, Vân Phi Dương chấp tay trước ngực.

"Cảm ơn trời đất, cuối cùng tiễn được bà cô tổ đi rồi."

Thẩm Ngọc Thư đánh mắt ra hiệu cho Tô Duy, hai người quay lại, đi về phía biệt thự của Jacques.

Vân Phi Dương vội vàng đuổi theo, hỏi: "Anh cố tình bảo tôi đi điều tra chủ nhân của biệt thự, có phải là đã đoán được đó không phải nhà của Lý gia không?"

"Đúng vậy."

"Anh làm sao mà biết được?"

"Biển số nhà."

Đi đến trước cửa biệt thự của Jacques, Thẩm Ngọc Thư chỉ chỉ biển số, nhìn thấy trên đó khắc 165, Vân Phi Dương "A!" lên một tiếng.

Tiếng kêu kéo những tuần bộ được giao nhiệm vụ canh gác tiến lại, nhưng nghe Thẩm Ngọc Thư báo danh tính xong, bọn họ lập tức tránh đường, cung kính mời bọn họ vào.

Tô Duy đi theo phía sau Thẩm Ngọc Thư, thở dài: "Lần đầu tiên tôi thấy làm thám tử lại thần kỳ như vậy, quả nhiên một người làm quan cả họ được nhờ."

"Tiếng Trung của cậu phải rèn luyện nhiều vào, lần nào dùng từ cũng không diễn đạt tới ý."

Vào trong sân, Thẩm Ngọc Thư không vào trong nhà ngay, mà theo con đường lát đá xanh vòng ra phía sân sau.

Hắn thỉnh thoảng lại cúi người khom lưng tìm trong mấy bụi cỏ trong sân, nhìn rất có vẻ là thám tử đang truy tìm manh mối, cuối cùng lại kiểm tra cửa hậu, mở cửa đi ra ngoài.

Thời tiết không tệ, chỗ tuyết đọng hôm qua đã tan hơn nửa, Tô Duy đi theo đằng sau, không phát hiện ra điểm nào kỳ quái.

Vân Phi Dương nhỏ giọng hỏi: "Anh ấy đang tìm cái gì thế?"

"Who knows."

Tô Duy nhún vai, đang định đuổi theo, đột nhiên có cảm giác bị theo dõi, cậu lập tức quay đầu nhìn lại.

Bức rèm của một căn phòng trên tầng hai đang lay động, dường như có người đứng đó, nhưng bởi có rèm ngăn nên không thể nhìn ra đó là ai.

"À há, nói không chừng đúng là gặp ma rồi."

Tô Duy huyết sáo, bước ra khỏi sân.

Bên ngoài sân sau là một con phố tương đối hẹp, quang cảnh rất đơn điệu, chẳng có gì để xem, Thẩm Ngọc Thư đầu tiên là hỏi Vân Phi Dương tối qua nhìn thấy quý không mặt ở chỗ nào, sau đó bảo cậu ta diễn lại cảnh gặp quý ngày hôm qua.

Nghe Vân Phi Dương thuật lại xong, Thẩm Ngọc Thư lại đứng giữa đường quan sát, báo hại Tô Duy đứng bên cạnh mà run. Cũng may chỗ này không phải thế kỷ 21, nếu không một chiếc xe vù qua là hẳn có thể đến địa phủ tra án được rồi.

Thẩm Ngọc Thư yên lặng nhìn chăm chú trong chốc lát, đột nhiên nhấc chân đi về phía trước, để mặc hai người đang không hiểu gì theo sau, chỉ thấy hắt băng qua đường, quẹo vào một con hẻm nhỏ giữa hai biệt thự, lượn một vòng lại lượn ra, lại ngoặt vào một con hẻm khác.

"Anh ấy không bị ma nhập đấy chứ?" Vân Phi Dương lo lắng hỏi.

"Nếu là ma nhập, tôi hy vọng đó là hồn phách của Hồ Quân Mai, như thế thì chúng ta có thể không cần tốn nhiều công sức cũng có thể biết được hung thủ là ai."

Hy vọng của Tô Duy đã không thành hiện thực, Thẩm Ngọc Thư rất nhanh đã trở lại bình thường, ngẩng đầu, sải bước trở về.

Tô Duy tiến lên kéo lấy hắt.

"Ông anh, tôi nhất định sẽ trả ông năm mươi đồng bạc Âu, cho nên ông không cần phải câu tôi làm gì nữa. Rốt cuộc chuyện là thế nào? Cậu làm ơn nói ra được không?"

Thẩm Ngọc Thư quay đầu nhìn cậu, Vân Phi Dương ở bên cạnh cũng ra sức gật đầu, tâm trạng mong chờ được giải đáp thể hiện rất rõ.

"Thực ra chân tướng rất đơn giản, Lý Tuệ Lan bỏ công sức lớn như vậy, lại trả giá cao để chúng ta bắt ma, chỉ là để dụ chúng ta ra khỏi văn phòng thám tử mà thôi."

Bước chân Tô Duy ngừng lại.

"Chúng ta ăn ở ngay tại văn phòng, cho dù ra ngoài phá án cũng không nhất định là cả hai cùng đi, cho nên muốn chúng ta cả đêm không về, biện pháp tốt nhất chính là tìm việc cho chúng ta làm."

Mắt Tô Duy sáng ngời.

"Ý của cậu là cô ấy vốn định dẫn chúng ta tới biệt thự của Jacques? Nhưng cô ấy không giỏi nói dối, trong lúc cuống quýt đã nói nhầm số nhà thành 156. Cho nên cô ấy mới đi rồi lại quay lại, hỏi chúng ta có thể cạy khóa hay không?"

"Đúng vậy, cô ấy đại khái là cảm thấy đã nói sai, nếu sửa lại sẽ càng khiến chúng ta nghi ngờ. Thế là đâm lao phải theo lao luôn, dù sao chỉ cần dụ chúng ta rời khỏi văn phòng là được, biệt thự ở khu vực này phần lớn đều không có người, sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch. Có điều cô ấy vẫn

không yên tâm, cho nên chiều hôm qua mới cố ý tới đây để dò hỏi hàng xóm xung quanh, tìm hiểu tình hình căn biệt thự bên cạnh."

Vân Phi Dương ở bên cạnh nửa hiểu nửa không, vò đầu hỏi: "Tại sao cô ấy lại phải làm vậy? Chẳng lẽ người là cô ấy giết, muốn dụ các anh tới để chịu tội thay?"

"Không, sự kiện tối hôm qua là đột phát, tôi nghĩ Lý Tuệ Lan cũng không biết sự tình, cô ấy cho rằng chỉ cần dụ chúng tôi đi là được, nhưng kỳ thực người nghĩ ra kế hoạch này lại hy vọng trong khoảng thời gian ngắn chúng tôi không thể quay về văn phòng. Nếu như chúng tôi bị bắt trong lúc đột nhập nhà người khác, hơn nữa chủ nhân của căn nhà còn là người nước ngoài, thì nhất định sẽ bị bắt về phòng tuần bộ."

Vừa đi vừa nói, cả ba đã về tới sân sau, tiến vào trong nhà.

Tô Duy nói: "Tuy rằng đột nhập nhà người khác khi không có người là nghề của tôi, nhưng tôi ghét bị gài, nếu cô ta không phải phụ nữ, lần sau gặp lại việc đầu tiên tôi làm sẽ là cho cô ta một quyền."

"Tôi vẫn là không hiểu, cô ấy bỏ công bỏ sức ra dụ các anh ra khỏi nhà để làm gì?"

"Đại khái trong văn phòng chúng tôi có thứ mà người khác hứng thú."

Thẩm Ngọc Thư nhìn Tô Duy một cái, cả hai đồng thời nghĩ tới một khả năng: Tấm bản đồ kho báu kia.

"Có lẽ Lý Tuệ Lan thật sự có một người bạn trai không muốn để người nhà biết, vì thế mới bị người ta uy hiếp. Vậy cô ấy có gặp nguy hiểm không?"

"Có lẽ là không, nên biết rằng giết người giấu xác là một việc rất phiền toái, những người đó hiện giờ vẫn tập trung nhằm vào văn phòng chúng ta, thế nên nếu Lý Tuệ Lan quả thật bị bọn họ bắt giữ, cùng lắm thì chỉ khống chế tự do của cô ấy, không cho cô ấy tiết lộ ra ngoài thôi."

Cửa sau của biệt thự không khóa, sau khi vào trong, Thẩm Ngọc Thư đầu tiên xem xét công tắc nguồn điện trên hành lang, lại men theo hành lang đi về phía trước, vừa đi vừa nhìn xung quanh.

Tô Duy đi đằng sau cũng quan sát xung quanh, hỏi: "Nói cách khác giữa vụ Lý Tuệ Lan ủy thác chúng ta và vụ Jacques giết người là hoàn toàn không có liên quan?"

"Không, tôi không tin là có sự trùng hợp như vậy, cậu có nhớ Jacques nói lúc ban ngày gã đưa Hồ Quân Mai tới đường Bạch Tái Trọng, có một tên phu xe cứ bám theo bọn họ không? Có lẽ bọn họ đã bị theo dõi, người lập kế hoạch muốn xác định bọn họ buổi tối liệu có hẹn gặp ở chỗ đó thật không, như vậy mới có thể bắt được chúng ta. Chỉ là sau đó đã xảy ra quá nhiều chuyện, khiến toàn bộ kế hoạch bị đảo lộn."

Vân Phi Dương kêu lên: "Tôi hiểu rồi, kẻ hãm hại các anh chính là hung thủ giết hại Hồ Quân Mai, một hòn đá ném hai con chim, đúng vậy, một hòn đá ném hai con chim."

Tiếng của cậu ta quá to, khiến ánh mắt Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư tập trung hết về phía này.

Tận hưởng cảm giác được chú ý, Vân Phi Dương vuốt mũi, đặc chi nói: "Tôi nói đúng rồi đúng không? Thực ra làm thám tử cũng không khó lắm mà."

"Các cậu là ai?"

Đột nhiên có tiếng nói vang lên từ phía sau, âm điệu có chút kỳ lạ, Vân Phi Dương giật mình nhảy dựng lên.

Cậu ta quay đầu lại thì thấy một người nước ngoài với mái tóc xoăn màu nâu, mũi to mắt xanh đang đứng ngay sau lưng mình, lúc này cậu ta mới vỡ lẽ, vừa rồi Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư không phải nhìn cậu ta, mà là nhìn người này.

Chương 5: Chủ tiệm Thanh Hoa

Người nước ngoài này chừng ngoài năm mươi tuổi, mặc một bộ âu phục màu xanh thẫm, để hai hàng ria mép, không cười không nói, thoạt nhìn rất uy nghiêm. Khuôn mặt của ông ta có nét hao hao Jacques, Tô Duy đoán ông ta chắc là chú của Jacques - thành viên ban lãnh đạo của Cục Công Đồng - Frank.

Frank cầm một cây gậy chống, hai bàn tay bắt chéo đè lên cây gậy, nhìn cả ba thăm dò, rất không vui hỏi: "Ai cho phép các cậu vào đây? Các cậu là phóng viên của tòa báo nào, tôi phải kiện các cậu!"

Ông ta nói tiếng Trung không được rõ ràng như Jacques, nhưng lại lưu loát hơn, cũng có khí chất hơn. Tô Duy có chút thương hại Đoàn Mộc Hành, cả ngày phải làm việc với vị này, thế mà cũng chịu đựng được.

Thẩm Ngọc Thư đi đến trước mặt ông ta, đưa danh thiếp qua.

"Ngài là ngài De Polignac đúng không? Chúng tôi không phải phóng viên, mà là thám tử được luật sư Tần nhờ điều tra vụ án này, ông ấy có nói rằng việc này đã được ngài đồng ý."

"Văn phòng thám tử Vạn Năng? Chính là các cậu sao."

Frank nhìn tấm danh thiếp trong tay, lại ngẩng đầu nhìn bọn họ, Vân Phi Dương lập tức đứng lên đầu, ám chỉ mình cũng là một thành viên của văn phòng thám tử.

Ánh mắt Frank đầy sắc bén, đáng tiếc ông ta bỏ qua Vân Phi Dương, nhìn Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư dò xét: "Các cậu có điều tra được gì không?"

"Còn đang thu thập chứng cứ, hy vọng có thể nhanh chóng tìm được manh mối có ích."

"Không phải hy vọng, mà là nhất định." Frank ngạo mạn nói: "Ta vốn định nhờ người bạn có mở văn phòng thám tử hỗ trợ, nhưng Đoàn Mộc tiên sinh hết lòng đề cử các cậu, tuy rằng ta chẳng hy vọng gì vào mấy tiểu tử mới nức mắt ra đời như các cậu, nhưng có vài người giúp thêm cũng tốt. Nhớ kỹ, đã cầm tiền là phải làm việc cho tốt, đừng có gây thêm phiền toái cho bọn ta."

De Polignac già nói tiếng Trung giỏi hơn cháu trai của ông ta nhiều, nhưng cũng khiến người ta ghét hơn nhiều.

Tô Duy mặt cười tâm không cười, đáp: "Đây là điều đương nhiên, xin cứ yên tâm, trong vòng ba ngày, nhất định chúng tôi sẽ cho ông một câu trả lời vừa lòng."

Frank "xì" một tiếng trong miệng, hiển nhiên coi những lời cậu nói là khoác lác, ra lệnh: "Vậy còn không mau đi điều tra hung thủ? Ở chỗ này làm gì?"

Thẩm Ngọc Thư không chút khúm núm, rất đúng mực mà nói: "Chỗ này là hiện trường vụ án, tôi nghĩ ở đây có thể tìm được nhiều manh mối nhất."

"Phòng tuần bộ đã bố trí tung chỗ này lên rồi, manh mối đều được viết trên bản báo cáo, các cậu có thể đi xem. Còn về hung thủ, không phải ưỡm cướp bên ngoài, mà chính là chồng của cô gái kia, các cậu nên đi điều tra anh ta chứ không phải lượn lờ ở đây."

"Ngài De Polignac, ngài có biết việc khiến thám tử chúng tôi ghét nhất là gì không?"

Thẩm Ngọc Thư lạnh nhạt nói: "Chính là người ngoài nghề chỉ đạo người trong nghề, về cơ bản, chỉ có một việc người ủy thác nên làm, đó là trả tiền, còn lại thì chờ xem kết quả là được rồi."

Frank gõ mạnh cây gậy xuống đất, tuy ông ta không nói gì, nhưng từ vẻ mặt sầm xì có thể thấy hiện giờ ông ta đang vô cùng tức giận.

Vân Phi Dương hơi sợ, lặng lẽ lùi ra sau lưng Tô Duy.

Tô Duy cười nói: "Thực ra không riêng gì nghề thám tử, bất luận là ngành nghề gì, đáng ghét nhất chính là mấy kẻ không biết mà cứ ra vẻ biết rõ lắm để chỉ tay năm ngón, nếu tất cả mọi người đều có năng lực như vậy, chi bằng tự làm luôn đi, mời đến chúng tôi làm gì?"

Bầu không khí càng lúc càng căng thẳng, Frank giơ cây gậy lên, vào lúc Vân Phi Dương cho rằng ông ta muốn động thủ thì có người từ đầu kia hành lang vội vàng đi tới, nói: "Ngài De Polignac, hóa ra ngài ở đây, vừa hay tôi có việc tìm ngài."

Người phá vỡ cục diện căng thẳng này là Bùi Kiếm Phong.

Bùi Kiếm Phong là điều tra viên của phòng cảnh vụ Cục Công Đồng, vụ án lần này quá lớn và nhạy cảm nên bên trên phái anh ta tới phụ trách. Tiếng là phụ trách, nhưng thực ra sáng nào anh ta cũng phải nghe theo chỉ huy của Frank, tiện thể đóng vai trò làm bia trút giận.

Thế nên nghe thấy Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư châm chọc Frank, Bùi Kiếm Phong cũng xem như trút được cục tức trong lòng, có điều ngoài mặt vẫn phải làm ra vẻ.

Bùi Kiếm Phong chào bọn họ, lại lời giọng quan ra giáo huấn: "Ngài De Polignac ủy thác cho các cậu phá án, đây là một sự tín nhiệm rất lớn, cơ hội này không dễ mà có được, các cậu phải biết quý trọng, sao lại có thể nói năng với ngài ấy như thế được?"

Tô Duy thuận đà xuống giọng.

"Vâng vâng vâng, anh Bùi nói đúng, chúng tôi chẳng qua chỉ nói vậy thôi mà, làm sao có thể coi là thật được chứ. Vậy thì thưa ngài, chúng tôi có thể tiếp tục tìm kiếm ở đây một lúc không?"

Cuộc đối thoại bị người ngoài chen ngang, Frank không tiện nói gì thêm, bèn dặn: "Không được lưu lại quá lâu, chỗ này toàn là đồ sứ với đồ cổ, thứ nào cũng có giá trị liên thành, nếu làm vỡ, các cậu có đền cũng không đền nổi đâu."

Tối qua chẳng biết vỡ bao nhiêu rồi, bây giờ mới nhắc liệu có quá muộn không?

Tô Duy cười hì hì gật đầu đồng ý, còn rất lịch sự đưa tay làm động tác mời ngài đi.

Frank làm lơ, hỏi Bùi Kiếm Phong:

"Tìm ta có chuyện gì?"

"Chúng tôi đã kiểm tra xong hiện trường, muốn mời ngài xem xem có gì bị trộm không, hoặc là thứ gì đã bị động đến, có lẽ chúng ta có thể tìm được manh mối từ điều này."

Frank đồng ý, cùng Bùi Kiếm Phong rời đi, Thẩm Ngọc Thư ở phía sau hỏi ông ta.

"Thưa ngài De Polignac, xin hỏi sau khi vụ án xảy ra, ngài đến đây vào lúc nào?"

Frank quay đầu lại, nhìn hăn vẻ không hài lòng.

"Việc này có liên quan gì đến vụ án sao?"

"Lời của anh Bùi đã nhắc nhở tôi, chỗ này có rất nhiều đồ ngọc và đồ cổ, khó có thể đảm bảo kẻ trộm không mượn gió bẻ măng. Ngài là chủ nhân nơi này, nếu ngài tới đây sớm thì có lẽ sẽ phát hiện ra chỗ nào có vấn đề, cho nên xin ngài hãy nhớ lại, ngài tới đây lúc mấy giờ, sau khi tới có phát hiện ra chỗ nào kỳ quái không?"

Nghe Thẩm Ngọc Thư hỏi vậy, Frank ngẫm nghĩ một chút.

"Ta đến đây lúc hơn bốn giờ sáng, khi đó thi thể đã được đưa đi rồi, trong phòng khách toàn là mảnh vỡ với máu, đồ vật bị xô nghiêng xô ngã, vô cùng lộn xộn. Ôi thượng đế ơi, quả là đáng sợ, ta muốn gặp Jacques, bọn họ lại không cho, bảo nó là đối tượng bị tình nghi. Thật là quá đáng, Jacques không bao giờ giết người."

Nghe khẩu khí của ông ta, so với những đồ cổ bị vỡ nát đó thì mạng người căn bản không đáng để nhắc tới.

Tô Duy mất kiên nhẫn, hỏi: "Ngoại trừ những điểm này thì có gì kỳ lạ không?"

"Không có, tủ sắt không bị mở, có lẽ là mật mã quá phức tạp, kẻ trộm không mở được, còn có mấy tấm thư pháp cũng bị xé nát. Thật không hiểu nổi tên trộm nghĩ gì, mang đi bán thì còn có tiền, thế mà hăn lại xé đi. Thật ngu xuẩn, mấy tên quý nghèo dưới đáy xã hội này, vừa ngu xuẩn lại vừa muốn kiếm tiền dễ dàng..."

Nghe đến đó, Thẩm Ngọc Thư không kìm được, nói: "Có phải do trộm gây ra hay không còn chưa biết được, có điều nếu tối qua thực sự có trộm, hẳn nhất định không nghèo."

"Tại sao?"

"Nên biết rằng Browning không phải vũ khí mà trộm thường dùng, người sử dụng nó phần nhiều là quý tộc và những người giàu có."

Frank ngần ra, ngay sau đó nói: "Vậy thì hung thủ chắc chắn là chồng của cô gái kia. Đúng vậy, nhất định là hẳn, các cậu phải tập trung điều tra hẳn!"

"Vậy ông còn có phát hiện gì khác không? Ví dụ như cửa sổ bị cạy, hoặc cầu dao điện bị sập?"

"Không có, lúc ấy quá hỗn loạn, ngoại trừ thấy một đồng người ở ngoài thì ta chẳng nhớ gì hết, cái gì mà cầu dao bị sập?"

Frank quay đầu nhìn Bùi Kiếm Phong.

Bùi Kiếm Phong nói: "Nghe nói trước khi xảy ra hung án, có người sập cầu dao điện của căn biệt thự này."

Tô Duy thêm vào: "Hơn nữa mấy căn biệt thự xung quanh cũng bị cắt điện, ngài De Polignac, cầu dao của biệt thự này là cầu dao tổng của cả khu sao?"

Ánh mắt Frank di chuyển qua tại giữa mấy người bọn họ, nhún vai.

"Chắc là thế, biệt thự này được xây dựng từ rất sớm, theo như cha ta nói, năm đó lão Phật gia rất hài lòng với thương phẩm của nước Pháp do ông nội ta đề cử, nghe nói ông nội ta định xây nhà ở đây, còn đặc biệt tặng ông ấy một món quà. Khi đó chỗ này không có mấy nhà, cầu dao tổng đặt ở đây cũng không có gì lạ."

"Wow, không ngờ tổ tiên của ngài đều là những nhân vật nổi tiếng như vậy, thất kính, thất kính rồi."

Cả ba người đồng thời nhìn về phía Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư mặt không chút cảm xúc nói: "Cậu ta chỉ đơn thuần cảm thán thôi, mọi người có thể làm ngơ."

"Còn vấn đề gì không?"

Tô Duy giơ ngón trỏ ra lắc lắc.

"Hết rồi, còn lại cứ để chúng tôi từ từ điều tra."

"Điều tra cẩn thận vào."

Frank nói xong, xoay người định bỏ đi, Tô Duy tiến về phía trước một bước ngăn lại, đưa tay vỗ vỗ vai ông ta.

Frank gạt tay cậu ta, khó chịu hỏi: "Làm gì thế?"

"Không có gì, chỗ này của ngài có dính bụi, tôi giúp ngài phủ đi thôi."

Làm như không nhìn thấy vẻ khó chịu của Frank, Tô Duy cười hì hì rút tay về.

Frank chống gậy rời đi, Bùi Kiếm Phong vội vàng đuổi theo, không quên quay đầu lại nháy mắt ra hiệu cho bọn họ, ý nói mình sẽ canh chặt Frank, hai người muốn tìm gì thì cứ việc tìm.

Tô Duy khoanh hai tay trước ngực, nhìn cả hai đi xa dần, nói: "Tuy rằng tôi sớm đã tiên liệu được chúng ta sẽ không thích lão già người Pháp này, nhưng không ngờ lão còn đáng ghét hơn là tôi tưởng tượng, vừa rồi tôi thật hy vọng lão sẽ tức giận rồi fire chúng ta."

"Người ủy thác chúng ta chính là Tần Hoài, không có liên quan gì tới ông ta hết."

"Được rồi, bây giờ thì kẻ đáng ghét đã đi rồi, chúng ta nên làm gì nào?" Vân Phi Dương xoa hai tay hỏi.

"Tìm xem chỗ này có vỏ đạn thứ bảy không, hoặc là..." Thẩm Ngọc Thư quay đầu nhìn về phía hành lang: "Chỗ bị đạn bắn trúng."

"Cậu thực sự tin vào lời hai chú cháu nhà này?"

"Tôi tin vào trí nhớ của mình."

"Vậy thì được, tôi đặt cược vào cậu. Nếu như không tìm được vỏ đạn thứ bảy trong phòng khách, vậy thì chi bằng chúng ta thử tìm chỗ khác."

Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư phối hợp với nhau cùng tìm, Vân Phi Dương giơ tay nói: "Tôi tới phòng khác tìm."

"Nhớ tránh xa mấy thứ đồ cổ đắt tiền của Frank ra, còn nữa, không được chụp ảnh linh tinh."

"Không thành vấn đề."

Vân Phi Dương chạy đi rồi, Tô Duy cũng đi sang phòng bên cạnh, cậu xem xét bài trí trong phòng, mò mò trong túi, lô chiến lợi phẩm vừa lấy được ra.

Ví tiền và những thứ quý giá cậu không động tới, chỉ lấy cây bút máy của ông ta.

Phần nắp cây bút có khắc tên viết tắt của Frank, Tô Duy tháo nắp, ngòì bút được làm bằng vàng, xem ra không hề rẻ.

"Chiến lợi phẩm lần này của cậu có vẻ hơi ít."

Giọng nói đột ngột vang lên phía sau, Tô Duy theo bản năng giấu ngay cây bút vào trong tay áo, xong rồi mới nhớ ra đó là Thẩm Ngọc Thư.

Cậu xoay người lại tức giận nói: "Tôi biết là mấy chiêu ấy của mình không qua được mắt cậu, nhưng làm ơn đừng có vạch trần nó bằng cách này chứ."

"Vừa rồi cậu diễn khá tốt, nếu không phải vì đã quá hiểu cậu, cả tôi cũng sẽ bị lừa."

"Ngẫu hứng phát huy là thế mạnh của tôi, ai bảo trên vai ông ta thật sự có bụi chứ... Làm sao thế?"

Thẩm Ngọc Thư đang thất thần suy nghĩ, bị hỏi đến mới giật mình hoàn hồn.

Tô Duy nhăn mày: "Chẳng lẽ tôi nói chuyện nhạt nhẽo đến thế sao?"

"Tuyệt đối không phải, vấn đề không phải ở cậu. Được rồi, chúng ta cùng xem chiến lợi phẩm của cậu nào."

Thẩm Ngọc Thư chìa tay ra, Tô Duy đưa bút cho hắn.

"Vị thân sĩ này cả người chỉ có một cái ví và một cây bút, bút còn để ở túi quần, thế mà cũng không sợ bị dè gãy."

Thẩm Ngọc Thư không lên tiếng, vẻ mặt như nghĩ ngợi gì đó.

Tô Duy hiểu lầm, giải thích: "Tôi tiện tay lấy bút là để điều tra vụ án, sau này sẽ trả lại ông ta, như vậy không coi là trái với giao hẹn lúc đầu của chúng ta."

"Không, cây bút này đưa cho tôi đã."

Thẩm Ngọc Thư lôi khăn tay ra, bọc lấy cây bút bỏ vào trong túi.

Tô Duy nhìn hành động của hắn, không nhịn được hỏi: "Chẳng lẽ cây bút này trong mắt cậu lại trở thành vỏ đạn rồi?"

Thẩm Ngọc Thư không đáp, ngẩng đầu lên liếc cậu một cái, mặt đầy vẻ khó hiểu, Tô Duy bó tay, giơ hai tay đầu hàng: "Tôi chỉ nói đùa thôi, đừng coi là thật chứ."

"Ờ, vậy lần sau trước khi đùa hãy báo cho tôi biết một tiếng, để tôi có thể hiểu được."

Trước khi nói đùa còn phải báo, thế thì còn ai cười được nữa chứ?

Mắt Tô Duy trợn lên, nếu không phải vì muốn nhanh chóng phá được án, cậu nhất định sẽ phỉ nhổ hẳn.

Hai người chia ra kiểm tra xung quanh, không phát hiện thêm vỏ đạn nào, cũng không tìm được vết đạn bắn trên tường, chỉ có Tô Duy là phát hiện ra rất nhiều đồ cổ có giá trị, đáng tiếc là chỉ ngắm được thôi, nếu không chẳng may mà đụng vào, người nào đó sẽ lại kích động nhảy ra chỉ trích bọn họ.

Cuối cùng bọn họ đi vào phòng khách, Vân Phi Dương sau khi đi dạo một vòng cũng vào theo, tay mân mê máy ảnh, mặt đầy vẻ mãn nguyện.

Tô Duy cảnh giác hỏi: "Cậu không làm gì đồ đạc của người ta đấy chứ?"

"Không có, tôi chỉ chụp mấy kiểu ảnh thôi, ở đây có khi còn có đồ mà Từ Hi Thái Hậu ban thưởng, chụp mấy pô làm kỉ niệm."

"Vậy thì rửa xong đem cho tôi một bản."

"Không thành vấn đề."

Thẩm Ngọc Thư không tham gia vào cuộc nói chuyện của bọn họ, hắn cẩn thận kiểm tra phòng khách một lượt rồi đứng yên lặng chăm chú nhìn bức phù điêu.

Tô Duy đi đến bên cạnh hắn, nhìn bức phù điêu, nói: "Hình này trông quen quen."

Thẩm Ngọc Thư nhìn về phía cậu.

"Cậu nhìn thấy ở đâu?"

"Mấy vị quan to với quý tộc đều thích mấy hình kiểu này. Cậu nhìn xem, những chỗ cuộn cuộn đó có giống mây không? Thế nên mấy cái có góc cạnh kia chắc là vuốt rồng."

"Vậy sao? Tôi thì cảm thấy bức tranh này như vẽ thần Poseidon trong truyện cổ Hy Lạp vậy, phần cuộn lên là sóng, chỗ có góc cạnh chính là cây đinh ba."

"Về mặt nào đó mà nói, Vân Phi Dương, tôi rất phục trí tưởng tượng của cậu."

Cả hai nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, hắn chỉ phun ra hai chữ: "Cục đá."

"..."

Tô Duy đập tay lên trán, cũng đúng, không ai có thể phủ nhận bức phù điêu này được khắc từ đá.

Thẩm Ngọc Thư tới gần bức phù điêu, sau khi quan sát tỉ mỉ, lại đi vòng sang mặt kia, Tô Duy nghe giọng hân vang lên từ phía đối diện.

"Thật không hiểu mọi người sao lại thích mấy thứ trừu tượng này, hoàn toàn chẳng có tí logic nào cả."

"Cậu nói luôn là ghét những thứ cảm tính đi cho rồi."

Tô Duy không nhin được xả một tràng: "Bởi vì cậu sợ thất bại, cho nên cậu thích cách sống không có biến động, chỉ cần theo quỹ đạo đã định sẵn là nguy cơ thất bại sẽ giảm xuống. Nhưng đời người nhất định phải trải qua và đối mặt với rất nhiều thách thức, như thế cuộc sống mới có ý nghĩa. Nên biết rằng thất bại cũng giúp người ta tích lũy kinh nghiệm."

Cậu nói mãi nói hoài, phía đối diện cũng không có tiếng đáp lại.

Vân Phi Dương nhỏ giọng: "Liệu có phải thần thám giện rồi không?"

Tô Duy chạy qua thì thấy Thẩm Ngọc Thư đang kiểm tra không gian phía sau bức phù điêu, nhìn vẻ mặt của hắn là biết vừa rồi căn bản không nghe cậu nói gì.

Cậu tự giễu: "Không, tôi đã phí nước bọt rồi."

Bên kia bức phù điêu là một không gian nhỏ, ngoại trừ vài món đồ cổ được bày thì không có gì khác. Bức phù điêu rất nổi bật, nhưng sau nó chỉ là vách tường bình thường, trên đó có treo song song mấy bức tranh chân dung bằng sơn dầu.

Tranh vẽ có nam có nữ, từ trang phục, cách trang điểm và thời gian vẽ thì những người này có lẽ là ông bà và cha mẹ của Frank. Bên cạnh mấy bức tranh là một cái đồng hồ treo tường, con lắc đồng hồ đưa qua đưa lại, phát ra những tiếng vang đơn điệu theo quy luật.

Sàn nhà được phủ một tấm thảm lông dê hình hoa cỏ màu đỏ thẫm, chỗ này không bị ảnh hưởng bởi chuyện hôm qua, đồ đạc quanh phòng đều ở trạng thái ngăn nắp.

Thẩm Ngọc Thư quét mắt một vòng quanh phòng, cuối cùng dừng lại trên chiếc đồng hồ, hấn đưa tay mở nắp mặt trước của chiếc đồng hồ ra, Tô Duy muốn ngăn nhưng đã muộn.

Cậu nhìn Thẩm Ngọc Thư cầm lấy cái chìa khóa bên trong, cắm vào lỗ khóa trên đồng hồ vặn qua vặn lại, không tìm được lên tiếng:: "Cái đồng hồ này không phải là đồ cổ, nó không thích bị chọc đâu."

"Liệu có cơ quan gì không?"

"Ừm, nói không chừng còn có bản đồ kho báu."

Thẩm Ngọc Thư quay đầu nhìn cậu, Tô Duy tiến lên, cầm lấy cái chìa khóa trong tay hấn, lật qua lật lại nhìn: "Xin lỗi, tôi không nên nói đùa, có điều đây chỉ là một cái chìa khóa bình thường, nó ngoại trừ việc lên dây cót cho đồng hồ thì không có tác dụng gì khác."

Tô Duy đặt chìa khóa vào chỗ cũ, đóng nắp lại, ngăn cản hành vi tò mò với mọi thứ xung quanh của Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư nhún vai.

"Có lẽ chúng ta nên tới chỗ chồng của nạn nhân để tìm manh mối."

"Đề nghị hay đấy."

Ba người ra khỏi biệt thự, Vân Phi Dương còn muốn đi theo họ nhưng bị Thẩm Ngọc Thư giao cho đi rửa ảnh. Vì công tác điều tra, cậu ta đành phải vâng lệnh rời đi.

Lúc trở về đi qua đường Hà Phi, Thẩm Ngọc Thư nhìn những cửa hàng xung quanh, bỗng nhiên quay đầu xe, lái về phía đó.

Tô Duy đã quen với kiểu làm việc tùy hứng của hắn, nhắc nhở: "Nếu muốn mua sắm, đầu tiên tôi sẽ tìm một chỗ đỗ xe, ở đây đi bộ nhanh hơn là đi xe."

Thẩm Ngọc Thư tìm được chỗ đỗ xe, dừng xong nói: "Không phải tôi muốn mua sắm, chỉ là muốn tìm hiểu một chút về áo choàng thôi."

"Áo choàng có vấn đề gì sao?"

"Cậu không đọc báo cáo kết quả của pháp y à?"

"Ý cậu chỉ cái bảng số liệu phân tử hóa học mà người bình thường nhìn không hiểu ấy hả? Để tránh nhớ đến ký ức đau khổ hồi đó, tôi đã bỏ qua nó rồi, cậu không biết tâm nguyện lớn nhất trong đời tôi là xử lý thầy giáo dạy hóa à."

"Trong báo cáo có chỉ ra thành phần của sợi áo, giống hoàn toàn với thứ chúng ta tìm được trên móng tay nạn nhân, giống hoàn toàn."

"Cái này sáng nay cậu đã nói rồi."

"Nhưng cả mười móng tay của nạn nhân đều có, vậy thì lại là một chuyện khác."

Lần này thì Tô Duy đã hiểu.

Một người trong lúc ra sức phản kháng, theo bản năng sẽ cào cấu quần áo đối phương, cho nên sợi vật chất trên móng tay không thể nào toàn là của người chết hết được.

"Ý cậu là chiếc áo choàng để lại hiện trường của hung thủ? Hung thủ là một người phụ nữ?"

"Tôi chỉ là suy luận ra kết quả như vậy căn cứ trên manh mối hiện có."

"Tôi hiểu rồi, con ma Vân Phi Dương nhìn thấy ở ngõ sau chính là hung thủ, sau khi cô ta ra tay xong, để không bị người khác nhìn thấy bèn lấy khăn che mặt hoặc khăn quàng cổ che kín mặt mình lại."

"Cái áo choàng đó là một thứ rất xa xỉ, cho nên nếu may mắn thì chúng ta có thể dựa vào manh mối này để truy ra hung thủ."

"Oh my God, cộng sự, cậu thật quá thông minh."

"Cảm ơn."

"Không cần cảm ơn, tôi chỉ nói sự thật thôi."

"Tôi không cảm ơn vì cậu đã trần thuật lại sự thật, mà tôi cảm ơn vì vừa rồi cậu đã nhắc nhở."

Trần thuật lại sự thật? Người này cho rằng mình thông minh lắm đấy chắc, có điều hẳn đúng là cũng có chút thông minh thật.

Tô Duy hỏi: "Nhắc nhở cái gì?"

"Ý nghĩa của cuộc sống là ở chỗ trải nghiệm và đối mặt, tôi cảm thấy cậu nói rất có lý."

"Không có gì, tôi nói lúc nào cũng có lý, tôi chỉ không ngờ là cậu tố lái xa đến thế."

"Vừa rồi tôi chỉ là đang suy nghĩ việc khác, nghĩ thông rồi mới có thể nghĩ sang chuyện thứ hai."

"Nghĩ cái gì mà có thể quan trọng hơn cả tôi chứ... Ý tôi là... so với lời nói của tôi còn quan trọng hơn? Ha ha, chẳng lẽ cậu biết hung thủ là ai?"

Thẩm Ngọc Thư không nói lời nào, chỉ nhìn cậu mỉm cười.

Tô Duy bị nụ cười của hắn làm cho sồn hết cả tóc gáy.

"Cậu... không phải cậu biết thật đấy chứ? Cái tên quý quái này!"

"Cậu nghĩ nhiều quá rồi, tôi còn cần nhiều chứng cứ hơn để chứng minh suy luận của mình."

Đã tới cửa hàng trang phục Tuyết Nhung Hoa, Thẩm Ngọc Thư nhìn khách khứa ra vào, bình thản nói: "Hung thủ không chỉ là một người."

Thời tiết hôm nay rất đẹp, một ông già mặc trường bào mã quái, đầu đội mũ dưa hấu, bím tóc trắng dài vắt ở một bên, ngồi trên ghế phơi nắng trước cửa, hiển nhiên đó là phụ thân của chủ cửa hàng.

Trong tay ông cầm một quả quýt, mắt lim dim dường như đã ngủ, Tô Duy đi qua, đúng lúc quả quýt rơi xuống đất, lăn nhanh đến trước mặt cậu.

Tô Duy nhặt lên, đưa lại cho ông.

Ông ấy mở mắt ra nhìn cậu, ánh mắt có chút đờ đẫn, Tô Duy cười hỏi: "Ông ơi, ông có khoẻ không?"

Ông già miệng hé ra, dường như lẩm bẩm gì đó, nhưng phát âm không rõ nên nghe không hiểu được.

Tô Duy nhìn bím tóc, mái tóc của lão nhân mặc dù đã bạc nhưng được tết rất cẩn thận, còn bôi cả dầu bóng.

Thấy rất hiếu kì, cậu nhỏ giọng nói với Thẩm Ngọc Thư: "Ở thời đại này, rất ít thấy người còn để tóc bím."

"Thực ra là có rất nhiều, chỉ là thường ngày cậu không gặp thôi, những bô lão Mãn Thanh này sẽ không cắt bím tóc của mình, nhất là những đệ tử Bát Kỳ đã từng từng lấy một thời, cắt đi mái tóc chẳng khác nào cắt đi luôn những năm tháng hào nhoáng ấy, đó là chuyện bọn họ không thể chịu đựng nổi, bởi vì con người là sinh vật sống dựa vào mơ ước mà."

(Bát Kỳ: còn gọi là Bát Kỳ Mãn Châu, là một tổ chức quân sự đặc trưng của người Mãn Châu và nhà Thanh, Trung Quốc)

"Tôi chỉ biết là con người phải dựa vào việc kiếm tiền để sống."

Tiếng lầm bầm của Tô Duy bị cắt ngang, có người từ trong tiệm đi ra, nói với Thẩm Ngọc Thư: "Nghe ngài nói thì dường như ngài rất hiểu những người Bát Kỳ chúng tôi."

Người vừa ra ngoài chính là nữ chủ nhân của cửa hàng.

Hôm nay cô ta mặc một chiếc xường xám màu xanh, thân trên khoác một chiếc áo choàng bằng lông, cổ quần chiếc khăn cùng màu, khí chất nho nhã cao quý, xem ra những gì Thẩm Ngọc Thư nói đã ít nhiều đánh trúng tiếng lòng của cô ta.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Tôi chỉ là nhất thời cảm thán thôi, nếu có gì mạo phạm xin hãy thứ lỗi."

"Không, ngài nói rất đúng, đến bây giờ những bô lão đó vẫn còn đắm chìm trong năm tháng xa hoa xưa, càng đắm chìm càng không cam tâm với cuộc sống hiện tại, trong lòng tràn ngập bi thống cùng hối hận. Rất may là cha tôi

tuổi đã cao, những chuyện trước kia đều không còn nhớ nổi nữa, đối với ông ấy mà nói, như thế lại là chuyện tốt."

Cô ta vừa nói vừa nhìn cha mình, ông ấy lại ngủ rồi, trong tay vẫn cầm quả quýt kia.

Gió thổi tới, mang đi một tiếng thở dài. Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt người phụ nữ, Tô Duy thấy được những nếp nhăn nơi khóe mắt, tuy làn da đã được chăm rất kỹ, nhưng những dải dầu của năm tháng vẫn thể hiện ra trong một thoáng vô tình nào đó.

Có một người đàn ông đã lớn tuổi từ trong tiệm đi ra, nhìn cách ăn mặc thì có vẻ là gia nhân trong nhà, chủ tiệm nhờ ông chăm sóc cha mình rồi đưa tay mời Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy vào trong.

Buổi chiều cửa hàng có rất nhiều khách, những nhân viên nữ mặc đồng phục xường xám đều đang bận rộn, bà chủ nói: "Đã sắp đến cuối năm rồi, mọi người đều đua nhau mua sắm quần áo. Không biết hai vị mua cho mình hay là cho gia quyến?"

Xin lỗi nhé, cả hai vị này đều không có gia quyến, thế nên Tô Duy ngay lập tức chỉ vào Thẩm Ngọc Thư.

"Mua cho cậu ấy."

Không ngờ Thẩm Ngọc Thư cũng làm động tác tương tự, chỉ vào Tô Duy, nói: "Mua cho cậu ấy."

Tô Duy tức đến trừng mắt, lúc này đừng có suy nghĩ giống hệt người ta nữa được không? Dễ lộ tẩy lắm đấy.

Nhìn thấy hành động của họ, chủ tiệm cười nói.

"Hai người thật thú vị, có điều có thể nhìn ra là hai vị tới đây không phải để mua sắm."

"No no no, chúng tôi có mua, nhân tiện hỏi thăm một chút chuyện." Tô Duy nhìn mặt đoán ý: "Trông bà chủ hôm nay hình như tâm trạng rất tốt nhỉ?"

Ít nhất không trừng mắt lạnh lùng như lần trước, thế này sẽ dễ hỏi chuyện hơn.

Chủ tiệm đáp: "Ngài thật là biết đùa, khách tới nhiều, công việc làm ăn thuận lợi, tâm trạng của tôi đương nhiên là tốt rồi."

"Xin hỏi tiểu thư họ gì?"

"Việc này có liên quan gì đến chuyện cậu mua đồ sao?"

"Không có, có điều để tiện cho chúng ta nói chuyện, nếu tiểu thư không ngại. "

"Tôi họ Diệp, tất cả mọi người đều quen gọi tôi là Thanh Hoa."

"Vừa rồi nghe tiểu thư nhắc tới Bát Kỳ, không biết họ Diệp này có phải bắt nguồn từ dòng họ Diệp Hách Na Lạp không?"

"Đúng vậy, chúng tôi thuộc bên Tương Hoàng Kỳ, có điều đó đã là chuyện trước kia rồi, chẳng nhắc tới làm gì. Các vị có chuyện gì xin cứ nói thẳng, tôi đang rất bận, vì còn phải tiếp các vị khách khác nữa."

Trong lúc Tô Duy nói chuyện với Thanh Hoa, Thẩm Ngọc Thư nhìn một lượt các mẫu trang phục trong cửa hàng.

Chỗ này ngoại trừ trang phục đổi thành đồ mùa đông ra thì không có gì khác lắm so với lần trước họ tới.

Trên quầy bày tượng thần tài, tường treo tranh phúc lộc thọ hi, ở giữa là bức tranh điêu khắc, nhìn bức tranh, ký ức xa xăm lại lần nữa trở dậy trong lòng.

Hình này dường như có chút quen thuộc, nhưng nếu bảo đã từng thấy ở đâu thì hẳn lại nghĩ không ra.

Lần trước tới đây, hẳn cũng có cảm giác như vậy, chỉ là lần đó vội quá nên cảm giác không mãnh liệt như thế này.

Thẩm Ngọc Thư nhìn đến thất thần, mãi đến khi nghe tiếng Thanh Hoa hỏi, hẳn mới định thần lại.

"Gần đây tiệm các vị có bán một mẫu áo choàng bằng lông màu trắng không?"

"Ý ngài là loại này sao?"

Thanh Hoa đưa bọn họ tới chỗ bày đồ nữ, chỉ vào các mẫu áo trên giá hỏi.

Tô Duy vừa nhìn là đã nhận ra mẫu áo choàng giống với chiếc áo ở hiện trường, cậu tháo xuống nhìn phần nhãn áo gắn trên cổ, trên đó có thêu biểu tượng hoa tuyết nhưng, phía dưới còn có đóa hoa nhỏ màu bạc, cậu đưa mắt ra hiệu cho Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư hỏi Thanh Hoa.

"Người mua loại áo choàng này nhiều không?"

"Rất nhiều, các vị cũng muốn mua mẫu này sao?"

"Tôi thì muốn mua cái này hơn."

Tô Duy cầm hai cái khăn quàng cổ từ quầy đồ dành cho nam bước lại, đó là loại khăn kẻ caro màu nâu, nhìn rất lịch lãm lại phóng khoáng, cậu đưa cho nhân viên gói lại, Thanh Hoa mỉm cười nói: "Cảm ơn đã ủng hộ."

"Chúng tôi đã ủng hộ rồi, bây giờ thì đến lượt tiểu thư chứ nhỉ."

"Mời nói."

Tô Duy hát đầu ra hiệu cho cô ta, ba người đi ra phía sau quầy, cậu làm ra vẻ trịnh trọng, hạ giọng nói: "Thật không dám giấu giếm, chúng tôi được Phòng cảnh vụ Cục Công Đồng nhờ điều tra một vụ án giết người, hiện trường có để lại một chiếc áo choàng, kiểu dáng giống hệt với chiếc áo choàng của quý

tiệm, vì thế chúng tôi muốn kiểm tra một chút danh sách khách hàng đã mua áo."

Mặt Thanh Hoa lộ ra vẻ kinh ngạc, ánh mắt di chuyển qua lại giữa Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư, có chút không biết nên làm thế nào.

Tô Duy nói: "Nếu tiểu thư không tin thì có thể gọi điện tới hỏi điều tra viên của phòng tuần bộ đường Hà Phi, tiểu thư mở cửa hàng ở đây, chắc là phải biết họ chứ?"

"Không phải vấn đề này, mà là nếu các vị muốn dựa vào manh mối này để điều tra thì có khả năng sẽ không có thu hoạch gì, bởi vì chỉ riêng tháng này chúng tôi đã bán ra hơn hai trăm cái, hơn nữa chúng tôi chỉ ghi lại số lượng tiêu thụ chứ không ghi lại tên khách hàng, vậy thì sao tra được chứ?"

Tô Duy trợn tròn mắt.

"Bán chạy đến vậy sao?"

"Đúng vậy, mẫu này tôi vốn chỉ thiết kế ra để bày, không ngờ lại có nhiều khách hàng yêu thích, thế nên quyết định may nhiều để bán, còn có cả những cửa hàng bách hóa khác cũng đến đây lấy sỉ nữa."

"Chúc mừng tiểu thư làm ăn phát đạt."

"Cảm ơn, cho nên không phải là tôi không muốn giúp các vị, mà thật sự là không giúp được gì."

Tô Duy nhún vai, thở dài nói với Thẩm Ngọc Thư: "Không ngờ lại lắm người có tiền như vậy."

Bên trong cửa hàng có tiếng la hét ầm ĩ, người gia nhân lúc nãy chạy tới, Thanh Hoa thấy thế vội vàng nói xin lỗi không tiếp được bọn họ rồi theo ông ấy đi vào.

Tô Duy cầm khăn quàng cổ ra quầy tính tiền, thuận miệng hỏi nhân viên cửa hàng.

"Bệnh tình của lão thái gia hình như không nhẹ nhỉ."

"Cũng không đến nỗi nào, chỉ là già rồi, có chút hồ đồ thôi, hay tức giận lung tung, chỉ bà chủ nói lão thái gia mới chịu nghe."

"Bà chủ của các vị vừa lo cho cửa hàng lại vừa phải chăm sóc cha già, đảm đang thật đấy. Cô ấy mở cửa hàng ở đây lâu lắm rồi nhỉ?"

"Đúng vậy, lúc tôi còn nhỏ thì ở đây đã có Tuyết Nhung Hoa rồi, tôi không ngờ lại có ngày được làm việc ở đây."

Nhân viên cửa hàng cho khăn quàng vào túi, giao cho Tô Duy, mỉm cười nói: "Rất cảm ơn quý khách đã ủng hộ."

Hai người ra khỏi cửa hàng, Thẩm Ngọc Thư nói: "Không có thu hoạch gì."

"Ai nói không có thu hoạch gì?" Tô Duy giơ giơ cái túi trong tay lên trước mặt hẳn.

"Tôi đang nói về vụ án cơ, ngài đào hoa ạ."

"Tôi biết là cậu ghen với sức hấp dẫn của tôi, nhưng chuyện này chẳng có cách nào khác, dù sao thì có người sinh ra đã là minh tinh rồi."

Thẩm Ngọc Thư không thềm nói gì, sải bước nhanh hơn về phía bãi đỗ xe, Tô Duy đuổi theo hần.

"Giận rồi? Làm một người đàn ông xuất sắc như vậy cảm thấy tự ti, thật là một tội ác."

"Tôi chỉ là khiếp sợ sự tự tin không gì sánh nổi của cậu thôi. Yên tâm đi, tôi hoàn toàn không có chút hứng thú gì với cậu và trường khí mà cậu mang lại đâu."

"Vậy cậu đang nghĩ gì? À, tôi biết rồi, cậu có hứng thú với vị nữ chủ nhân xinh đẹp kia."

"Bức tranh hổ kia, hình như tôi đã từng nhìn thấy ở đâu đó."

"Tranh hổ á?"

Tô Duy ngẫm nghĩ, nhớ ra bức tranh điêu khắc trên tường kia.

"Bức tranh đó được khắc từ gỗ đàn hương, nhìn qua thì thấy tuổi đời không quá ba mươi năm, đường nét chạm trổ không phải là từ tay danh thợ, không có giá trị sưu tập, nếu cậu coi đó là linh vật thì lại là chuyện khác."

Thẩm Ngọc Thư dừng bước, kinh ngạc nhìn Tô Duy.

"Có phải đột nhiên phát hiện ra tôi rất đẹp trai không?"

"Tôi không ngờ cái gì cũng có thể bị cậu coi là vật sưu tập để giám định."

"Nếu bất cứ thứ trong mắt cậu cũng đều là thi thể, vậy thì cũng đừng nên lấy làm kỳ lạ nếu tôi coi chúng là vật sưu tập như vậy."

"Nói cũng đúng."

Hai người lên xe, đi tới phòng cảnh sát.

Tô Duy xoay người, ở phía sau xe tìm trong chốc lát, lôi ra một quả táo rồi bổ đôi, một nửa đưa cho Thẩm Ngọc Thư, một nửa mình ăn.

Vừa gặm táo cậu vừa nói: "Cậu nghĩ bức tranh đầu hổ ấy có liên quan đến vụ án này sao?"

"Không, có thể là liên quan đến ký ức thời thơ ấu của tôi, chỉ là bà chủ tiệm may đó... Cứ cảm thấy có chỗ nào đó kỳ lạ... Cậu không cảm thấy hôm nay bà ấy vô cùng nhiệt tình sao?"

"Đại khái là bị mê lực của tôi chinh phục thôi."

"Tôi đang nói công việc."

"Vậy thì chắc là thấy chúng ta mua đồ ủng hộ, tóm lại là không nên dùng logic để thăm dò tâm tình phụ nữ, bởi vì họ căn bản không phải là sinh vật có logic."

"Nghe cậu nói thì có vẻ đã có nhiều kinh nghiệm đau thương về mặt này?"

Động tác gặm táo của Tô Duy ngừng lại.

Phát hiện ra Tô Duy có điểm không bình thường, Thẩm Ngọc Thư quay đầu nhìn qua, cậu lại bắt đầu tiếp tục rôm rốp gặm táo, ra vẻ chẳng có việc gì hết.

Xem ra cộng sự của hần về mặt tình cảm cũng có rất nhiều bí mật đây.

Đã tới phòng cảnh sát, có điều sau khi nghe xong lý do bọn họ tới đây, nữ nhân viên ở bộ phận tài vụ nói trưởng phòng của bọn họ nhà có việc nên đã đi rồi, hỏi đi đâu thì cô ấy trả lời không rõ.

"Nếu không chúng ta thử tới nhà hần ta xem sao, vợ mình bị hại, chắc hần ta không đi tìm tình nhân mà lêu lổng chứ?"

Tô Duy hỏi cô ấy địa chỉ nhà Tôn Hàm, phóng thẳng tới đó.

Trên đường Thẩm Ngọc Thư lái xe, đột nhiên nói: "Có người đang theo dõi chúng ta."

"Thấy rồi."

Tô Duy quan sát phía sau qua kính chiếu hậu ở sườn xe.

Từ lúc bọn họ ra khỏi phòng tuần bộ Hà Phi là có một chiếc xe duy trì khoảng cách cố định bám theo phía sau, lái xe đội mũ và mang khẩu trang, không nhìn được mặt.

"Tôi thích bị theo dõi, điều này khiến tôi có cảm giác vụ án mà chúng ta tiếp nhận rất quan trọng... Có muốn cắt đuôi không?"

"Không cần, xem mục đích của bọn họ là gì."

Mặc cho đối phương bám theo, Thẩm Ngọc Thư chạy xe thẳng đến nhà Tôn Hàm.

Tôn Hàm quả nhiên có ở nhà, lúc hai người tới tìm hẳn ta đang gọi điện thoại, người hầu đưa họ vào phòng khách, nghe được tiếng Tôn Hàm đang kể lại chuyện tối qua.

Nhìn thấy bọn họ, hẳn ta tìm có kết thúc cuộc nói chuyện, đặt điện thoại xuống, đang định bước tới chào hỏi thì chuông điện thoại lại vang lên, đành phải quay lại tiếp điện thoại.

Cuộc điện thoại này vẫn liên quan đối sự việc đêm qua.

Tôn Hàm đáp đối phó vài câu, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư, có vẻ rất để ý đến sự tồn tại của họ.

Cuộc điện thoại kéo dài rất lâu, cuối cùng vẫn là Tôn Hàm cúp máy trước.

Tô Duy nhân cơ hội này bước qua chào hỏi.

"Xin chào anh Tôn, chúng tôi là thám tử của văn phòng thám tử Vạn Năng, được..."

"Nghe nói các cậu được luật sư Tần ủy thác, đang điều tra vụ án đó. Cậu là Thẩm Ngọc Thư, cậu ta là Tô Duy."

"Không, Thẩm Ngọc Thư là người cao hơn, người thấp hơn là Tô Duy."

Một câu nói lạnh băng từ bên cạnh thổi qua, Tô Duy nhìn hẩn đầy căm tức.

Chẳng phải cậu chỉ thấp hơn có mấy phân thôi sao? Tại sao tên này cứ suốt ngày khiến cho người ta có cảm giác mình là người lùn trong chuyện cổ tích thế?

Cũng may là Tôn Hàm đã bù đắp đúng lúc cho tổn thương về tâm hồn của Tô Duy, hẩn ta quay đầu qua lại nhìn hai người rồi bảo: "Vậy sao? Không phải đều xêm xêm à?"

Đúng vậy, đối với một người cao chưa đến một mét bảy như Tôn Hàm mà nói, chiều cao hơn một mét tám của họ quả là không có gì khác nhau lắm.

Tôn Hàm không cao, hơn nữa lại hơi mập, diện mạo cũng bình thường, vì thế nhìn không có gì nổi bật.

Hẩn ta đeo kính gọng vàng, thân trên khoác một chiếc ghilê, ánh mắt xuyên qua lớp kính dày cộp, mang theo vài phần nho nhã lại xảo quyết nhìn bọn

họ.

Từ ngoại hình mà xét, hai vợ chồng bọn họ quả là không xứng đôi, có điều Tôn Hàm có thể ở tuổi này mà leo lên đến chức trưởng bộ phận tài vụ ở phòng cảnh sát chắc chắn là có bản lĩnh của mình. Ví dụ như sáng nay Tần Hoài mới ủy thác họ điều tra, vậy mà hẳn ta đã biết được nhanh như vậy, xem ra bên phòng tuần bộ cũng có không ít tai mắt.

Tô Duy nhìn tay Tôn Hàm, trên ngón áp út có một vết vòng trắng, nhưng lại không có nhẫn.

Sau khi nhận được tin vợ chết, việc đầu tiên hẳn ta làm là tháo nhẫn ra, cứ như chỉ chờ ngày này thôi vậy.

Phát giác Tô Duy nhìn mình chăm chú, Tôn Hàm thu tay về xoa xoa, nói: "Những gì cần nói thì sáng nay lúc phòng tuần bộ tới hỏi tôi đã khai hết rồi, các cậu rất gần gũi với họ, cứ tìm thẳng họ mà lấy bản ghi chép thì nhanh hơn."

Thẩm Ngọc Thư nhìn quanh phòng, nói: "Nghe nói hôm nay anh còn đi làm, việc vợ gặp nạn hình như không ảnh hưởng gì đến anh nhỉ?"

"Sao lại không có ảnh hưởng được chứ? Các cậu có biết là điện thoại ở văn phòng tôi sắp nổ đến nơi rồi không? Về đến nhà cũng không được yên... Thật là! Đã chết rồi còn gây ra nhiều phiền toái như vậy. Cuối năm rồi, công việc của tôi rất bận, thế mà bây giờ lại phải phân tâm tiếp nhận điều tra, còn phải làm đám tang..."

"Chẳng lẽ vợ anh không quan trọng bằng công việc sao?"

"Ý cậu là gì? Cô ta cảm sùng tôi, giờ tất cả mọi người đều biết cô ta qua lại với một tên nước ngoài, họ ngoài mặt thì gọi điện đến hỏi thăm, nhưng sau lưng đều cười nhạo tôi, thể diện của tôi để đâu bây giờ? Tôi còn ôm một bụng tức đây này. Nếu không phải cô ta đã chết, tôi thật rất muốn hỏi cô ta, cặp với ai không cặp, sao lại đi cặp với người nước ngoài?"

Cuối cùng cũng tìm được nơi để xả, cơn giận của Tôn Hàm trút hết lên đầu Thẩm Ngọc Thư, ào ào một tràng.

Đáng tiếc Thẩm Ngọc Thư căn bản không quan để ý tới việc to tiếng của hắn ta, chỉ bình tĩnh hỏi lại: "Anh cũng nuôi nhân tình bên ngoài, có tư cách nói người khác sao?"

"Tôi là vì công việc, là hoạt động xã giao bình thường. Được rồi, không nói cái này nữa, tóm lại chết là do cô ta chuốc lấy, chẳng có quan hệ gì đến tôi hết. Điều duy nhất có liên quan đó là tôi phải lo hậu sự cho cô ta. Tôi đang bận lắm, các cậu có thể đi được rồi."

"Chúng tôi còn chưa hỏi gì."

"Những gì cần nói tôi đã nói hết rồi, các cậu còn cái gì để hỏi nữa? Tôi nể mặt mấy người ở Cục Công Đồng nên mới gặp các cậu, chỉ là nghĩa vụ thôi, các cậu đừng có mà được đằng chân lân đằng đầu."

Điện thoại lại đổ chuông, Tôn Hàm vội vàng đi nghe, hất tay cho người hầu, ra ý bảo tiễn khách.

Người hầu bước qua, bị Tô Duy ngăn lại, đẩy cậu ta ra khỏi phòng khách rồi thuận tay đóng cửa lại.

Tôn Hàm nghe thấy tiếng cửa đóng, quay đầu lại thì thấy Thẩm Ngọc Thư đã đi tới trước mặt mình, giơ tay ấn thẳng lên nút dập điện thoại.

Lờ đi vẻ mặt kinh ngạc của Tôn Hàm, Thẩm Ngọc Thư lại đi đến bên ổ cắm, giật luôn dây điện thoại ra.

"Như thế này thế giới sẽ yên tĩnh hơn rất nhiều."

"Cậu làm càn quá đáng!"

Có lẽ ngày thường chẳng ai dám làm như vậy với hắn ta, Tôn Hàm ngẩn ra mãi mới phản ứng lại, lao lên định tóm lấy vạt áo của Thẩm Ngọc Thư, nửa đường bị chặn lại.

Tô Duy rút cây côn co duỗi móc lên cổ hắn ta, Tôn Hàm không thể không bị giật lại phía sau theo lực kéo.

Hắn ta tức giận gào lên: "Đừng tưởng các cậu có người nước ngoài chống lưng thì tôi sợ nhé, tôi nói cho các cậu biết, tôi cũng có thể khiến cho các cậu biến mất đấy!!"

"A a a, tôi sợ quá cơ..."

Tô Duy làm mặt quỷ với hắn ta xong, tâng tâng cây côn trong tay, nghiêm mặt nói: "Có điều trước khi anh làm cho chúng tôi biến mất hoặc là chính anh biến mất, cứ trả lời cho xong câu hỏi đã."

Thẩm Ngọc Thư thêm vào: "Chuyện này không liên quan đến việc có hay không có người nước ngoài chống lưng, chúng tôi chỉ muốn điều tra chân tướng vụ án thôi. Nếu hung thủ là người nước ngoài, tôi cũng sẽ giao hãn cho phòng tuần bộ như thường."

"Còn nữa, anh chắc cũng hy vọng vụ án sớm được làm rõ chứ? Để càng lâu thì người cười anh cũng càng nhiều."

Tô Duy nói trúng trọng tâm, nghe bọn họ kể tung người hứng xong, Tôn Hàm dần bình tĩnh lại, xoay đặt ống nghe bị ném lên bàn về trên điện thoại, hai tay chống nạnh, sầm mặt nói: "Các cậu muốn hỏi cái gì? Hỏi đi."

Sớm biết thế này thì ngoan ngoãn trả lời từ đầu đi có phải hơn không.

Tô Duy dùng mắt ra hiệu cho Thẩm Ngọc Thư, giao việc đặt câu hỏi cho hãn.

Thẩm Ngọc Thư lên tiếng: "Xin hãy kể lại đầu đuôi chuyện xảy ra tối qua một lần."

"Chuyện này sáng nay tôi đã kể rồi."

"Vậy thì kể tiếp một lần nữa cũng không sao, chúng tôi đều là những người thích nghe kể chuyện."

Tô Duy nghịch cây côn, nhăn nhó nói.

Tôn Hàm đẩy cặp kính, trừng mắt nhìn Tô Duy, có điều nghĩ đến tình hình trước mắt, hẳn ta nhìn xuống, đem chuyện tối qua mình đánh bài với đồng nghiệp kể lại một lần từ đầu tới cuối.

Những gì hẳn ta nói giống hệt như ghi chép trên hồ sơ, xem thời gian thì Tôn Hàm đích thị là có chứng cứ ngoại phạm, mãi đến khi được phòng tuần bộ liên lạc vào buổi sáng, hẳn ta mới biết vợ mình đã xảy ra chuyện.

Sau khi Tôn Hàm nói xong, Tô Duy xoay xoay cây côn, hỏi: "Bình thường thì vợ chết, người làm chồng làm gì còn tâm trạng đi làm đúng không?"

"Tôi vừa nói rồi, cuối năm bộ phận tài vụ chúng tôi rất bận."

Tôn Hãm nói xong, nhìn thấy ánh mắt không tin của hai vị thám tử, anh ta nhún vai.

"Quan hệ của vợ chồng chúng tôi không tốt, chuyện đã thế này cũng chẳng có gì phải giấu nữa, có điều bất hòa không phải là lý do để tôi giết người, hơn nữa vợ tôi còn rất đẹp, những lúc cần vẫn có thể dẫn ra ngoài được, thế nên tôi không tính tới chuyện ly hôn."

"Bất hòa không phải lý do để giết người, nhưng nếu vợ anh không chỉ cho anh mọc sừng mà còn muốn ly hôn, vậy thì việc giết người là rất có thể."

"Nhưng tôi có người làm chứng lúc đó không có mặt ở hiện trường."

"Cũng có thể thuê người giết mà."

Bị Tô Duy ép dần từng bước, Tôn Hàm bắt đầu khó chịu, nhìn qua nhìn lại bọn họ.

"Tôi hiểu rồi, các cậu vì muốn gỡ tội cho tên nước ngoài kia nên định đổ tội lên đầu tôi đúng không?"

"Không, tôi chỉ giả thiết một khả năng như vậy thôi, nếu anh không làm chuyện trái với lương tâm, việc gì phải có tội giết mình?"

Tôn Hàm gật đầu, tỏ vẻ mình không hề sợ.

Quan sát phản ứng của hắn ta, Thẩm Ngọc Thư đột nhiên hỏi: "Anh có súng Browning không?"

"Có."

Tôn Hàm đi vòng qua bên kia bàn, mở ngăn kéo, lấy ra khẩu súng ngắn.

Tô Duy nhận ra rằng đạn vẫn được đặt trong hộp bên cạnh, chưa được nạp vào súng.

Thẩm Ngọc Thư cầm lấy cây súng, nó hẵng còn khá mới, gần như chưa được dùng qua, lại mở ổ đạn ra xem, bên trong không có đạn, xem đường kính thì cũng không trùng với khẩu súng mà hung thủ sử dụng.

Hắn trả súng lại cho Tôn Hàm, Tôn Hàm lúc này mới phản ứng lại, kêu lên: "Không phải các cậu nghi ngờ đây là hung khí chứ?"

"Không, nếu là anh thuê người giết thì hung thủ sẽ không dùng một khẩu súng tốt như vậy. Có thể đưa chúng tôi đi xem phòng của vợ anh một chút không?"

Tôn Hàm có chút không theo kịp tư duy của Thẩm Ngọc Thư, ngẩn ra một hồi mới gật đầu nói được.

Hắn ta dẫn họ lên một phòng ở tầng hai.

Vợ chồng Tôn Hàm không ngủ chung, đây là phòng của Hồ Quân Mai, bên trong toàn là mùi son phấn và nước hoa, Tô Duy vừa đi vào đã hắt xì một cái thật to.

Thẩm Ngọc Thư kiểm tra bàn phấn đầu tiên, sau đó đến tủ quần áo. Mở cánh tủ ra, bên trong là đủ loại váy vóc và áo khoác thời trang. Hắn lật lật quần áo, hỏi Tôn Hàm: "Hồ tiểu thư có chiếc áo choàng màu trắng ngà nào không?"

"Không biết, cô ta có mua cũng sẽ không khoe với tôi, nhưng mà tiền mua thì là của tôi."

Nửa câu sau bị Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư lờ đi, Tô Duy đi tới trước bàn phấn, thấy trên mặt bàn có bày rất nhiều nước hoa và đồ trang điểm.

Con gái thời đại này cũng thích làm đẹp nhỉ? Xem ra nếu cậu mở rộng việc bán mặt nạ đắp mặt thì nhất định có thể phát triển.

"Cậu nói gì cơ?"

Câu hỏi của Tôn Hàm kéo Tô Duy về với thực tại, phát hiện mình lại nói ra suy nghĩ trong lòng, cậu cười hê hê nói: "Tôi nói vợ anh có vẻ rất thích đồ trang điểm."

"Đàn bà đều vậy mà, đồ trang điểm có bao nhiêu cũng không đủ, ở nhà đã có vài bộ, ra ngoài còn phải mang theo một bộ, dù sao thì cũng là tiền của tôi mà."

"Anh Tôn có vẻ rất hiểu phụ nữ nhỉ."

"Hề hề, tôi hiểu những phụ nữ đẹp."

Trong lúc Tô Duy buôn chuyện với Tôn Hàm, Thẩm Ngọc Thư đã kiểm tra xong phòng ngủ, cuối cùng quay lại bàn phấn, cầm lấy một lọ nước hoa trên đó, phun lên mu bàn tay mấy cái.

Hương thơm tỏa ra, hai người đàn ông khác trong phòng đều không tìm được nhú mày nhìn hẩn.

"Tôi chỉ muốn thử thôi."

Thẩm Ngọc Thư giải thích xong, đặt lọ nước hoa xuống, chào Tôn Hàm ra về.

Tôn Hàm đưa bọn họ ra ngoài, không quên dặn dò.

"Hung thủ nhất định là gã tình nhân người nước ngoài của cô ta, các cậu nhất định phải tìm ra bằng chứng bắt gã, nếu lần này các cậu làm được việc,

tôi sẽ tiến cử các cậu với cấp trên, đến lúc đó các cậu muốn vào làm việc ở phòng cảnh sát cũng không thành vấn đề."

Chương 6: Kẻ đột nhập thần bí

"Tình nhân nói chồng là hung thủ, chồng nói tình nhân là hung thủ, vậy rốt cuộc ai mới là hung thủ?" Trên đường về, Tô Duy tức cười nói.

Thẩm Ngọc Thư lái xe, giữ im lặng.

Tô Duy quay đầu nhìn hẵn.

Thẩm Ngọc Thư vẫn bình tĩnh lái xe, nói: "Tuy rằng tôi rất đẹp trai, nhưng cậu cũng không cần mê mẩn nhìn tôi vậy đâu."

"Nếu cậu thấy vậy thì nhất định là ảo giác đó, thông thường tôi chỉ mê mẩn khi nhìn vào gương thôi."

"Ờ, cái gương bày tỏ nó phải chịu rất nhiều áp lực đó."

"Anyway, hai người bị tình nghi đều đã gặp rồi, hiện tại cậu có thể giải đố được rồi chứ? Ai là hung thủ?"

"Tôi còn đang tìm bằng chứng, cậu có trộm... có lấy được thứ gì tùy thân của Tôn Hàm không?"

"Lấy rồi, lại trả rồi, bởi nó chẳng có giá trị gì cả, có cần tôi ra tay lần nữa không?"

"Tạm thời không cần, nếu cần tôi sẽ bảo."

Trở lại văn phòng, trời đã tối, kẻ theo dõi bí ẩn kia cũng đã biến mất giữa chùng, khiến Tô Duy có chút hối hận không bắt hẳn kịp thời.

Về đến văn phòng, Thẩm Ngọc Thư lao ngay vào phòng thí nghiệm, Tô Duy đi theo phía sau, hỏi: "Nếu tôi giúp cậu thì có phải chúng ta có thể biết hung thủ là ai sớm một chút không?"

"Đúng vậy."

"Vậy tôi giúp cậu."

Tô Duy định đi vào nhưng bị Thẩm Ngọc Thư ngăn lại. "Cạch" một tiếng, cửa phòng đóng lại trước mặt cậu.

"Giúp tôi nấu cơm, cảm ơn."

Ồm, cậu đã rơi vào tình cảnh phải làm đầu bếp cho người khác từ bao giờ thế?

Nhìn cánh cửa xám xịt trước mắt, Tô Duy nhú mày đứng ba giây, cuối cùng nhún vai, chấp nhận xuống bếp nấu cơm.

Không phải là cậu khuất phục trước mệnh lệnh của Thẩm Ngọc Thư, cậu chỉ là muốn biết chân tướng sớm một chút thôi, còn nữa... cậu cũng đói bụng rồi.

Tự thuyết phục mình như vậy, Tô Duy đi nấu cơm tối, đợi đến khi làm xong ba món thức ăn một món canh bày lên bàn, Thẩm Ngọc Thư cũng đã xong việc, hăn mặc áo blouse trắng, mang bao tay từ phòng thí nghiệm đi ra.

Nhìn vẻ mặt của hăn, Tô Duy đã đoán được phân nửa.

"Việc gì cũng phải từ từ, cho dù không có phát hiện gì thì tôi cũng sẽ làm bữa tối mà." Cậu nhìn cách ăn mặc của Thẩm Ngọc Thư từ đầu đến chân, nói: "Ít nhất thì cậu cũng cho tôi cảm giác thỏa mãn về mặt thị giác."

"Không được lôi tôi ra để tưởng tượng linh tinh."

Thẩm Ngọc Thư cởi áo blouse trắng và găng tay ra, rửa tay rồi ngồi vào bàn.

Tô Duy đưa đĩa cho hăn, Thẩm Ngọc Thư cảm ơn, nói: "Không phải không phát hiện ra manh mối gì, mà là quá nhiều manh mối, không biết hướng nào mới chính xác."

"Ồ?"

"Cho nên đêm nay chúng ta lại ra ngoài, nếu may mắn, có lẽ sẽ có người tới đưa manh mối cho chúng ta."

Tô Duy nhìn hăn, khóe miệng từ từ nhếch lên.

Nếu cậu đoán không lầm thì kế hoạch tiếp theo của cộng sự là: ôm cây đợi thỏ.

Sau khi ăn xong, nhìn đồng bát đĩa trên bàn, cả hai đều không muốn động đậy.

"Cơm là tôi nấu, cho nên cậu phải rửa bát."

"Tôi phải làm việc."

"Nấu cơm cũng là làm việc."

Tranh luận mãi cũng không có kết quả, hai người cậu nhìn tôi tôi nhìn cậu, cùng một lúc giơ tay lên chơi oẳn tù tì.

Tô Duy chơi ba thắng hai, giơ tay làm động tác "go" về phía Thẩm Ngọc Thư, trong lúc chờ hẵn bê bát đĩa vào bếp, cậu đi chuẩn bị đồ để ban đêm hành động, cuối cùng là khoác ba lô lên vai, chờ xuất phát.

Đêm khuya tĩnh lặng, Thẩm Ngọc Thư thay bộ đồ dạ hành màu đen vào rồi cùng Tô Duy ra khỏi văn phòng.

Hắn lái xe lòng vòng trên đường phố không người một lát, sau khi xác định không có ai theo dõi bèn dừng xe lại.

Hai người xuống xe, guồng chân quay lại, nhảy vào sau tường bao của căn nhà đối diện với văn phòng, quan sát tình hình bên kia.

Chủ của căn nhà này đã dọn đi, hiện tại chẳng có ai ở đây, không cần lo lắng có người phát hiện bọn họ xâm nhập bất hợp pháp.

Thế nên điều Tô Duy lo lắng là vấn đề khác.

"Cậu nói bọn họ có mắc câu không?"

"Không biết, tôi chỉ biết đêm nay rất lạnh."

Vừa nói, Thẩm Ngọc Thư vừa túm chặt cái khăn quàng cổ.

Nhìn động tác của hắn, Tô Duy mĩa mai: "Tôi còn biết hôm nay là Giáng sinh cơ, lễ Giáng sinh năm ngoái tôi ở Las Vegas... Đó là một thành phố cờ bạc nổi tiếng ở chỗ chúng tôi, có năm mơ cũng không ngờ rằng lễ Giáng sinh tiếp theo, tôi lại cùng hứng gió lạnh với một người đàn ông ở Thượng Hải thời Dân Quốc."

"Cậu hắn là không phải tới đó để đánh bài."

"Là nhận ủy thác, ăn trộm một bức tượng Phật cho một nhà sưu tập."

Trong vụ đó, tất cả chi phí nghỉ ngơi giải trí đều do nhà sưu tập đó chi trả, thế nên Tô Duy đã có một tuần sống xa hoa trác táng với gái đẹp, rượu ngon, còn có thể vung tiền đánh bạc như rác... Hiện tại nhớ lại, thật giống như một giấc mộng.

"Nghe có vẻ như cuộc sống trước kia của cậu rất thú vị, nếu sớm biết Thượng Hải không tốt như cậu tưởng, có phải cậu sẽ không tới không?"

"Đời người khó mua được chữ 'sớm biết', nếu sớm biết rằng sẽ ra thế này, đêm đó tôi đã không trốn, cùng lắm là bị bắt lại, người không phải do tôi giết, tôi sợ gì chứ..."

"Cậu giết người?"

"Là bị oan, đáng tiếc lúc ấy không quen biết cậu, nếu không cậu đã có thể giúp tôi lấy lại trong sạch."

"Nếu có cơ hội tới quê cậu, tôi sẽ giúp."

Nghe xong lời này, Tô Duy quay đầu nhìn Thẩm Ngọc Thư.

Có lẽ cậu nói sai rồi, cho dù lúc ấy biết kết quả của việc nhảy lầu, cậu cũng vẫn sẽ nhảy, bởi vì nơi này có thứ mà cậu bận lòng... Thời đại này, phong cảnh nơi này, còn có... con người này.

"Đừng nhìn tôi như vậy, tôi chắc chắn mình không phải là gương đầu."

"Cậu không phải gương." Tô Duy quay đầu lại, mỉm cười: "Cậu là cộng sự của tôi."

"Suýt!"

Thẩm Ngọc Thư đặt ngón tay lên môi, chỉ chỉ phía đối diện.

Trong bóng đêm, có bốn bóng người từ con phố đối diện vội vàng đi tới, bọn họ quan sát tình hình xung quanh rồi nhanh chóng tiến lại gần văn phòng.

Trong số đó có một người rất cao, đội mũ và đeo khẩu trang, nhìn rất giống người hôm nay đã theo dõi bọn họ, Tô Duy nhỏ giọng nói: "Không ngờ lại có bốn con cá cắn câu, không biết mỗi câu có đủ không."

Thẩm Ngọc Thư nhìn xuống đồng hồ trên tay, đưa tay ra hiệu cho Tô Duy là mười phút, Tô Duy lôi đồng hồ quả quýt của mình ra, gật gật đầu.

Bốn người đi tới trước cửa văn phòng, một người dáng thấp bắt đầu cố gắng mở khóa cửa, Tô Duy thầm đếm ngược trong đầu, khi đếm đến ba mươi, người kia ngẩng đầu lên nói gì đó với đồng bọn, xem ra đã mở được rồi.

"Không phải cậu đã đổi khóa rồi sao?" Thẩm Ngọc Thư ghé sát lại thì thầm hỏi: "Sao hănh làm lâu thế?"

Mùi hương theo đó xộc vào mũi Tô Duy, để không bị hắt xì, cậu lấy tay bịt miệng lại, rất muốn nhắc nhở Thẩm Ngọc Thư sau này tuyệt đối không được xịt nước hoa của phụ nữ.

"Nếu tôi không đổi khóa, hẳn đại khái phải tốn đến ba mươi phút."

"Cậu đang tự đắc sao?"

"Không, là tôi nói cho cậu biết, một tên trộm chuyên nghiệp nếu mất hơn ba mươi giây để mở khóa, hẳn sẽ từ bỏ. Tên này không từ bỏ, nguyên nhân chỉ có hai: Hẳn không phải dân chuyên nghiệp, hoặc hẳn không thể không trộm nhà này."

Cửa mở ra, ngoại trừ tên mang khẩu trang đứng ngoài canh chừng, còn lại đều tiến vào trong.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Cũng có thể là cả hai."

Tên đeo khẩu trang có vẻ rất căng thẳng, đứng trước cửa ngó đông ngó tây, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ.

Cũng may là đêm đã khuya, cổng những nhà gần đó lại không có đèn đường, nếu không nhìn hành động kỳ lạ của kẻ này thì ai cũng biết hẳn có vấn đề.

Hai người ở phía đối diện nhìn chằm chằm cửa, bởi bên trong văn phòng kéo rèm nên họ không nhìn được gì, Tô Duy đặt tay lên ngực, nói: "Tôi hơi lo lắng, bọn họ lâu như vậy mà chưa ra, không biết có phải tìm được kho báu ở nhà chúng ta thật không."

"Là nhà tôi."

"Tôi là khách trọ, cũng coi như là một nửa chủ nhân."

"Logic của cậu có chút vấn đề."

"Chuyện logic chúng ta để sau hãy nói, hiện tại thì có phải đến lúc thực hiện kế hoạch A rồi không?"

Thẩm Ngọc Thư nhìn Tô Duy, cậu hiểu ngay ý hẩn, giơ tay lên.

Hai người oằn tù tì trong bóng đêm, ba lần mới phân được thắng bại, Tô Duy thua.

Lần này đến phiên Thẩm Ngọc Thư hướng về phía cậu làm động tác "go go", Tô Duy đành phải nhảy từ trên tường xuống, theo cửa sau ra đường lớn, sau đó lại lượn một vòng về tới trước cửa văn phòng.

Tên đeo khẩu trang đang nhìn đồng hồ, đột nhiên có tiếng nói vang lên phía sau hẩn.

"Không giờ ba mươi lăm phút."

Hẩn giật mình quay phắt lại, một quả đấm vung tới trúng ngay sống mũi, khiến hẩn đau đến ôm mũi mà kêu.

Tiếp ngay đó Tô Duy lại quét chân một cái khiến hẩn đo ván, sau đó vung chưởng bổ vào động mạch trên cổ, tên đeo khẩu trang lăn quay trên mặt đất hôn mê bất tỉnh.

Tô Duy thu tay lại, nhìn bộ vuốt hổ đeo trên tay, làm động tác xin lỗi.

"Xin lỗi xin lỗi, nếu biết trước dễ đối phó như vậy thì tôi đã không dùng vũ khí, không phải tôi cố tình huỷ dung nhan của anh đâu." Tên đeo khẩu trang đã bất tỉnh nhân sự, hoàn toàn thờ ơ với lời xin lỗi của cậu.

Tô Duy cúi người xuống, đang định kiểm tra ví của hắn thì trong văn phòng đột nhiên vang lên tiếng súng, lo lắng cho an nguy của Thẩm Ngọc Thư, cậu từ bỏ con mồi trước mắt, vội vàng lao vào trong.

Bên trong tối đen, Tô Duy vừa đi vào đã nghe thấy đủ các loại tạp âm vang lên, xem ra Thẩm Ngọc Thư đã lên vào qua cửa sổ, giao chiến với những kẻ đột nhập.

Tô Duy đeo chiếc kính hồng ngoại đã mang sẵn trên đầu vào, chạy về phía phát ra tiếng động. Đúng lúc đó có người từ phía đối diện lao tới, hắn trùm đầu bằng vải đen, mặt mang khẩu trang, vóc người không cao nhưng thân thủ vô cùng nhanh nhẹn. Tô Duy chỉ thấy nhoáng một cái, hắn đã chạy tới trước mặt.

Nhãn lực của tên này rất lợi hại, trong bóng đêm vẫn có thể nhận biết được sự có mặt của cậu, hắn đạp lên tường mượn lực rồi tung cước về phía cậu.

Tốc độ của hắn cực nhanh, nếu không phải Tô Duy đeo kính hồng ngoại thì nhất định đã bị đá trúng.

Tô Duy khó khăn lắm mới né được, chỉ nghe thấy cái chân ấy đá vào giá gỗ bên cạnh rắc một tiếng, giá gỗ gãy lìa, chậu hoa đặt trên đó rơi xuống đất.

Tên kia chạm chân xuống đất còn trước cả chậu hoa, ngay lập tức chân tay cùng tung đòn, liên tục công kích vào những chỗ hiểm của Tô Duy.

Võ công của Tô Duy không đạt đến mức thượng thừa như khả năng trộm đồ của cậu, nhưng cũng không hề thấp, vậy mà dưới sự tấn công của hãn, cậu gần như không có sức đánh trả, chỉ có thể nhờ kính hồng ngoại không ngừng tránh né, hơi sơ ý giảm lên chậu hoa rơi xuống đất vừa nãy, thế là ngã nhào.

Tên kia ép sát lại, túm lấy cổ áo cậu, vung quyền lên đánh. Tô Duy vội đưa tay lên đỡ, trong lúc giằng co, cái đồng hồ quả quýt đeo trên cổ cậu tung ra, tên kia nhìn thấy, năm đấm đang vung lên ngừng giữa không trung.

Tô Duy nhân cơ hội này vung quyền lên, bộ vuốt hổ đâm vào ngực đối phương, hãn ngã người về phía sau, Tô Duy lăn một vòng trên đất, thoát ra khỏi vùng nguy hiểm.

Thẩm Ngọc Thư từ phòng khách lao tới, hai tay cầm súng chĩa về phía tên mặc đồ đen, kẻ đó nhận thấy tình hình không ổn bèn bỏ tấn công, lao về phía cửa.

Tốc độ của hãn cực nhanh, chỉ trong chớp mắt đã ra khỏi cửa chính, Thẩm Ngọc Thư cầm súng đuổi theo, Tô Duy cũng muốn hỗ trợ, nhưng vừa mới định đứng dậy thì một cơn đau nhói huyền đến từ phần eo, khiến cậu không thể không ngồi lại trên đất.

Bên ngoài vang lên tiếng động cơ xe, không bao lâu sau thì Thẩm Ngọc Thư đã trở lại.

Tô Duy đoán được kết quả, hỏi: "Viện quân của chúng tới à?"

"Ừm, lần đầu tiên tôi thấy có người chạy trốn nhanh như thế."

Tô Duy cảm thấy tương lai có cơ hội nhất định phải cho Thẩm Ngọc Thư được mục sở thị tốc độ chạy trốn của mình.

Thẩm Ngọc Thư bật đèn hành lang lên, cất súng đi, nhìn thấy Tô Duy còn quỳ rạp trên mặt đất, một tay ôm eo, hần nói: "Nhìn cậu có vẻ rất tệ."

"Bởi vì đây cũng là lần đầu tiên tôi gặp phải kẻ thân thủ tốt đến vậy."

"Chẳng lẽ không phải vì cậu quá yếu sao? Thay vì luyện tập kỹ năng trộm, cậu nên dùng thời gian đó để rèn luyện thân thể."

"Đây là lời một cộng sự nên nói sao?"

"Vậy tôi phải nói như thế nào?"

"Lúc này cậu phải xông tới ôm chặt lấy tôi, nếu đây là phim Hồng Kông thì cho dù có phải là tôi sắp tèo hay không, cậu cũng nhất định phải hỏi: Cậu không sao chứ? Nếu đây là phim Hàn, thì cho dù tôi có sắp chết, cậu cũng phải ra sức lay tôi, nói: Cậu không được chết, tôi không cho cậu chết! Nếu đây là phim Nhật, vậy thì nhiệm vụ của cậu đơn giản hơn nhiều, chỉ cần nói: Cậu yên tâm, tôi sẽ sống thật tốt, cho cả phần của cậu nữa."

"Cậu có thể nói tiếng người không?"

"Tiếng người chính là: những gì tôi vừa nói đều là nói mớ, cậu hãy quên nó đi."

Thế nên cuối cùng Thẩm Ngọc Thư chỉ làm đúng một việc, đó là đỡ Tô Duy dậy.

Tô Duy tháo kính hồng ngoại ra, dựa vào người hăn nhăn nhó, Thẩm Ngọc Thư nói: "Trong phòng tôi có dầu gió đấy, cậu bị đá chỗ nào, tôi có thể giúp cậu xoa bóp một chút."

"Không, tôi chỉ không cần thận xoay hông mạnh quá thôi."

Nhờ sự giúp đỡ của Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy vào tới phòng khách, cười gượng: "Đó là người võ nghệ cao cường nhất mà tôi từng gặp, có lẽ tính đánh thuê cũng chỉ đến thế là cùng. Nếu bị đá trúng eo thì e là tôi sẽ thành thái giám luôn, đến tịnh thân cũng không cần nữa."

"Nhưng tôi cảm giác hăn không giống một quân nhân."

Lính đánh thuê mà Tô Duy nói không phải là loại quân nhân mà Thẩm Ngọc Thư nghĩ, có điều nếu giải thích thì sẽ rất dài dòng, thế nên cậu bỏ qua, nhìn xung quanh phòng khách hỗn độn, lại nhìn cái cửa sổ đã bị phá hỏng, nói: "Tôi ghét hành vi chạy trốn lỗ mãng này."

"Cậu đại khái là ghét phải làm việc ở một chỗ nhiệt độ bằng nhiệt độ ngoài trời thôi."

Được rồi, Thẩm Ngọc Thư nói đúng.

Tô Duy hỏi: "Sao vừa rồi cậu không nổ súng? Cơ hội tốt như vậy mà lại bỏ qua."

"Bởi vì đồng bọn của hắn không bắn tôi, tôi nghĩ mục đích của bọn họ không phải là làm người khác bị thương."

Thẩm Ngọc Thư lại tiếp: "Hơn nữa tôi cũng không muốn chỉ vì cảnh cáo mà bắn đạn vào vách tường, hiện tại nhà chúng ta đã bừa bộn lắm rồi, tôi không muốn nó bừa hơn nữa."

"Vậy nhát súng vừa rồi..."

Thẩm Ngọc Thư chỉ chỉ lên trần nhà.

Tô Duy ngửa đầu nhìn, giấy dán tường là màu trắng, không biết viên đạn đã cắm vào đâu, cậu không tìm thấy ngay.

Vừa tìm kiếm lỗ đạn, Tô Duy vừa thuận miệng hỏi: "Vậy hai người kia thân thủ thế nào?"

"Chúng tôi không giao thủ, tôi mới trèo vào từ cửa sổ sau thì đã nghe thấy tiếng súng, khi tôi chạy tới phòng khách thì họ đã phá cửa sổ đào thoát rồi."

Ánh mắt Tô Duy chuyển từ trần nhà qua người Thẩm Ngọc Thư.

"Ý cậu là phát súng đó không phải để cảnh cáo cậu, mà là... Oh my God, Củ Lạc!"

Thẩm Ngọc Thư và cậu cùng lúc nghĩ đến khả năng này, cả hai vội vàng vọt tới ngăn kéo mà sóc con ngủ đông, chỉ thấy ngăn kéo bị mở nửa chừng, bên trong có chút lộn xộn, không thấy bóng dáng Củ Lạc đâu.

"Chết rồi chết rồi, nếu Củ Lạc mà tèo, chúng ta biết nói với Trường Sinh thế nào đây?"

Tô Duy bất chấp cái eo còn đau, ngồi xổm xuống nhìn gầm bàn gầm ghế, lại đi tìm vòng quanh bàn, Thẩm Ngọc Thư thì tới lật giá sách.

Hai người đang cuống cuồng thì trên đỉnh đầu đột nhiên có tiếng chít chít, ngẩng lên thì thấy dây thừng mà Tô Duy căng để luyện kình công đang đung đưa.

Một cái đuôi to từ trên dây thừng rũ xuống, không phải Củ Lạc thì là gì chứ?

Tô Duy vội vàng chạy tới, Củ Lạc dùng móng vuốt bám chặt vào phía trên dây thừng, nó bám rất chặt, lại trốn đúng chỗ tối, nếu không chủ động kêu lên thì không ai biết nó trốn ở đó.

"Củ Lạc, mày thật là thông minh, có bị thương không? Mau xuống đây nào."

Tô Duy vươn tay, nhìn thấy là cậu, Củ Lạc men theo dây thừng nhảy xuống tay cậu.

Vẫn còn trong kỳ ngủ đông, động tác của sóc con có chút chậm chạp, nó vừa phải chịu kinh động, giờ nắm chặt lấy áo Tô Duy không buông.

Thẩm Ngọc Thư tiến lại kiểm tra, Củ Lạc không bị thương, chỉ là hoảng sợ thôi. Hắn lại nhìn bộ vuốt của nó, nói: "Tôi biết người đó tại sao lại nổ súng rồi."

Móng vuốt của Củ Lạc dính máu, xem ra kẻ xâm nhập đột nhiên mở ngăn kéo ra, làm sóc con đang trong trạng thái ngủ đông giật mình nên nó đã tấn công.

Trong bóng tối, kẻ xâm nhập không hiểu chuyện gì, tưởng bị trúng bẫy nên nổ súng cảnh cáo, còn Củ Lạc thì nhân cơ hội trốn lên trên dây thừng.

Được Tô Duy trấn an, Củ Lạc nhanh chóng không hề phòng nữa, đón lấy quả thông cậu đưa cho, quay về ổ của mình nằm.

Sắp xếp xong cho nó, Tô Duy nói: "Tên kia chắc năm mơ cũng không ngờ lại bị một con sóc tập kích, thật là đáng thương."

Thẩm Ngọc Thư không đáp lại.

Tô Duy quay đầu lại thì thấy Thẩm Ngọc Thư đứng dưới đèn, vẫn ngẩng đầu nhìn trần nhà, cậu bước qua, hỏi: "Cậu đang tập chống thoái hóa đốt sống cổ à?"

"Tôi tìm được chỗ đạn bắn vào rồi."

Tô Duy ngửa đầu nhìn, không thấy gì, ánh mắt lại dịch đi một chút mới tìm thấy lỗ đạn gần góc tường, chỗ đó hơi tối nên rất dễ bị bỏ qua.

"Xem ra những người này đúng là không muốn làm người khác bị thương, nếu không sẽ không cố ý hướng súng lên trên như thế, có điều cậu không cần nhìn chăm chăm như thế, hơn nữa hướng cậu nhìn cũng có đúng đâu ..."

Tô Duy dùng tay ước lượng tầm mắt của Thẩm Ngọc Thư, phát hiện tiêu điểm của hãn cách lỗ đạn một khoảng cách rất xa, không tìm được hỏi: "Hay là mắt cậu có thể nhìn vòng thế?"

"Tôi không nói viên đạn này, tôi nói là tôi đã hiểu được tại sao chúng ta không tìm thấy lỗ đạn thứ bảy trong biệt thự của Jacques, bởi vì hung thủ đã bắn lên trần nhà, ở một chỗ rất kín!"

Hãn nói xong, đột nhiên xoay người lao vào phòng thí nghiệm, bật đèn lên, tìm kiếm trên bàn thí nghiệm, Tô Duy không hiểu gì đi theo sau, hỏi: "Cậu tìm cái gì thế?"

"Ảnh chụp, ảnh của Vân Phi Dương chụp... À, đúng rồi, cậu ta còn chưa rửa ra, cậu mau gọi điện thoại, bảo cậu ta lập tức mang ảnh tới đây."

"Bây giờ đã là rạng sáng, thưa ngài, cho dù tòa soạn lúc nào cũng có người thì cũng không tìm được phóng viên vào giờ này đâu." Tô Duy nhắc nhở: "Đừng có kích động quá, nếu lỗ đạn thật sự ở trên trần nhà thì nó cũng không biến mất được trong một đêm đâu, sáng mai chúng ta có thể tìm Vân Phi Dương."

"Nói cũng phải."

Thẩm Ngọc Thư vỗ trán, tự mình trấn tĩnh lại, xoay người đi ra ngoài, Tô Duy đi theo hãn: "Từ vị trí vết đạn mà nói thì có phải hung thủ giết hại Hồ Quân Mai cũng không muốn giết Jacques không?"

"Không phải."

"Chẳng lẽ hung thủ căn bản không giết người, là Jacques giết?"

"Không phải."

"Vậy rốt cuộc là thế nào?"

Bước chân của Thẩm Ngọc Thư hơi dừng lại, quay đầu nhìn cậu mỉm cười.

Tô Duy ra vẻ run rẩy sợ hãi, xoa xoa hai bên cánh tay, nói: "Đừng có bảo tôi là cậu lại muốn tôi bỏ tiền ra mua đáp án đấy nhé?"

"Không, tôi chỉ là muốn nhờ cậu giúp một việc thôi."

Năm phút đồng hồ sau, trên hành lang, Tô Duy cố gắng giúp đỡ bằng cách: dọn dẹp sàn nhà bữa bãi.

Lực chân của kẻ tấn công cậu quả là đáng sợ, giá để chậu hoa bằng gỗ chắc chắn như vậy mà bị đá gãy đôi, trên sàn toàn là vụn gỗ và mảnh vỡ của chậu hoa, rất khó thu dọn.

Có điều Tô Duy không thêm để ý, bởi so với việc lấy báo dán lên cửa kính vỡ vừa rồi thì công việc này nhẹ nhàng hơn nhiều.

Cửa kính phòng khách bị những kẻ đột nhập làm vỡ hết, gió Bắc thông thoáng thổi vào, vì thế Thẩm Ngọc Thư đem mấy tờ báo tới, dùng hồ dán lên cửa sổ để tạm thời ngăn gió.

Trên đây là Thẩm Ngọc Thư nói, Tô Duy làm.

Đợi đến khi cậu run lập cập dán cửa sổ xong thì sớm đã không thấy bóng dáng Thẩm Ngọc Thư đâu nữa.

Tô Duy đành phải đi quét dọn hành lang, không bao lâu sau, cậu đã dọn xong sàn nhà, cuối cùng nhìn đồng hồ vụn dưới chân, gật đầu.

"Có câu 'Nam quyền Bắc cước', chân nhanh như thế thì đúng là người phương Bắc rồi."

"Cậu đang lăm bắm gì thế?"

Giọng nói vọng ra từ phòng thí nghiệm, Tô Duy quay đầu lại, trước mắt bỗng nhiên đen ngòm, đèn hành lang bị tắt đi, sau đó giữa không gian tối om xuất hiện một khuôn mặt xanh lè.

Tô Duy giật nảy mình, nhìn kỹ lại thì hóa ra là Thẩm Ngọc Thư. Hắn cắt nguồn điện trong phòng, tay cầm đèn pin chiếu vào mặt, thoạt nhìn đúng là lạnh người.

"Trò dọa ma này lỗi thời rồi anh hai ạ."

"Không, tôi đang làm việc."

"Việc của cậu là giả ma?"

"Là tìm ma."

Thẩm Ngọc Thư hát cảm cho Tô Duy, ý bảo "theo tôi", sau đó đi vào phòng trà nước.

Tô Duy theo hẳn đi vào, thấy Thẩm Ngọc Thư lấy ra một vật trong suốt dạng lõi, đặt lên mặt đèn pin, rồi cầm đèn chiếu men theo tử trà.

Ánh đèn xuyên qua vật thể trong suốt đó, phát ra ánh sáng xanh nhàn nhạt, sau khi bị ánh sáng chiếu vào, nấp đấm tử và bộ dụng cụ pha trà đều hiện lên dấu vết từng bị sờ.

"Đây là cái gì thế?"

"Tôi dùng chút CaF_2 ... Cũng chính là thứ thường được gọi là huỳnh thạch, cho thêm một chút dung dịch xúc tác rồi bôi lên bề mặt của đồ vật. Nếu dưới ánh sáng bình thường thì không phát hiện ra, nhưng khi có ánh sáng đặc biệt chiếu vào, chúng sẽ phát sáng. Vật liệu ở đây có hạn nên chỉ có thể làm được thiết bị đơn giản này thôi."

Thẩm Ngọc Thư quơ quơ vật thể gắn vào đèn pin, nói: "Tôi bôi một ít dung dịch hóa học lên cái này để thay thế ánh sáng đặc biệt, không ngờ lại dùng được."

"Không ngờ ngoại trừ giỏi suy luận, cậu còn là một nhà phát minh nữa."

"Cái này phải cảm ơn cậu, là thứ này đã nhắc tôi."

Thẩm Ngọc Thư móc từ trong túi ra một thứ đưa cho Tô Duy, đó là một viên ngọc hình quả đào, trong đêm, viên ngọc phát ra ánh sáng màu xanh nhạt.

Nhìn thấy nó, Tô Duy a lên một tiếng.

Cái này là của cậu, lúc mới đến đây cậu đã dùng thứ đồ chơi này để đổi cho người trên thuyền lấy một bộ quần áo, không ngờ vòng vèo như vậy cuối cùng lại đến tay Thẩm Ngọc Thư.

"Không ngờ cậu đã thầm yêu tôi từ lúc ấy."

"Tôi chỉ vì điều tra thân phận tên trộm nên đi khắp nơi tìm chứng cứ mà thôi, có điều nó đã gợi ý cho tôi, lợi dụng bột lân hoặc huỳnh thạch có thể khiến những kẻ đột nhập để lại manh mối. Cậu xem, đây chính là những chỗ bọn họ đã chạm vào."

Hóa ra ban ngày Thẩm Ngọc Thư bảo bố trí văn phòng là chỉ chuyện này.

Tô Duy nói: "Đây cũng có thể là lúc tối tôi nấu cơm đã chạm vào."

"Sau bữa tối tôi đã bơi lại một lần nữa, cho nên nhất định là những người đó lưu lại, xem dấu vết thì bọn họ chỉ ở đây xem xét qua một chút, đến cửa tủ cũng không mở ra hết."

"Nói cách khác bọn họ cho rằng thứ mình muốn tìm không có ở chỗ này."

Hai người ra khỏi phòng trà nước, đi ra phòng khách.

Kệ sách và bàn làm việc, kể cả khung kính lồng giấy chứng nhận đăng ký kinh doanh treo trên tường cũng được quét một lớp chất hóa học này, nhưng

chỉ có giá sách và bàn làm việc bị đụng tới, đồ vật trên tường thì không có dấu vết bị chạm vào.

"Không ngờ thứ bọn họ muốn lại không phải bản đồ cơ quan." Tô Duy vượt cảm suy nghĩ.

Thẩm Ngọc Thư nhìn cậu một cái.

Tô Duy chỉ vào cái khung kính, nói: "Nếu mục tiêu của bọn họ là tấm bản đồ đó thì đầu tiên phải chú ý đến những chỗ có dạng phẳng như vậy chứ?"

"Cậu trở nên thông minh rồi đấy."

"Trở nên thông minh cái gì? Chỉ số thông minh của tôi vốn là năng lực bẩm sinh."

Tô Duy lăm lăm xong thì Thẩm Ngọc Thư đã bỏ đi, cậu vội vàng đuổi theo, thấy hẳn kiểm tra dọc hành lang, theo đó đi đến chỗ ngoặt ở tầng hầm.

Trên tay vịn cầu thang ở đó cũng có dấu vết bị chạm vào, Thẩm Ngọc Thư đi xuống cầu thang, đến tới cửa tầng hầm.

Trên then cửa cũng có dấu vết bị đụng qua, sau khi mở cửa đi vào, cả hai phát hiện trên vách tường, trên đồng rương gỗ và cả trên lớp kính đều ít nhiều bị đụng vào.

Tầng hầm này vốn để cất những thứ cha mẹ Thẩm Ngọc Thư dùng lúc sinh thời, chồng chất bao nhiêu năm, mãi đến khi Thẩm Ngọc Thư cải tạo nơi

này thành văn phòng thám tử, rất nhiều thứ như bàn ghế được đem ra sử dụng lại, nhưng còn đa số thì vẫn giữ nguyên trạng thái ban đầu.

Chỗ này từng được lau dọn lại hết, nhưng vì đồ đạc đều là những thứ không dùng đến nên Thẩm Ngọc Thư rất ít xuống dưới, vậy mà đây lại là chỗ bị tìm kiếm nhiều nhất. Rương gỗ, tủ bát đều có dấu vết bị mở, xem ra những kẻ đột nhập cho rằng đồ vật bị giấu ở đây.

Tô Duy lấy vai huých Thẩm Ngọc Thư.

"Ê, nhà cậu có phải có kho báu thật không thế? Cậu xem, lại có ma rồi."

"Ý cậu nói con ma này cùng với con mà mười mấy năm trước dựng tôi gặp là cùng một hội?"

"Rất có khả năng như vậy, cậu biết đấy, nếu mọi người đều cho rằng chỗ này có ma mà không dám lại gần, như thế bọn họ có thể vô tư mà vào trộm rồi."

"Vậy thì tại sao mười mấy năm trước lại từ bỏ?"

"Bởi vì không tìm thấy, cho rằng chỗ này không có."

"Vậy thì bây giờ bọn họ lại nhắm vào nơi này, có phải là có nguyên nhân gì khiến họ thay đổi suy nghĩ?"

Thẩm Ngọc Thư trầm lặng, ánh sáng đèn pin chiếu lên một nửa mặt hăn, nhìn thật quý dị.

Câu nói của hắn nhắc nhở Tô Duy, cậu do dự một chút rồi nói: "Cái đó... Thấm Ngọc Thư, có chuyện này tôi muốn nói với cậu."

"Chuyện gì?"

Thấm Ngọc Thư định thần lại, nhìn Tô Duy.

Bị hắn nhìn chăm chú, Tô Duy càng thêm do dự. Thấy cậu mãi không nói gì, Thấm Ngọc Thư lại hỏi: "Cậu muốn nói gì?"

"Ờ... Tôi muốn nói... lúc này kẻ tấn công tôi hình như rất có hứng thú với cái đồng hồ quả quýt của tôi."

Lời nói đã ra đến miệng, không biết vì lý do gì Tô Duy lại sửa lại.

Để không làm Thấm Ngọc Thư nghi ngờ, cậu vội móc cái đồng hồ ra, kể lại phản ứng của tên kia khi nhìn thấy nó.

Thấm Ngọc Thư lật đi lật lại cái đồng hồ xem xét, nghe Tô Duy kể lại xong, hắn mở nắp đồng hồ ra, hỏi: "Cái đồng hồ này đã có từ lâu lắm rồi, là cậu trộm của người ta đúng không?"

"Nghiêm khắc mà nói, là trộm... ừ, là trộm."

"Có lẽ là bọn họ bị cái đồng hồ quả quýt này dụ tới."

"Chắc chắn không phải!"

"Tại sao cậu lại khẳng định như vậy?"

"Bởi vì... bởi vì chuyện này tuyệt đối không thể, ha ha..."

Cái đồng hồ này đúng là cậu trộm được, nhưng ai có thể có loại năng lực này, xuyên thời gian đến đây bắt cậu? Hơn nữa người hiện đại cũng không thể có thân thủ như vậy, loại công phu này chỉ có võ lâm cao thủ mới có...

"Tóm lại, tuyệt đối không liên quan gì tới tôi, chắc chắn là có liên quan đến gia thế của cậu."

"Gia thế của tôi?"

"Cha cậu trước kia chẳng phải làm quan trong Thái Y Viện của nhà Thanh sao? Chắc chắn ông ấy biết một số bí mật cung đình, ví dụ như kho báu gì đó."

"Cha tôi chỉ là một vị quan nhỏ..."

"Không, hãy tin vào trực giác của tôi, nhất định là như thế."

Cha của Thẩm Ngọc Thư nắm chức vị gì, Tô Duy không biết, nhưng cha hẳn chắc chắn biết được bí mật gì đó, nếu không sẽ không cố ý mai danh ẩn tích chuyển nhà tới Thượng Hải, còn để lại di chúc không cho Thẩm Ngọc Thư vào căn nhà này ở.

Cả việc Đoan Mộc Hành chủ động kết giao với họ, rốt cuộc là tình cờ gặp lại thật hay là có dụng tâm khác?

Tô Duy tin rằng với chỉ số thông minh của Thẩm Ngọc Thư, những chuyện này hẳn không thể không nhận ra, chỉ là không muốn nghĩ nhiều mà thôi.

"A đúng rồi, tôi còn nhớ ra một việc nữa, ten ten ten tèn..."

Hết như khoe vật báu, Tô Duy móc một tờ giấy từ trong ví ra, giơ trước mặt Thẩm Ngọc Thư.

"Lại cái gì thế?"

"Lúc tên bịt mặt tấn công tôi, tôi thuận tay lấy được trên người hắn."

"Cậu bị người ta đá đến suýt chút nữa thì thành thái giám, vậy mà vẫn có tâm trạng trộm đồ?"

"Tôi là tự mình trượt ngã nên mới bị đau, không phải ăn đá đâu biết chưa? Hơn nữa mượn gió bẻ măng là bản năng nghề nghiệp của tôi, cậu bây giờ đã có manh mối để tìm hiểu rồi đúng không?"

"Xin lỗi."

"Nể tình là cộng sự, tôi tha thứ cho cậu, có điều cậu định xem nó ở cái chỗ tối om này á?"

Tiếp nhận kiến nghị của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư không xem xét dưới này nữa, cùng cậu trở lại phòng khách.

Bật đèn lên, Thẩm Ngọc Thư cầm lấy tờ giấy kia mở ra, Tô Duy thò lại gần nhìn thì không khỏi thất vọng.

Đó là một tờ giấy nhỏ khổ B5, chất giấy bình thường, vì bị mang theo người nên nếp gấp chằng chịt, mở ra lại chẳng thấy có gì trên đó.

"Không phải chứ? Cho dù là tờ biên lai cầm đồ thì cũng còn cho tôi được cảm giác thành công."

"Đừng sốt ruột, biết đâu lại có hy vọng đấy."

Thẩm Ngọc Thư lôi bật lửa ra, bật lên, hơ hơ phía dưới tờ giấy.

Tờ giấy dần dần đổi màu, chỗ vốn trống không giờ từ từ hiện lên hình vẽ.

Tô Duy đã từng nhìn thấy rất nhiều thiết bị kỹ thuật tiên tiến của xã hội hiện đại, nhưng đây là lần đầu tiên được chứng kiến cách che giấu bí mật cổ xưa này, xem ra tiểu thuyết võ hiệp cũng không phải là viết linh tinh.

"Giờ phút này tôi mới thực sự có cảm giác mình đã xuyên không."

"Xuyên cái gì?"

"A, có chỗ hiện ra kia, xem là viết gì."

Tô Duy làm ra vẻ kinh ngạc, chỉ vào tờ giấy.

Thứ hiện ra ưỡn tờ giấy không phải là chữ, mà là những phù văn, lúc đầu Tô Duy còn tưởng lại là bản đồ kho báu gì đó, nhưng rất nhanh đã phát hiện ra những phù văn đó liên kết với nhau thành một bức hình hoàn chỉnh.

Một bức tranh hình mặt hổ hiện ra.

Bức hình không lớn, nhưng đường sắc nét trang nghiêm, mặt hổ được vẽ bằng mực đỏ thẫm nhìn đầy thần thái, toát lên sự ngạo mạn và uy nghiêm của kẻ đứng đầu muôn thú.

Tô Duy ngẩn người, nhìn Thấm Ngọc Thư.

"Hình như trước đây chúng ta đã từng thấy hình này ở đâu đó, tôi nhớ không lầm chứ?"

Vẻ mặt của Thấm Ngọc Thư rất nghiêm túc, hẩn nhìn chăm chú mặt hổ, nói: "Cậu không lầm đâu."

Cả hai đều nhớ rất rõ, trên bức tường ở cửa hàng trang phục Tuyết Nhung Hoa cũng treo một bức hình giống như thế này, có điều đầu hổ trên bức tranh đó hơi nghiêng, còn hình này lại là chính diện.

Tô Duy đập tay lên bàn.

"Tôi biết ngay người phụ nữ đó có vấn đề mà, đám người kia quả nhiên do cô ta phái tới."

Thẩm Ngọc Thư không nói lời nào, đặt tờ giấy xuống, xoay người lao ra bên ngoài.

Tô Duy gọi theo sau.

"Đi đâu thế?"

"Tới cửa hàng Thanh Hoa."

"Nửa đêm nửa hôm, cậu muốn bắt người cũng phải chờ đến ban ngày chứ."

Thẩm Ngọc Thư dừng chân, hậm hực quay lại, Tô Duy nhắc: "Cho dù có tìm được người, nếu cô ta không chịu thừa nhận thì cậu cũng bó tay."

Thẩm Ngọc Thư không nói gì, đột nhiên chấp tay sau lưng đi qua đi lại trong phòng, miệng lẩm bẩm: "Không đúng..."

"Cái gì không đúng?"

"Cảm giác không đúng... Tại sao cô ta phải làm như vậy? Cô ta không có lý do để làm vậy... Có chỗ nào chúng ta bỏ qua mất không nhỉ... Không đúng, vẫn không đúng..."

Ở cạnh Thẩm Ngọc Thư đã lâu, Tô Duy đã hiểu những thói quen kỳ dị của hân, bây giờ cho dù Thẩm Ngọc Thư có học theo Củ Lạc bám xà nhà, Tô Duy cũng sẽ không cảm thấy kỳ lạ.

Thẩm Ngọc Thư đi qua đi lại một lát, đột nhiên sai bước về phía phòng thí nghiệm. Tô Duy hỏi: "Cậu lại định thức suốt đêm sao?"

"Ừm..." Thẩm Ngọc Thư đáp một tiếng, nửa đường quay lại nói với Tô Duy: "Trời sáng cậu hãy gọi điện ngay cho Vân Phi Dương, tôi muốn có ảnh chụp của cậu ta, càng nhanh càng tốt."

"Yes Sir!"

Tô Duy làm động tác hành lễ. Cậu không biết Thẩm Ngọc Thư muốn điều tra gì, hiện tại cậu chỉ biết một việc: Cậu mệt, buồn ngủ rồi.

Chương 7: Hồ Phù Lệnh

Tô Duy không làm như những gì Thẩm Ngọc Thư yêu cầu, trời sáng lập tức đi tìm người.

Không phải cậu không muốn làm, mà là cậu ngủ say quá, quên đặt đồng hồ báo thức.

Chờ đến lúc Tô Duy mở mắt ra thì kim đồng hồ đã chỉ 7 giờ, có điều vì trời nhiều mây nên khiến người ta có cảm giác vẫn còn sớm.

Phát hiện ra mình ngủ quên, Tô Duy kêu lên "chết rồi", không kịp mặc quần áo mà quần luôn cái chăn bông lên người, xỏ dép lê chạy xuống lầu.

"Tại sao thời này lại không có di động? Chẳng lẽ mọi người không cảm thấy không có di động bất tiện đến thế nào ư?"

Tô Duy vừa than vừa lao xuống dưới.

Tầng một hoàn toàn im ắng, trong phòng thí nghiệm chẳng hề có tiếng động. Thẩm Ngọc Thư không ở đó, sau khi làm loạn phòng thí nghiệm hăn bèn đi ngủ, thế nên khi Tô Duy mở cửa ra, thứ đầu tiên nhìn thấy là các dụng cụ thí nghiệm la liệt trên bàn, báo trải kín phòng, cùng với một vài vật thể cậu không nhận ra nổi chúng vốn là gì.

Tô Duy lại chạy ra phòng khách.

Cửa vừa mở ra, cậu đã rùng mình một cái.

Gió thốc vào ào ào từ chỗ cửa kính bị vỡ phải dán báo, lò sưởi biến thành đồ trang trí, trong nhà và ngoài trời cán bản là cùng nhiệt độ.

Tô Duy chạy qua xem Củ Lạc thế nào, thấy nó lấy cái đuôi to của mình ra làm chần, cuộn tròn ngủ trong ổ. Phát hiện ngăn kéo bị mở ra, Củ Lạc xoay người, đưa bộ móng kéo ngăn kéo lại.

"A, hóa ra mà cũng biết lạnh à."

Bị nó ảnh hưởng, Tô Duy cũng túm chặt cái chần bông trên người, thò tay ra cầm lấy ống nghe, gọi điện cho tòa soạn.

Điện thoại nhanh chóng được nhắc lên, nghe Tô Duy nói xong, đầu bên kia chỉ đáp ngắn gọn mấy từ: "Lộn số rồi."

"Không sai mà, chỗ anh là tòa soạn Thân Báo đúng không? Tôi tìm phóng viên thực tập Vân Phi Dương của mục 'Sự Kiện', phiền anh chuyển điện thoại tới bộ phận của cậu ấy."

"Phụ trách chuyên mục Sự Kiện đang ở trước mặt tôi, dù là phóng viên chính thức hay phóng viên thực tập thì chỗ chúng tôi cũng không có ai tên là Vân Phi Dương cả."

Người nọ nói xong là cúp máy, làm Tô Duy muốn hỏi thêm một câu cũng không có cơ hội.

Cậu nhìn ống nghe trong tay, đang cân nhắc xem có nên gọi lại không thì phía sau vang lên giọng nói.

"Có phải tòa soạn nói chỗ họ không có người nào tên Vân Phi Dương không?"

"Cậu tỉnh rồi à?"

Tô Duy buông ống nghe xuống, quay đầu nhìn Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư hoàn toàn không giống như người đã thức cả đêm, hăn mặc một bộ đồ Âu vừa vặn, tóc tai cũng chải chuốt chỉnh-tề.

Tô Duy nhìn hẩn, cảm thấy nếu Thẩm Ngọc Thư chải tóc ra đằng sau, trên tay cầm thêm chiếc xì gà thì nhìn đúng là ông trùm Bến Thượng Hải rồi.

Hiểu lầm ý của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư bước lại, nói: "Gần đây cậu nhìn tôi cứ như là nhìn gương ấy."

Đừng có ảo tưởng sức mạnh thế, ai thêm mê một khuôn mặt còn chẳng đẹp bằng mình! Nếu không phải trước mắt còn có chuyện quan trọng hơn, Tô Duy nhất định sẽ xỉ vả hẩn như vậy.

"Xem ra Vân Phi Dương trước giờ vẫn lừa chúng ta." Cậu nhún vai với Thẩm Ngọc Thư: "Cậu ta căn bản không phải là phóng viên thực tập."

"Điều này không quan trọng, ít nhất thì tin tức cậu ta cung cấp vẫn luôn chính xác."

"Sao lại không quan trọng chứ? Chẳng lẽ cậu không lo rằng cậu ta cố ý tiếp cận chúng ta, cũng là vì..."

Tô Duy liếc về phía khung kính lồng giấy chứng nhận kinh doanh, một nửa bản đồ Định Đông Lãng đang giấu ở mặt sau của nó.

"Chúng ta có thể hỏi vấn đề này sau khi bắt được cậu ta, còn bây giờ thì phải tới tiệm thời trang Tuyết Nhung Hoa trước đã."

Thẩm Ngọc Thư nói xong, để ý tới phục trang dạng chần bông của Tô Duy lúc này.

"Đây là trang phục thịnh hành năm nay ở Thượng Hải sao?"

"Không, đây là trang phục thịnh hành nhất của thế kỷ 21."

Trên đầu Thẩm Ngọc Thư hiện lên một dấu hỏi, sau đó bình tĩnh nói: "Nếu cậu có thể đi được thì tôi không ngại ra ngoài với một con hải sâm đâu."

"Không cần đâu, cho tôi năm phút, tôi đổi sang một bình thường."

Tô Duy ôm chân chạy lên lầu.

Trong lúc cậu thay quần áo và làm vệ sinh cá nhân, Thẩm Ngọc Thư gọi điện cho dì út, nói không cần thận nên làm vỡ cửa kính ở văn phòng, nhờ dì mời người về thay, nhân tiện chăm sóc Củ Lạc hộ.

Tiệm thuốc không đông khách lắm, Tạ Vân Phương đồng ý ngay, bảo một lúc nữa sẽ cùng Trường Sinh qua đó, hai đứa có việc thì cứ đi, chuyện ở văn phòng giao cho bà là được.

Thẩm Ngọc Thư cảm ơn rồi cúp máy, Tô Duy cũng chuẩn bị xong, mặc áo khoác vào, lại thuận tay với lấy cái khăn treo trên giá quàng lên cổ, miệng nhai bánh bích quy, ra hiệu có thể đi được rồi.

Thẩm Ngọc Thư không nói gì, ánh mắt dừng lại trên chiếc khăn, Tô Duy đưa túi bánh cho hẳn.

"Tôi biết đây là của cậu, tôi mượn khoác một chút được chưa?"

"Không được."

"Thế tôi thuê vậy."

"Không được."

"Tôi bảo này, con người cậu sao lại vô tình thế nhỉ? Như thế rất khó kết bạn đấy."

"Tôi không cần bạn bè." Ngừng một chút, Thẩm Ngọc Thư lại nói: "Có điều có thể tặng cậu."

Hắn mặt không chút cảm xúc nói xong, cầm lấy túi bánh của Tô Duy rồi xoay người đi luôn.

Nghe xong câu trả lời, Tô Duy trố mắt há mồm, nhìn theo Thẩm Ngọc Thư, không khỏi nhún vai.

"Đúng là trong nóng ngoài lạnh."

Khi họ sắp ra tới cửa, trong phòng khách vang lên tiếng chuông điện thoại, hai người nhìn nhau, cuối cùng Tô Duy chạy ngược lại nghe điện thoại.

Thẩm Ngọc Thư tưởng dì út gọi đến nên cũng quay vào theo, thấy Tô Duy vẫn hẩn liên tục, ý bảo hẩn cùng nghe.

"Điện thoại không có chức năng loa ngoài, thật là bất tiện."

Tiếng lẩm bẩm của Tô Duy bị tiếng con gái át đi, nghe được ra là giọng của Trần Nhã Vân, Thẩm Ngọc Thư lập tức hỏi: "Có tin tức gì về Lý Tuệ Lan à?"

"Ngọc Thư, anh cũng ở đó à, tốt quá! Không... Thực ra là không tốt, hôm qua em đã phải tìm rất lâu, còn nhờ cả bạn bè, vậy mà vẫn không thấy Tuệ Lan, càng tệ hơn là cha cô ấy cũng đã biết chuyện này, hiện giờ đã báo cảnh sát để tìm người rồi."

"Báo cảnh sát tìm người là chuyện tốt mà, ít nhất có thể mở rộng phạm vi tìm kiếm."

"Vấn đề là người đi xin cha cô ấy báo cảnh sát không phải là em, mà là bạn trai cô ấy."

Hóa ra chuyện cô ấy có bạn trai không phải là nói dối.

Hai người nhìn nhau, Tô Duy hỏi trước: "Là người Pháp sao?"

"Đúng vậy, có điều tên anh ta dài quá, tôi không nhớ được, cũng may là anh ta còn có một tên tiếng Trung, là Tư Nhĩ Nạp. Lịch trình công tác của anh ta thay đổi, tối qua quay về thì nghe nói Tuệ Lan mất tích, anh ta nghĩ rằng Lý gia đã giấu cô ấy nên tới đó làm ầm lên đòi người. Hai bên càng nói càng căng thẳng, thiếu chút nữa là đánh nhau rồi, làm tôi sợ muốn chết."

Nghe Trần Nhã Vân tường thuật, Tô Duy hoàn toàn có thể tưởng tượng được tình cảnh Lý gia lúc ấy lộn xộn đến thế nào, cậu hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Cũng may có Vân Phi Dương khuyên giúp, sau đó Lý lão gia vội vã đi tìm con gái, nể tình Tư Nhĩ Nạp cũng hỗ trợ cảnh sát tìm người nên tạm thời tha cho anh ta."

"Vân Phi Dương cũng ở đó?"

"Đúng vậy, phóng viên bọn họ cứ như là chuột ấy, chỗ nào có khe là chui đến. Có điều dù sao cũng nhờ anh ta nên hai bên mới không ấu đả. Tư Nhĩ Nạp làm việc ở Cục Công Đồng, lời nói khá có trọng lượng, các anh cũng biết đấy, mới xảy ra chuyện người Pháp giết người, mấy người ở phòng tuần bộ đều bận điều tra án lớn, ai thềm quan tâm chuyện một nữ sinh bị mất tích chứ. Bọn họ đều nói Tuệ Lan đã tự mình trốn đi đâu đó rồi, nếu là bắt cóc tổng tiền thì bọn bắt cóc nhất định đã đòi Lý gia tiền chuộc."

Tô Duy vượt cảm nghĩ thầm, bắt cóc cũng không nhất định là vì tiền chuộc, rất có thể xuất phát từ mục đích khác.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Cô có nói với tuần bộ chuyện Lý Tuệ Lan nhờ chúng tôi bắt ma không?"

"Em vốn định nói, nhưng Vân Phi Dương không cho, anh ta bảo nói ra sẽ càng loạn, chi bằng hỏi ý kiến các anh trước rồi hẵng quyết định. Nhưng ngày hôm qua em không sao liên lạc được với hai người."

"Vân Phi Dương vẫn luôn đi cùng cô sao?"

"Không, sau chuyện ở Lý gia, anh ta cùng đi với Tư Nhĩ Nạp rồi. Em đoán anh ta lại đi điều tra manh mối gì đó, thật là một tên đáng ghét."

"Vậy Tư Nhĩ Nạp và Lý Tuệ Lan thực sự sống chung sao?"

"Đầu óc em hiện giờ cũng loạn lên hết rồi, có điều chuyện bọn họ yêu nhau là thật, Tư Nhĩ Nạp tối qua còn nói với Lý lão gia rằng nhất định phải cưới Tuệ Lan, đợi tìm được cô ấy, bọn họ sẽ kết hôn. Tư Nhĩ Nạp đúng là một thân sĩ vừa lịch thiệp lại vừa đa tình, anh ấy cũng rất đẹp trai nữa, Vân Phi Dương căn bản không thể so được... Mà dù thế nào thì các anh cũng nhất định phải điều tra rõ sự thật, tìm Tuệ Lan về nhé."

Tô Duy không đánh giá cao lắm khả năng nhìn người của Trần Nhã Vân.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Bây giờ cô đang ở đâu?"

"Ở nhà, em đang định đi tìm các anh..."

"Chuyện này rất nguy hiểm, cứ để chúng tôi xử lý, cô đừng làm gì hết, cứ ở nhà chờ, cho dù là Vân Phi Dương tới tìm cũng không cần gặp. Cảm ơn."

Thẩm Ngọc Thư nói xong định dập điện thoại, giọng Trần Nhã Vân từ đầu dây bên kia vui vẻ vang lên.

"Không cần cảm ơn không cần cảm ơn, có thể giúp được anh, em rất vui..."

Thẩm Ngọc Thư nhướng mày, nhìn về phía Tô Duy, vẻ mặt khó hiểu như đang nói "chuyện này thì có gì mà vui".

Đối mặt với trí thông minh rõ ràng là thấp hơn lúc phá án nhiều của cộng sự, Tô Duy không biết nên nói thế nào cho phải, đành cầm lấy ống nghe trong

tay hẳn, lẳng lẳng đập máy.

Hai người ra khỏi văn phòng thám tử, lên xe, Thẩm Ngọc Thư lái xe tới cửa hàng thời trang ở đường Hà Phi.

Tô Duy ngồi ghế bên án bánh bích quy, thúc giục: "Tên Vân Phi Dương đó quả nhiên không có ý tốt, chúng ta cũng phải nhanh lên, đừng để cậu ta nhanh chân đến trước."

Nghe theo lời cậu, Thẩm Ngọc Thư tăng tốc.

Tô Duy lấy một cái bánh ra, nhét vào miệng Thẩm Ngọc Thư, lại hỏi: "Đêm qua cậu có tìm được manh mối gì không?"

"Có, hơn nữa là rất nhiều, nhưng tôi vẫn chưa sắp xếp chúng lại, chờ tìm được chứng cứ sẽ nói với cậu."

"Tôi không vội, chỉ cần cậu đừng lần nào cũng đòi tiền tôi là được."

"Thình thoảng cậu cũng phải động não một chút, đừng quên Củ Lạc cũng rất thông minh đấy."

"Làm người ấy mà, quan trọng nhất là vui vẻ, cho nên tôi vẫn thích làm việc bằng trực giác hơn, hơn nữa, nếu diễn xuất của vai chính còn bị tôi cướp mất thì làm thế nào cậu thể hiện được giá trị tồn tại của thần thám chứ?"

Nghe Tô Duy nói vậy, Thẩm Ngọc Thư quay đầu nhìn qua, cậu đáp lại bằng cách nhét thêm một cái bánh quy nữa vào miệng hẳn.

Vẫn còn sớm, những cửa hàng trên đường Hà Phi còn chưa mở cửa, không gian yên tĩnh đến khiến người ta cảm thấy lạ lẫm.

Thẩm Ngọc Thư tìm chỗ dừng xe, hai người đi thẳng đến cửa hàng thời trang Tuyết Nhung Hoa, không ngờ kết quả còn tệ hơn so với dự đoán của hẳn: Cửa hàng không những đóng cửa mà còn treo thông báo có việc tạm dừng buôn bán.

"Ha ha, sớm không có việc, muộn không có việc, lại có việc vào đúng cái lúc mấu chốt này. Trên đời có sự trùng hợp như vậy sao?" Nhìn tờ thông báo, Tô Duy tự giễu.

Thẩm Ngọc Thư cũng nhíu mày, nhìn hai bên thăm dò, những cửa hàng xung quanh cũng chưa mở cửa, chẳng có bóng dáng một ai.

Hắn đưa tay tháo bảng thông báo xuống, hất cầm ra hiệu cho Tô Duy.

Tô Duy hiểu ý, móc ra đạo cụ chuyên dụng tiến lên mở khóa.

"Lúc cậu ra quy định với tôi, nhất định không ngờ kỹ thuật của tôi lại hữu dụng như vậy."

"Đây là sai lầm của tôi, không ngờ nghề thám tử lại có nhiều góc khuất màu xám như vậy."

"Thế giới này chỗ nào cũng là màu xám. Trắng và đen hoàn toàn mới khó tìm."

Nói xong câu đó, Tô Duy cũng đã mở được khóa, cậu hé cửa ra, tiến vào trong trước.

Cửa sổ của cửa hàng đều được cài then, bên trong rất tối, Tô Duy không bật đèn mà mở đèn pin lên chiếu xuyên qua các giá treo quần áo, đi vào bên trong.

Trong nhà không có người, Tô Duy thử đặt tay lên bếp lò đặt ở góc tường, bếp lạnh ngắt, xem ra đêm qua không có ai ở đây.

Cậu ngẩng đầu nhìn lên tường.

Bức điêu khắc kia vẫn được treo ở đó, vì ánh sáng nên khuôn mặt hổ toát lên khí thế thâm trầm trang nghiêm, nhìn lại thì cũng không giống bức vẽ trên tờ giấy kia lắm, nhưng không hiểu vì sao, chúng lại có điểm nào đó giống đến kì dị.

"Có lẽ nó có thể cho chúng ta biết gì đó."

Thẩm Ngọc Thư lấy một cái ghế tựa tới, giẫm lên ghế, tháo bức tranh xuống.

Tô Duy ghé lại gần nhìn cùng.

Đây chỉ là một bức điêu khắc gỗ bình thường, không có chỗ nào đặc biệt, Tô Duy tinh thông về cơ quan, cậu cầm lấy bức tranh kiểm tra đi kiểm tra lại rồi nhìn Thẩm Ngọc Thư lắc đầu: Bức tranh không có ngăn ngầm.

"Có người đã chạm vào nó trước chúng ta." Thẩm Ngọc Thư chỉ vào chỗ bụi trên bức tranh.

Bức điêu khắc treo ở đó từ lâu, bụi bám đầy, nhưng có một số chỗ lại rất sạch, rõ ràng đã bị ai đó đụng vào.

"Có khi nào là Thanh Hoa không? Nếu là kẻ trộm thì sao lại tốt bụng đặt đồ vật trở về vị trí cũ như thế chứ?"

"Không phải tốt bụng, mà là không muốn để chủ nhân phát hiện, cũng giống như những người đã tới nhà chúng ta tối qua."

"Tôi có chút loạn rồi, những người đó và Thanh Hoa không phải cùng một giuộc sao?"

"Cũng có thể là không phải, trước khi tìm được Thanh Hoa, tất cả vẫn là chưa thể kết luận."

Tô Duy treo bức tranh về chỗ cũ, tiến lại kiểm tra quầy hàng.

Trên quầy đặt bàn tính và sổ sách, cậu mở sổ ra, bên trong ghi chép tổng số tiền bán được mỗi ngày, nhưng hôm qua không có, chỉ có thu chi hàng hóa ra vào.

"Xem ra chủ quán hôm qua và hôm kia đã gặp chuyện gì đó, không có tâm trạng ghi chép gì, thậm chí cửa hàng cũng đóng rất vội vàng, đến sổ sách cũng không kịp cất đi."

"Chắc là cô ta đặt hết tâm tư vào chuyện trộm nhà chúng ta rồi."

Tô Duy mở ngăn kéo dưới quày ra, bên trong có một ít tiền xu và tiền giấy, không có thứ gì đặc biệt.

"Ra đằng sau xem thử đi."

Thẩm Ngọc Thư đặt sổ sách lại chỗ cũ, đi ra phía sau cửa hàng.

Đằng sau là cầu thang và mấy gian phòng, còn có một cái sân không lớn lắm, trong sân phơi vài bộ quần áo.

Bên dưới ngoại trừ nhà bếp và phòng tắm rửa ra thì còn có hai phòng nữa, có lẽ là của cha Thanh Hoa, một phòng là phòng ngủ, còn lại là thư phòng, bàn ghế và rất nhiều sách. Thẩm Ngọc Thư rút bừa một quyển ra xem, lại kiểm tra kệ sách.

Kệ sách rất sạch, xem ra có người thường xuyên lau chùi.

"Đây có lẽ là thư phòng lão gia sử dụng khi thần trí còn tỉnh táo." Tô Duy lượn một vòng, quay lại nói: "Bọn họ thường ngày chắc là ở đây, không biết đột nhiên lại đi đâu mất."

Thẩm Ngọc Thư đi lên gác xem xét.

Bên trên là phòng của Thanh Hoa, một gian là phòng ngủ, bàn ghế giường đệm bài trí đơn giản, bên cạnh giường có một bàn phấn nhỏ, trên đó để một số loại son phấn đang thịnh hành, còn có cả nước hoa.

Thẩm Ngọc Thư kéo ngăn kéo ra, bên trong cũng là đủ các thứ son phấn và cặp tóc, tất cả đều được xếp rất ngăn nắp, từ đó có thể thấy được tính cách của chủ nhân.

Ở góc ngăn kéo có một cái bình nhỏ bị nghiêng, Thẩm Ngọc Thư đặt nó thẳng lại rồi đóng ngăn kéo, đi sang phòng bên cạnh.

Bên cạnh là phòng làm việc.

Diện tích gian phòng không nhỏ, nhưng có rất nhiều đồ đạc, ngoại trừ máy khâu và cuộn chỉ ra thì còn có vài vốc được cắt thành rất nhiều hình dạng, trên tường treo quần áo đã được may xong, trên bàn có rất nhiều bản vẽ thiết kế, có đủ các loại trang phục của cả nam lẫn nữ.

Tô Duy không hiểu lắm về thiết kế thời trang, nhưng từ phong cách bản vẽ có thể thấy rằng Thanh Hoa rất có thiên phú về mặt này, hơn nữa cũng rất yêu công việc của mình. Nếu có một thị trường rộng hơn nữa để cô phát huy thì nhất định rất có tiền đồ.

Nhưng hiện giờ cô ta lại cùng kẻ khác âm mưu chơi bọn họ.

Thanh Hoa là con nhà quý tộc, cô ta biết về Định Đông Lăng, cũng có động cơ cướp kho báu, nhưng tại sao đồng bọn của cô ta lại cố tình không tìm chỗ có khả năng giấu bản đồ cơ quan nhất?

Hay là họ đã đánh giá quá cao chỉ số thông minh của những kẻ kia? Chúng căn bản không nghĩ ra bản đồ giấu sau khung kính?

Tô Duy đang nghĩ miên man thì Thẩm Ngọc Thư đột nhiên nắm lấy cánh tay cậu, hấn giơ tay làm động tác "suyt", kéo cậu lao nhanh xuống lầu.

Bọn họ vừa xuống tới nơi đã nghe thấy tiếng vang, cánh cửa tiệm mở ra, có người bước từ ngoài vào.

Cả hai vội vàng trốn ra sau giá treo đồ.

Trong cửa hàng có rất nhiều quần áo, ánh sáng lại yếu, người kia hoàn toàn không chú ý tới sự tồn tại của họ, đứng lại một lát ở cửa rồi đi vào giữa phòng.

Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư nghe thấy tiếng bước chân đi qua đi lại gần chỗ mình, người kia như đang tìm kiếm gì đó, không tới gần cũng không rời đi.

Tô Duy ra hiệu cho Thẩm Ngọc Thư, làm động tác vắn cổ đối phương, ý bảo hấn tiên hạ thủ vi cường.

Thẩm Ngọc Thư xua tay, chỉ chỉ vị khách không mời mà đến, lại chỉ chỉ Tô Duy, ý bảo cậu đánh tiên phong.

Tô Duy có chút khó chịu.

Nghe tiếng bước chân, người kia rõ ràng là đứng gần Thẩm Ngọc Thư hơn, thế nên cậu lập tức xua tay.

Ai ngờ trong lúc hai người ra dấu hiệu cho nhau lại phát ra tiếng động, người kia cảm nhận được, bước chân đột nhiên dừng lại.

Tô Duy nghe thấy tiếng quần áo ma xát, thông thường âm thanh này chỉ thể hiện một khả năng: Rút súng.

Cho nên cậu không có thời gian tiếp tục đôi co với Thẩm Ngọc Thư nữa, rút ngay cây côn ra rồi túm lấy giá áo hất về phía người kia, tranh thủ lúc đối phương né, cậu xoay người lao ra, giữ được cánh tay kẻ đó.

Thân thủ của người kia rất nhanh, mượn lực của Tô Duy xoay người lại, nhẹ nhàng hóa giải công kích của cậu, thế nên đến khi cây côn của Tô Duy đâm về phía đối phương thì cây súng cũng chỉ vào mặt cậu.

Cũng may Thẩm Ngọc Thư phối hợp rất ăn ý với Tô Duy, gần như cùng lúc, hăn cũng rút súng chĩa vào phía kẻ địch, hình thành thế chân vạc.

"Là các cậu..."

Người kia nhận ra họ trước, buông súng xuống, nhẹ giọng nói: "Là tớ, Đoan Mộc."

Đúng vậy, vị khách không mời mà đến này không phải ai khác mà chính là Đoan Mộc Hành.

Anh ta buông vũ khí xuống, nhưng Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy thì không, Tô Duy vẫn giữ nguyên tư thế chuẩn bị tấn công, Thẩm Ngọc Thư thì tiến lên vịn thẳng tay Đoan Mộc Hành ra phía sau, đẩy anh ta về phía trước, Đoan Mộc Hành bị đẩy áp vào tường, không động đậy được.

Anh ta không phản kháng, chỉ bảo: "Ngọc Thư, là tớ, Đoan Mộc Hành..."

"Mắt chúng tôi không bị hoa, biết cậu là Đoan Mộc."

Tô Duy cầm côn gõ gõ vào Đoan Mộc Hành.

"Có điều mới sáng sớm cậu không có việc gì làm, chạy đến tiệm người ta lén lén lút lút làm gì?"

"Sao tôi lại không có việc gì làm chứ? Tôi có việc..."

"Việc trộm đồ sao? Làm thế nào mà đường đường là một thần trộm như cậu lại lưu lạt đến nông nổi phải trộm nhà tiểu thương thế này?"

"Tôi tới để lấy hàng, Ngọc Thư, cậu có thể buông tay ra trước không? Có chuyện gì từ từ nói."

Thẩm Ngọc Thư nhìn về phía Tô Duy, Tô Duy nói: "Buông ra nhờ cậu phản kích thì sao?"

"Các cậu hai người, trong tay còn có súng, lại sợ không đối phó được một mình tôi sao? Nếu còn không yên tâm thì có thể tước súng của tôi."

Giây tiếp theo, Tô Duy đã giật lấy luôn khẩu súng của anh ta, sau đó ra hiệu bảo Thẩm Ngọc Thư buông tay.

Thẩm Ngọc Thư buông tay, lùi về phía sau, Đoan Mộc Hành xoa xoa cổ tay bị vắn, cười khố: "Các cậu cẩn thận quá đấy, tôi là bạn các cậu chứ có phải kẻ thù đâu."

"Cẩn tắc vô ưu, huống chi là địch hay bạn thì còn chưa biết được."

Tô Duy nói xong, nhìn xuống tay phải của Đoan Mộc Hành.

Ngón giữa của Đoan Mộc Hành bị quán băng, khiến cậu liên tưởng đến kẻ đột nhập bị sóc con cắn vào tay kia.

Tô Duy mặt lạnh te hỏi: "Tay cậu sao thế?"

"Tối hôm qua gặp mấy tên lưu manh trên phố, không cẩn thận bị chúng chém bị thương."

"Hả, lưu manh nào mà lại to gan như vậy? Dám chọc vào đại công tử Đoan Mộc của chúng ta?"

"Thật sự là như thế, nếu các cậu không tin có thể hỏi em họ cậu." Bị nói mỉa, Đoan Mộc Hành mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, giải thích.

Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy nhìn nhau, Tô Duy tiếp: "Cậu tới chỗ này làm cái gì?"

"Tôi vừa mới nói rồi đấy, tôi tới lấy hàng, tôi giúp Tiêu Dao mua một cái áo khoác lông, hẹn hôm nay tới lấy."

"Mới sáng sớm đã tới, cậu đến để lấy áo hay đòi nợ thế?"

Nghe Tô Duy mỉa mai, Đoan Mộc Hành móc biên lai từ trong túi ra đưa cho cậu.

"Tôi còn phải đi làm, định bụng tiện đường tới lấy, bà chủ Thanh Hoa luôn mở cửa hàng từ rất sớm, không sợ không lấy được hàng."

Tô Duy nhìn thoáng qua biên lai, giá ghi trên đó khiến cậu không nhịn được phải tặc lưỡi, nhìn Thẩm Ngọc Thư nói: "Hy vọng không phải là Tiêu Dao trả tiền."

"Tiền là tôi trả, tôi vẫn nợ cậu ấy ân tình chưa trả được, cho nên định nhân dịp Giáng sinh tặng cậu ấy một món quà."

Quan hệ giữa Đoan Mộc Hành và Lạc Tiêu Dao có chút đặc biệt, rõ ràng hai người này ngày thường nhìn nhau thế nào cũng không vừa mắt, nhưng thỉnh thoảng lại tốt đến không chịu nổi. về việc này Tô Duy không tiện hỏi nhiều, chỉ bảo: "Lấy hàng thì lấy hàng, ai bắt cậu phải lén lút như thế? Ngoài cửa treo thông báo tạm ngừng kinh doanh, cậu còn xông vào làm gì?"

"Tôi thấy cửa khép hờ, sợ có trộm nên vào xem thế nào, Diệp lão gia và nhà chúng tôi là bạn cũ, thường ngày cũng hay mua hàng cho họ, thế nên tôi nghĩ nhờ đâu họ gặp phiền toái gì thì có thể giúp một chút."

"Nghe nói bọn họ là dòng dõi Diệp Hách Na Lạp, chẳng lẽ là họ hàng với Từ Hi Thái Hậu thật?"

"Đúng vậy, Diệp lão gia còn là vương gia đấy, bà chủ Thanh Hoa cũng vốn là cách cách, nếu nhà Thanh không bị diệt thì là như thế."

Nghe đến đó, Tô Duy đột nhiên phát hiện, bản đồ cơ quan Định Đông Lăng, Thanh Hoa, những kẻ đột nhập tối qua, thậm chí là chuyện ma quái ở văn phòng thám tử... Tất cả đều có liên quan đến nhau.

Bởi vì tất cả đều có quan hệ với nhà Thanh.

Thẩm Ngọc Thư không biết đã nghĩ ra điều gì nhìn về phía cậu, hai người nhìn nhau, nhưng đều không thể hiện thái độ gì.

Cuối cùng vẫn là Đoan Mộc Hành lên tiếng trước.

"Các cậu đừng có liếc mắt đưa tình như vậy, người khác sẽ nghĩ rằng quan hệ giữa các cậu rất phức tạp đấy."

"Là cậu nghĩ phức tạp, như chúng tôi gọi là thần giao."

"Chính là ăn ý."

Đoan Mộc Hành giơ tay lên đầu hàng.

"Tôi không ngạc nhiên đến vậy, từ này không cần phải giải thích. Nhưng còn các cậu, các cậu tới đây làm gì?"

"Chúng tôi tới đương nhiên có việc của chúng tôi, bí mật nghiệp vụ, xin lỗi không thể nói được."

"Khi các cậu tới, cửa đã mở sao? Bà chủ Thanh Hoa và người nhà đâu rồi?"

Đoan Mộc Hành vừa hỏi vừa nhìn xung quanh, Tô Duy mặt không đổi sắc nói: "Lúc chúng tôi tới đã như vậy rồi."

"Những lời này nghe không thật lắm."

"Cũng không thật như cái cố tới lấy hàng của cậu thôi."

"Chuyện này có gì mà phải gạt các cậu?" Đoan Mộc Hành cười khố: "Tôi vốn định tới từ hôm qua, nhưng có nhiều việc quá, tôi lại đồng ý sẽ đi xem diễn tấu dương cầm với Trường Sinh... Nói đến dương cầm, các cậu không biết Trường Sinh..."

"Từ từ đã, cậu ôm việc đến cho chúng tôi, bắt chúng tôi điều tra mệt rồi, còn bản thân lại đi hưởng thụ, đã thế cậu đồng ý giúp chúng tôi điều tra chuyện bạn trai của Lý Tuệ Lan, cuối cùng chuyện ấy bây giờ chúng tôi cũng tự biết rồi, thế mà cậu thì lại nghĩ đến mấy thứ như quà Giáng sinh."

"Các cậu biết rồi?"

Đoan Mộc Hành kinh ngạc nhìn hai người, nhìn vẻ mặt thì không giống giả vờ.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Chúng tôi tình cờ biết thôi, tối qua cậu ở cạnh Trường Sinh nghe diễn tấu suốt?"

"Nghe khẩu khí các cậu thì có vẻ vẫn không tin lời tớ nhỉ? Được rồi, không kịp thời giúp các cậu đúng là lỗi của tớ, có điều nếu các cậu muốn xác nhận thì tớ có thể nói cho các cậu biết, tối qua sau khi nghe diễn tấu xong, tớ luôn ở cạnh Tiêu Dao, cậu ấy uống nhiều quá..."

Nhắc đến Lạc Tiêu Dao, Thẩm Ngọc Thư lo lắng hỏi.

"Tiêu Dao tử lượng không tốt, sao lại uống nhiều vậy?"

"Cậu ấy xảy ra chút chuyện, trên đường về tứ tình cờ gặp nên tiện thể giúp luôn."

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

Vẻ mặt Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư rõ ràng là không tin, Đoan Mộc Hành bó tay nhún vai.

"Chuyện riêng của cậu ấy tứ không tiện nói, các cậu có thể tự đi hỏi. Tứ nghĩ cậu ấy là tuần bộ, sẽ không bao che cho tứ đâu."

Lời Đoan Mộc Hành là thật hay giả tạm thời chưa bàn, nhưng ít nhất cũng có logic. Để nhanh chóng tìm ra chân tướng, Thẩm Ngọc Thư quyết định ngã bài.

"Tứ nghi ngờ Thanh Hoa có vấn đề, nếu cậu quen thân với nhà họ, vậy cậu có biết bọn họ đi đâu rồi không?"

"Ý của cậu chẳng lẽ là..." Ánh mắt Đoan Mộc Hành đi qua đi lại giữa Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư. "Thanh Hoa có liên quan đến vụ Hồ Quân Mai bị giết?"

"Còn chưa chắc chắn, nhưng cô ta có lẽ biết một số bí mật."

Thẩm Ngọc Thư kéo Đoan Mộc Hành tới giữa cửa hàng, chỉ cho hắn xem bức điêu khắc trên tường.

"Trước kia cậu hay vào cung, đối với bức tranh mặt hổ này có ấn tượng gì không?"

"Bức tranh này..."

Đoan Mộc Hành bị làm cho chẳng hiểu gì, hết nhìn Thẩm Ngọc Thư lại nhìn về phía bức tranh, trầm ngâm nói: "Đây thoạt nhìn chỉ là bức tranh điêu khắc bình thường, có thể bắt gặp ở rất nhiều gia đình khá giả, không có gì là lạ. Sao cậu lại đặc biệt hỏi trong cung?"

Thẩm Ngọc Thư lấy ra tờ giấy Tô Duy trộm được.

Dưới luồng nhiệt của bật lửa, bức họa đầu hổ dần dần hiện lên, Thẩm Ngọc Thư nói: "Tối hôm qua có người tới văn phòng chúng tớ trộm đồ, xem thân thủ của kẻ đó, tớ nghi gã là thị vệ trong cung..."

"Thị vệ đại nội..." Tô Duy kêu lên trước Đoan Mộc Hành, hỏi: "Ý cậu là chỉ tam phẩm đối đao thị vệ? Những thị vệ biết dùng huyết trích tử biết khinh công đấy sao?"

(Một thứ vũ khí thời Thanh, nổi tiếng về sức sát thương cực lớn, bao gồm nhiều lưỡi dao xếp chồng lên nhau và xòe ra như cái đĩa. Người sử dụng có thể ném huyết trích tử ra và thu lại bằng dây xích nối vào chính giữa. Huyết trích tử còn có cái tên khác là "Máy chém bay")

Hai người nhìn về phía Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Hình như cậu rất kích động?"

"Đúng vậy đúng vậy, có tin hay như thế sao cậu không nói sớm? Tôi cực kỳ sùng bái những nhân vật truyền thuyết này, bây giờ khó khăn lắm mới gặp được một người, đương nhiên phải ngắm như ngắm quốc bảo vậy..."

Tô Duy quên bém tình hình hiện tại, xoa tay đầy hưng phấn.

Thân là thần trộm, Tô Duy hứng thú với những nhân vật trong truyền thuyết này hơn người thường nhiều, thấy thị vệ đại nội mà kích động như người ta thấy minh tinh quốc tế, chỉ muốn lao đến xin chữ ký lưu niệm.

Có điều sự hưng phấn ấy không lan truyền được đến hai người còn lại, Đoan Mộc Hành hỏi Thẩm Ngọc Thư: "Cái gì quốc bảo? Cậu ta đang nói gì thế?"

"Cậu ta thường xuyên lên cơn mất kiểm soát như vậy đấy, lát nữa sẽ tự động hồi phục thôi, không cần để ý làm gì."

"Vậy đi với tớ, nếu các cậu muốn tìm Thanh Hoa thì có thể tới chỗ này xem."

Đoan Mộc Hành nói xong, bước nhanh ra khỏi cửa hàng.

Thẩm Ngọc Thư theo sau, được hai bước thì phát hiện Tô Duy vẫn còn đứng tại chỗ hưng phấn hoa chân múa tay, đành phải quay lại kéo tay cậu rời đi.

Ba người ngồi lên xe do Thẩm Ngọc Thư lái, bị gió lạnh quất tới, Tô Duy rốt cuộc cũng thoát khỏi trạng thái kích động, quay sang hỏi Đoan Mộc Hành.

"Cậu biết Thanh Hoa ở chỗ nào à?"

"Cô ấy có một căn nhà gần đường Bạch Tái Trọng, có thể tới đó xem thử."

"A, lại là đường Bạch Tái Trọng."

"Không thể chỉ vì nhà cô ấy gần địa điểm xảy ra vụ án mà nghi ngờ cô ấy. Các cậu cũng biết, con đường ấy có rất nhiều nhà giàu có hoặc quý tộc ở, cô ấy ở gần đó cũng chẳng có gì lạ."

"Vậy chuyện kẻ đột nhập kia mang bức họa mặt hổ giống với bức họa điêu khắc trong tiệm của cô ta thì phải nói thế nào? Một bên là thị vệ đại nội, một bên là cách cách, nghe có vẻ rất thú vị đấy."

"Sao các cậu biết trong tiệm của Thanh Hoa có bức tranh tương tự?"

"Không biết." Thẩm Ngọc Thư trả lời câu hỏi của Đoan Mộc Hành: "Trong khi điều tra vụ án Hồ Quân Mai bị giết, bọn tớ phát hiện chiếc áo choàng hung thủ để lại hiện trường có nhãn của cửa hàng Tuyết Nhung Hoa, bèn tới cửa hàng cô ta tìm hiểu."

"Sau đó thì đến đêm văn phòng chúng tôi bị trộm."

Nhìn hai người bọn họ kể tung người hứng, Đoan Mộc Hành cười.

"Bọn họ chắc chắn là không kiếm được gì, ngược lại còn cung cấp manh mối cho các cậu. Nghe các cậu nói vậy, tớ nghĩ tới một khả năng, các cậu biết hồ phù lệnh không?"

Nói đến truyền thuyết ít ai biết đến, hứng thú của Tô Duy bị khơi dậy, hỏi: "Chính binh phù mà Hoàng đế dùng để điều binh khiển tướng trong truyền thuyết sao?"

"Đúng vậy, hồ phù được chia làm hai phần, một nửa trong tay tướng soái, một nửa do Hoàng đế tự nắm giữ, hai nửa hồ phù hợp lại mới có quyền điều binh, vụ trộm phù cứu Triệu trứ danh trong lịch sử chính là nói đến việc trộm hồ phù lệnh."

Là một siêu trộm, từ nhỏ Tô Duy đã nghe không biết bao nhiêu lần điển cố "trộm phù cứu Triệu", cậu nói: "Cái này tôi biết, có điều giờ là thời dân quốc, chẳng lẽ những di lão Thanh triều đó còn chưa từ bỏ ý định, muốn dùng binh phù điều binh khôi phục Đại Thanh sao?"

"Cho dù có lấy được binh phù thì cũng phải có binh để điều động chứ? Hiện tại quân phiệt cát cứ, binh lính không ít, nhưng tôi tin chẳng ai có thể điều động được bọn họ."

Không hiểu đang nghĩ tới điều gì, giọng nói Đoan Mộc Hành có chút xa xăm. Đột nhiên định thần lại, phát hiện trong xe rất yên lặng, anh ta gấp tờ giấy kia đưa cho Thẩm Ngọc Thư, cười nói: "Có lẽ tớ đã nghĩ nhiều quá, vừa rồi cậu nhắc đến thị vệ đại nội, vừa hay Thanh Hoa lại là hoàng thân, nên tớ mới đột nhiên nghĩ vậy. Nhà Thanh đã sụp đổ mười mấy năm rồi, hồ phù gì đó làm sao tồn tại được chứ?"

"Không, có lẽ nó thật sự tồn tại..."

Trong lòng Tô Duy mơ hồ dấy lên một ý tưởng đáng sợ.

Cơ nghiệp mấy trăm năm đổ sụp, có người muốn chạy trốn để bảo mệnh, có người mơ mơ màng màng sống cho qua ngày, nhưng cũng có người muốn khôi phục lại giang sơn, mà khôi phục lại giang sơn thì cần nhất chính là gì?

Là tiền.

Định Đông Lăng giấu trong nó kho báu lớn nhất thiên hạ, mà chìa khóa mở kho báu ấy lại nằm trong tay bọn họ.

Nếu những kẻ đột nhập kia đúng như lời Thẩm Ngọc Thư nói, thì tất cả đều có thể giải thích được: Muốn trộm bảo vật thì cũng phải có lý do đằng hoàng, nếu có binh phù, những kẻ đó có thể mượn cơ phục Thanh mà quật mộ trắng trợn. Vấn đề là, trong văn phòng của họ làm gì có binh phù?

Hơn nữa, chuyện này và vụ Jacques giết người có quan hệ gì?

Nghĩ đến đây, Tô Duy không kìm được nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, với khả năng của hắn nhất định có thể tìm ra mối liên hệ giữa hai sự việc, điều kiện là cậu phải nói cho hắn biết tất cả manh mối.

Chỉ là... khi nào ngả bài, và ngả bài thế nào, lại là cả một vấn đề.

Tô Duy lại bắt đầu đấu tranh trong lòng, nháy mắt đã nghĩ tới ba phương án ABC nhưng đều cảm thấy không ổn, cuối cùng bác bỏ hết.

Đoan Mộc Hành chú ý tới động thái của cậu, hỏi: "Có phải cậu có điều gì muốn nói với Ngọc Thư không?"

"Đúng vậy, tôi đang nghĩ làm thế nào để bày tỏ với cậu ấy, cậu biết câu nói 'yêu em mà khó nói nên lời' không, ha ha."

"Yêu em? Ý cậu là cậu thích cậu ấy? Các cậu thật sự..."

Đoan Mộc Hành bày ra một vẻ mặt không hợp với thân phận quý công tử chút nào, kinh ngạc nhìn qua nhìn lại Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư, dường như không thể "tiêu hóa" nổi cái tin giật gân này.

Thẩm Ngọc Thư lái xe, mặt không chút biểu tình, bình tĩnh nói: "Sao cậu lại tin lời ba hoa bốc phét của cậu ta?"

"Bởi vì... cậu ta nhìn không giống như là đang nói đùa."

"Đúng vậy, tôi quả thật muốn bày tỏ mà..." Tô Duy đặt tay lên trán thờ dãi.

Chẳng qua việc cậu muốn bày tỏ là một việc khác mà thôi.

Đoan Mộc Hành tin lời Tô Duy thật, anh ta bình tĩnh lại, nhún vai nói: "VẬY ít nhất xin hãy chọn lúc tôi không có ở đây mà nói."

"Được."

Thẩm Ngọc Thư cũng tin, theo lời Đoan Mộc Hành lái xe đến nhà Thanh Hoa, lúc xuống xe hẳn quay đầu nói với Tô Duy: "Chờ chúng ta giải quyết xong vụ án này đã, như thế tôi mới yên tâm nghe cậu bày tỏ được."

Đợi đã, không phải là như các cậu nghĩ đâu...

Chờ Tô Duy nghĩ ra nên giải quyết thế nào thì hai người kia đã xuống xe, đi vào trong sân nhà Thanh Hoa, cậu đành phải từ bỏ, chạy theo bọn họ.

Thật là trùng hợp, nhà của Thanh Hoa chỉ cách biệt thự của Jacques một con phố, nếu đi bộ thì chỉ vài phút là tới.

Có điều nhà của cô ta không lớn như vậy, hoàn toàn không nổi bật giữa những ngôi nhà ở đây, chỉ là so với những nhà bình thường thì chỗ này xa hoa hơn nhiều.

Vào đến sân, bên trong là một tòa nhà xây theo kiến trúc Châu Âu hai tầng, Tô Duy phát hiện ra trên tầng hai có người đứng sau tấm rèm nhìn bọn họ, có điều người đó tránh đi rất nhanh, không thể xác định được đó có phải là Thanh Hoa hay không.

Đoan Mộc Hành gõ cửa, đợi rất lâu mới nghe thấy tiếng bước chân đi ra, cửa mở, vị lão bộc ở cửa hàng thò đầu ra, cau mày nhìn ba vị khách không mời mà đến.

Đoan Mộc Hành vội vàng chào.

"Chú Quy, tôi là Đoan Mộc Hành, xin hỏi tiểu thư Thanh Hoa có ở nhà không?"

"Có việc gì sao?"

"Tôi vừa qua cửa hàng, thấy trên cửa treo thông báo nghỉ bán, có điều cửa ngoài lại mở, tôi lo không biết có phải có trộm không nên đã khóa lại, sau đó

tới đây hỏi xem chuyện là thế nào."

Chú Quỳ không nói gì, quay đầu nhìn vào trong phòng.

Không bao lâu, Thanh Hoa đi ra, cô ta mặc xường xám, cổ quấn khăn quàng, còn khoác chiếc áo choàng bằng lông rất dày, tóc rủ một bên vai, nhìn không được tươi tỉnh như ngày hôm qua.

"Là Đoan Mộc tiên sinh à."

Cô ta lên tiếng chào hỏi, lại nhìn hai người phía sau Đoan Mộc Hành, nói: "Tôi không khỏe lắm nên tạm thời đóng cửa hàng nghỉ ngơi. Cảm ơn cậu đã báo, lát nữa tôi sẽ cho chú Quỳ đi xem."

Giọng cô ta nghèn nghệt, xem ra là đang ốm.

Đoan Mộc Hành nói: "Vị bằng hữu này của tôi là bác sĩ, nếu tiểu thư không khỏe, có thể nhờ cậu ấy xem giúp."

"Không cần đâu, chỉ là cảm vặt thôi."

Thẩm Ngọc Thư bước lại, nhìn cô ta nói: "Bây giờ đang là mùa cúm, không trị sẽ kéo dài lâu lắm, tôi có mang theo dụng cụ, khám sẽ không mất nhiều thời gian đâu."

"Không sao đâu, nghỉ ngơi một chút là ổn thôi, mời các vị về đi."

Thanh Hoa nói xong là quay vào trong phòng, chú Quỳ đóng cửa lại, căn bản không cho bọn họ cơ hội hỏi thêm.

Cửa đã đóng lại, ba người nhìn nhau, Tô Duy nói: "Tôi nghĩ thấy mùi âm mưu."

Cảm nhận được có người đang nhìn họ sau bức màn, Thẩm Ngọc Thư hất cằm.

"Đi khỏi đây đã rồi nói."

Người kia cầm súng đứng sau cửa sổ, nhìn bọn họ ra khỏi sân mới quay lại, lúc này Thanh Hoa đã bị đồng bọn của gã áp tải về phòng khách, trong lúc bị xô đẩy, cái áo choàng rơi trên mặt đất, để lộ ra đôi tay bị trói bên trong.

Chú Quỳ ở bên cạnh tức giận kêu lên: "Lũ cường đạo các người, các người đã quên hết tôn ti trật tự rồi à? Dám vô lễ với cách cách, nếu là trước kia các người đã bị chém đầu từ lâu rồi."

"Đáng tiếc, bây giờ không còn là trước kia nữa." Gã đàn ông thờ ơ nói: "Huống chi cho dù là trước kia, loại vương gia sống dựa vào phong hiệu như các người cũng chẳng có gì ghê gớm."

"Người..."

Chú Quỳ tức điên, định xông vào tranh cãi với bọn họ thì bị Thanh Hoa ngăn lại. Thanh Hoa nhỏ giọng: "Chú Quỳ, phiền chú chăm sóc cha tôi."

Diệp lão gia đã lớn tuổi, đầu óc cũng không còn minh mẫn, vì thế không khí căng thẳng trong phòng khách hoàn toàn không ảnh hưởng đến ông, ông vẫn dựa người vào ghế rung đùi đặc ý ngâm nga kinh kịch, đồng bọn của gã đàn ông kia kể đao vào cổ ông cũng chẳng có phản ứng gì.

Chú Quý chạy tới chăm sóc ông, Thanh Hoa nói với gã cầm súng: "Cho dù các người muốn gì thì chúng tôi cũng không có đâu, anh cũng nói rồi đấy, cha tôi chỉ là một vương gia trên danh nghĩa, sao có thể có được thứ quý giá như vậy chứ."

"Đừng có mượn gió bẻ măng, nếu chúng tôi không biết gì thì đã không tới tìm cô, đừng quên năm đó lão Phật gia rất thích cô, trước khi băng hà mấy ngày còn đòi gặp cô, đồ vật quan trọng đó nhất định là ở chỗ cô."

"Không có..."

"Chúng tôi chỉ muốn xây dựng lại Đại Thanh, khôi phục quá khứ hào hùng của tổ tiên chúng ta, thế nên cũng không muốn làm khó cô, nhưng nếu cô khăng khăng không nói, vậy thì đừng trách chúng tôi không khách khí."

"Không phải tôi không muốn nói, mà căn bản là tôi không biết. Bây giờ chúng tôi chỉ là dân thường, chỉ cần mỗi ngày có thể sống yên ổn là đã mãn nguyện lắm rồi. Các người muốn làm gì là chuyện của các người, xin đừng liên lụy đến chúng tôi."

"Là dân thường? Dân thường có thể ở một ngôi nhà to như vậy sao? Có thể làm ăn được với phú thương và người nước ngoài? Đại Thanh chính là vì có quá nhiều sâu mọt vô liêm sỉ như các người nên mới mất nước."

Gã cầm súng càng nói càng giận, lao tới trước mặt Thanh Hoa gào lên, lại giơ tay túm lấy khăn quàng trên cổ của cô ta.

Chú Quỳ chạy lại định ngăn lại thì bị hai tên đồng bọn giữ lấy, gã đàn ông túm lấy khăn Thanh Hoa, kéo cô ta về phía trước, bắt cô phải nhìn cha mình.

Một tên đồng bọn khác chìa họng súng lên đầu ông lão.

Thanh Hoa cuống lên, nắm lấy tay gã giằng co, nhưng đối phương quá khỏe, cô ta không có cách nào thoát được, phần uất đến đỏ cả mắt, bật khóc nói: "Các người muốn gì thì cứ tự mình lục soát đi, cả căn nhà chỉ rộng từng này thôi, có dỡ tung nó lên cũng được, xin các người đừng hại cha tôi."

"Bọn tôi không có thời gian dỡ phòng đâu, bọn tôi chỉ cần hồ phù thôi, đồ thật cô giấu ở đâu rồi?"

"Vậy thì các người cứ lấy đi là được."

"Cái đó là đồ giả, bọn ta muốn đồ thật cơ, đồ thật cô giấu đâu rồi?"

"Tôi không biết."

"Vậy cái giả kia từ đâu mà có?"

"Là bạn của cha tôi tặng hồi trước, đó chỉ là một bức tranh điêu khắc bình thường mà thôi."

"Là bạn trong cung tặng?"

"Tôi không biết..."

Thanh Hoa vừa nói, ánh mắt vừa nhìn về phía cha mình, gã cầm súng ngay lập tức đưa mắt ra hiệu cho đồng bọn, Thanh Hoa cuống quýt kêu lên: "Các anh đừng ép ông ấy, ông ấy không nhớ gì đâu!"

Những kẻ kia không thèm để ý cô ta nói gì, một trái một phải xách ông lão lôi ra ngoài, ông lão bị đau, bắt đầu kêu la, chú Quỳ muốn cản cũng bị đánh gục xuống đất.

Thanh Hoa cuống đến đỏ mắt, đột nhiên cúi đầu cắn phập lên tay gã đàn ông cầm súng, thừa dịp gã bị đau buông tay, cô ta chạy tới đỡ chú Quỳ nhưng lại bị đập ngã, gã cầm súng lao tới, vung tay định đánh.

Một ám khí đột nhiên bắn lại từ phía đối diện.

Thứ kia bay tới quá nhanh, gã đàn ông không kịp né, nửa mặt bị đập trúng, gã ôm mặt thối lui vì đau, cây súng bị gã tiện tay nhét vào túi áo khoác ngoài.

Ám khí thực ra chỉ là một quả táo, sau khi đập trúng mặt gã, rơi xuống mặt đất nứt thành hai nửa, một nửa lăn đến trước mặt lão nhân, ông vui vẻ kêu lên một tiếng, vươn người nhặt lấy, những kẻ khác sửng sờ vì bị ám khí bất ngờ tấn công, đồng loạt quay đầu nhìn về phía cửa.

Giây tiếp theo, tên đồng bọn đứng ở cửa xui xẻo trúng đòn, bị đập văng vào phòng khách, sau đó bộp một tiếng, ngã gục trên sàn.

Rồi Tô Duy tiến vào.

Tên đứng gần cậu nhất thấy có chuyện, giương súng định bóp cò, bị Thẩm Ngọc Thư cho một quyền vào mặt, tiếp đó vung tay chém vào cổ tay hấn, chỉ trong chớp mắt tên đó đã bị đánh gục.

Tô Duy ngẩng đầu nhìn đám người đang trợn mắt há mồm trong phòng khách, khuôn mặt nghiêm túc một cách hiem thấy, lạnh giọng nói: "Các người đúng là xúi quẩy, bởi vì ta ghét nhất chính là những kẻ cậy sức bắt nạt phụ nữ."

Cậu vừa dứt lời, đám người kia đã định thần lại, bắt đầu xông lên tấn công.

Phía Tô Duy có ba người, lại có súng, đáng ra phần thắng rất lớn, nhưng điều tệ nhất chính là đối phương đã bắt ông lão và chú Quý làm lá chắn, ép bọn họ phải dõn vào góc, sau đó nhân cơ hội chạy trốn.

Để không liên lụy đến người vô tội, Đoan Mộc Hành và Thẩm Ngọc Thư không dám nổ súng, đành trơ mắt nhìn bọn chúng trốn thoát.

Có điều một tên trong đó chạy ra đến sân thì vấp ngã, đồng bọn của gã định quay lại dìu nhưng thấy đám Thẩm Ngọc Thư đuổi theo tới nơi, đành phải bỏ lại đồng bọn, chọn đường thoát thân.

Tô Duy tiến lên túm tên tù binh dậy, chính là gã bị quả táo ném trúng, mắt trái gã chảy nước ròng ròng, nhìn còn khó chứ đừng nói là phản kháng, bị cậu nắm cổ áo lôi vào phòng.

"Không nên đuổi kẻ địch đã cùng đường, dù sao thì chúng ta cũng tóm được một tên, từ gã lần ra dây mơ rễ má là được rồi."

Tô Duy nói có lý, Thẩm Ngọc Thư và Đoan Mộc Hành không đuổi theo nữa, tất cả trở lại trong phòng.

Thanh Hoa đã đỡ cha mình và chú Quỳ dậy, cô ta vẫn còn chưa hoàn hồn lại, giúp cha mình ngồi xuống, chỉnh lại cái khăn quàng cổ bị xộc xệch, lo lắng nhìn bọn hắn.

Tên tù binh bị Tô Duy ghì chặt, không phản kháng được, đành nheo bên mắt bị thương, gào lên: "Các người hãy từ bỏ ý định đi, ta sẽ không nói gì hết!"

"Bọn ta còn chưa vội, mi vội cái gì?"

Tô Duy nói xong, hỏi Thanh Hoa xem trong nhà có dây thừng không, chú Quỳ bảo có rồi chạy đi tìm dây thừng.

Bên cạnh vang lên tiếng gặm đồ ăn, mọi người quay ra thì thấy Diệp lão gia đã bình tĩnh lại, cầm nửa quả táo ban nãy rơi xuống đất cho vào mồm gặm.

Thanh Hoa vội vàng giành lấy, ông lão không chịu, nhàn miệng như muốn khóc, Thanh Hoa đành phải cầm lấy quả quýt trên bàn đưa cho cha, ông lão lúc này mới chuyển giận thành cười, cúi đầu hì hì bóc quýt.

Phát hiện mọi người nhìn chăm chăm phía này, Thanh Hoa cười gượng: "Cha tôi mấy năm nay càng ngày càng lú lẫn, có nhiều khi hành động chẳng

khác gì một đứa bé, có điều đối với ông ấy mà nói, không nhớ gì vẫn là tốt nhất."

"Thật đáng tiếc, quả táo của tôi bị vỡ rồi."

Nhìn nửa quả táo còn lại trên đất, Tô Duy nói.

Vẻ mặt Thanh Hoa có chút kinh ngạc, dường như không hiểu tại sao lại có người chấp nhất vì một quả táo như vậy, nói: "Nếu cậu thích thì tôi mời, nhà tôi có."

Cô nói xong định đi lấy thì Tô Duy ngăn lại.

"Không cần, tôi chỉ cảm thán hôm nay không làm mặt nạ được thôi, có điều vẫn may không phải táo 6 plus, nếu không tôi sẽ khóc mất."

(Táo 6 Plus: Iphone 6 plus)

"Mặt... Táo lục..."

"Cậu ta thích tự nói chuyện với bản thân, cô có thể làm lơ."

Thẩm Ngọc Thư bảo Đoàn Mộc Hành trông coi tù binh, hẳn kéo Tô Duy sang một bên, móc từ trong túi ra một quả táo tây đưa cho cậu.

Nhìn quả táo tây nhỏ hơn mấy lần so với quả táo bình thường, Tô Duy lẩm bẩm: "Không phải táo."

Thẩm Ngọc Thư trừng mắt nhìn cậu, ánh mắt như nói: Có cái ăn là tốt rồi, lại còn kén cá chọn canh à?

Tô Duy không nói gì nữa, xoay người gặm quả rôm rốp.

Chú Quý đem dây thừng tới, Đoan Mộc Hành cảm ơn rồi cầm lấy, trói gã xui xẻo kia lại.

Thanh Hoa ở bên cạnh nhìn, tò mò hỏi: "Sao các vị biết có trộm vào nhà tôi?"

Thẩm Ngọc Thư nói: "Bởi vì lúc tiểu thư ra cửa, hai bên khóe miệng hơi đỏ, đó là dấu vết bị người khác để lại, trên người cô lại khoác chiếc áo choàng thường chỉ mặc khi ra ngoài, ở nhà mặc như vậy vừa không chống được rét lại vừa vướng víu. Hơn nữa áo choàng hơi nhàu nhĩ, một người phụ nữ cẩn thận sẽ không mặc chiếc áo như vậy."

"Cảm ơn cậu đã khen ngợi."

"Còn cả khăn quàng cổ của cô nữa, nó bị xộc xệch, có phải là vì giằng co với những người đó không?"

Nói đến khăn quàng cổ, Thanh Hoa theo bản năng đưa tay lên chỉnh lại một chút, đáp: "Cậu quan sát thật là tỉ mỉ."

"Có điều dù tỉ mỉ đến thế nào thì tôi cũng không thể đoán được thân phận của gã. Tiểu thư Thanh Hoa, cô đột nhiên đóng cửa hàng có phải vì bị họ ép không?"

"Cái đó thì không phải, là cha tôi đột nhiên không được khỏe, chỗ này yên tĩnh hơn nên tôi đưa ông ấy về đây tĩnh dưỡng, không ngờ đám cường đạo đó đột nhiên xông vào."

"Bọn họ tới tìm cái gì?"

"Tôi cũng không biết, gã luôn miệng nói hồ phù gì đó, nhưng lại bảo thứ trong tiệm của tôi là đồ giả."

"Vậy rốt cuộc nó có phải là đồ giả không?"

"Đó chỉ là một bức tranh điêu khắc mà thôi, có gì giả với không giả chứ."

"Xem ra chỉ có thể nhờ vị này tự nói ra vậy."

Tô Duy ăn xong trái táo tây, tiến lên kiểm tra tù binh.

Gã đã bị tước súng, trong túi thậm chí đến một tờ giấy vụn cũng chẳng có, nheo nheo mắt vẻ cười nhạo mọi người chẳng làm gì nổi hăn.

Tô Duy đi ra sau lưng hăn, đột nhiên giật ngược hai tay bị trói sau lưng của gã, tên đó không kịp phòng bị, kêu lên đau đớn.

Lờ đi tiếng thét của gã, Tô Duy thản nhiên hỏi: "Chạy sô bạn thật đấy nhỉ?"

Gã tù binh sững sốt, Tô Duy xem xét tay gã, chỉ cho mọi người thấy mu bàn tay.

Trên mu bàn tay của gã có mấy vết cào rất mờ, là vết thương mới, không nặng.

Nhìn thấy những vết này, Tô Duy biết mình đã trách oan Đoàn Mộc Hành, tuy Đoàn Mộc Hành chưa chắc đã là người tốt, nhưng ít ra kẻ ban đêm xông vào văn phòng thám tử không phải là anh ta.

Gã kia còn ở đó giãy giụa, Tô Duy giữ chặt gã lại, nói: "Giả vờ giả vịt cái gì? Tối qua kẻ lén vào nhà bọn ta trộm đồ không phải là người sao? Không cần phải tìm cách phủ nhận, vết thương trên mu bàn tay người là do bị thú cưng của ta cào, đó là bằng chứng tốt nhất."

Mặt gã tù binh lập tức biến sắc, đột nhiên hét lớn: "Tao chẳng biết gì hết!"

Tô Duy tiếp tục cầm lấy tay gã xem xét.

"Bàn tay toàn là vết chai, có lẽ so với cầm súng, người thông thạo quyền pháp hơn, có điều dựa vào trình độ võ công của người thì làm thị vệ đại nội có hơi miễn cưỡng, cho nên người hẳn là hộ vệ của một vị quan lớn nào đó triều Thanh, tới đây kiểm hồ phù cho chủ nhân của mình."

Sắc mặt gã tù binh càng trở nên khó nhìn, gân xanh nổi đầy trán, gã cắn chặt răng, không nói gì nữa.

Tô Duy buông tay gã ra, nói với Thẩm Ngọc Thư: "Tên này chỉ là một kẻ làm thuê thôi, những điều gã biết có lẽ cũng không nhiều."

Thẩm Ngọc Thư nhìn về phía Thanh Hoa, cô ta lắc đầu liên tục.

"Tôi cũng không biết gì hết. Tuy rằng năm đó lão Phật gia đúng là rất yêu quý tôi, nhưng cha tôi chỉ là một vương gia trên danh nghĩa, làm sao có thể để lại thứ quan trọng như hổ phù cho chúng tôi được chứ?"

Nghe đến đó, chú Quý cũng chen lời: "Năm đó triều đình hủ bại, cường quốc bên ngoài thì nhắm nhe nhòm ngó, nếu như thực sự có hổ phù trong tay, hồi tám nước liên minh, lão Phật gia làm gì đến nỗi phải chạy chứ?"

Gã tù binh dường như không phục, định mở miệng phản bác, có điều cuối cùng vẫn kìm lại.

Đoan Mộc Hành thấy vậy, bước đến túm lấy gã lôi ra ngoài, sau khi quay lại thì nói với Thanh Hoa: "Tôi đã cột gã vào trụ nhà đằng sau rồi, có gì tiểu thư cứ nói, ba người chúng tôi sẽ không tiết lộ ra ngoài đâu."

"Cậu cho rằng tôi vì sợ gã nên mới không nói sao?" Thanh Hoa cười gượng: "Chú Quý nói gì các cậu cũng nghe rồi đấy, các cậu thực sự tin vào mấy lời đồn vô căn cứ đó sao? Cho dù có hổ phù thật đi nữa, nếu nó ở đây, tôi nhất định sẽ hai tay dâng lên luôn. Một phụ nữ như tôi chẳng lẽ lại đi tranh giành binh quyền với ai sao?"

"Hổ phù không nhất định là để điều binh, có lẽ còn có tác dụng khác."

Lời Thẩm Ngọc Thư khiến Thanh Hoa sững sốt, hỏi: "Tác dụng gì?"

"Không biết, cho nên chúng tôi mới hỏi cô, về bức tranh điêu khắc trong tiệm kia, tiểu thư thật sự không nhớ là ai tặng sao?"

Thanh Hoa nghĩ rồi lắc đầu, lại nhìn về phía chú Quỳ, chú Quỳ nói: "Thứ đó đã ở đây từ rất nhiều năm trước rồi, hình như là vào lần đại thọ nào đó của vương gia, một đồng liêu trong triều đưa tới để mừng lễ, còn về ai mừng thì e là đến chính vương gia cho dù còn mình mãi cũng không nhớ nổi."

"Đúng vậy, sau này chúng tôi dọn đến Thượng Hải, mở cửa hàng kia, tôi thấy bức tranh đó rất có khí thế, bèn treo lên để trấn trạch. Nếu các cậu có hứng thú thì cứ lấy đi, hiện tại việc làm ăn rất tốt, tôi không muốn ngày nào cũng sống trong thấp thỏm đâu."

Thẩm Ngọc Thư nhìn về phía cha của Thanh Hoa, ông lão đã ngủ rồi, trong tay còn cầm một nửa quả quýt, trên quần áo dính không ít nước. Xem ra ông đã lú lẫn lắm rồi, không hỏi được gì hết.

Đoan Mộc Hành nói: "VẬY ĐÀN PHẢI GIAO GÃ KIA CHO PHÒNG TUẦN BỘ, TÔI TIN NGƯỜI Ở ĐÓ SẼ CÓ BIỆN PHÁP BẮT GÃ MỞ MIỆNG."

"Tôi đội nhiên rất muốn biết kẻ đứng sau tất cả những chuyện này là ai." Tô Duy tràn đầy hứng thú: "Có thể biết nhiều bí mật cung đình như vậy, thân phận của người đó nhất định phải rất tôn quý."

"VẬY TÔI PHẢI NHÉT GIẾ VÀO MIỆNG GÃ, ĐỂ GÃ ĐỠ CẢN LƯỠI TỰ SÁT."

Chú Quỳ nói xong, vội vàng chạy ra ngoài.

Thẩm Ngọc Thư thấy Thanh Hoa đứng bên cạnh, mặt đầy vẻ hoang mang lo sợ, bèn nói: "Vì lý do an toàn, mấy hôm nay tốt nhất cô không nên mở cửa bán hàng. Trước khi chúng tôi điều tra xong vụ án, sẽ có tuần bộ đến bảo vệ mọi người."

Hắn nói xong, nhìn về phía Đoàn Mộc Hành, Đoàn Mộc Hành gật đầu nói: "Không thành vấn đề, tớ sẽ nói với Bùi thám viên, bảo điều một số người đến đây."

"Chúng tôi không bị mất đồ đạc gì, nên... hay là bỏ đi, chỉ là một vụ án nhỏ thế này, phòng tuần bộ bên kia chắc cũng không để ý đâu."

"Tôi nghi ngờ những người này có quan hệ với vụ án người nước ngoài giết người xảy ra hôm trước, thế nên phòng tuần bộ nhất định sẽ chú ý."

Thẩm Ngọc Thư bảo Đoàn Mộc Hành đi gọi điện, Thanh Hoa chau mày, luôn miệng thở dài, nghe Đoàn Mộc Hành nói chuyện với đầu dây bên kia, lại nhìn sang cha mình, không kìm được nói: "Thế này rốt cuộc là làm sao chứ? Cuối năm đến nơi rồi mà xảy ra nhiều chuyện như vậy..."

"Đừng lo, chúng tôi đã có manh mối, nhất định sẽ nhanh chóng điều tra ra thôi."

"Vậy thì phiền các vị, có điều có thể đừng điều quá nhiều người đến đây được không? Cha tôi sức khỏe không được tốt, cần phải tĩnh dưỡng."

Đoàn Mộc Hành nói chuyện điện thoại xong quay lại, nghe Thanh Hoa thỉnh cầu, anh ta nói: "Tôi sẽ bảo họ canh gác bên ngoài, sẽ không làm ồn đến lão gia đâu. Nếu tiểu thư có phát hiện điều gì, xin hãy liên lạc với chúng tôi bất kỳ lúc nào."

Phối hợp với lời anh ta, Tô Duy đưa cho Thanh Hoa danh thiếp của văn phòng thám tử Vạn Năng. Cô ta cầm lấy, cố gắng mỉm cười cảm ơn bọn họ, có điều trong lòng dường như có chuyện nên nụ cười rất miễn cưỡng.

Rất nhanh, nhóm tuần bộ đã nhận được lệnh của Bùi Kiếm Phong, tới để bảo vệ gia đình Thanh Hoa. Đoan Mộc Hành nói qua tình hình với bọn họ, dặn dò xong rồi cáo từ rời đi.

Tô Duy đẩy tên tù binh lên ghế sau, trong miệng gã bị nhét khăn lông, không nói được, chỉ có thể cảm tức nhìn cậu.

Tô Duy không thèm quan tâm, ngồi xuống bên cạnh gã, nói: "Bây giờ mày khai còn kịp, đợi đến phòng tuần bộ, ăn đòn rồi mới khai thì thật là thiệt."

Gã tù binh quay đầu sang phía khác, phớt lờ lời cậu.

Thẩm Ngọc Thư khởi động xe, Đoan Mộc Hành hỏi hăng: "Vừa rồi cậu bảo đã có manh mối, là thật sao?"

"Tớ chỉ thuận miệng nói vậy thôi, để cô ấy yên tâm."

"Vậy tức là không có manh mối rồi?"

"Ai nói không có?" Tô Duy dùng cằm hất về tên tù binh bên cạnh: "Đây chẳng phải là manh mối sao?"

Gã hừ mũi, vẻ mặt đầy châm biếm.

Thẩm Ngọc Thư hỏi Đoan Mộc Hành: "Xem ra cậu và bà chủ Thanh Hoa có vẻ rất quen thuộc, gia đình họ trước kia hoành tráng lắm sao?"

"Đúng vậy, Diệp lão gia mặc dù chỉ có một chức quan hờ ở Hộ Bộ, nhưng phong hiệu vương gia là hàng xịn. Năm đó nhờ vào ân huệ của Từ Hi Thái Hậu, phủ Vương gia cũng khách ra khách vào tấp nập. Có điều trên đời này không có vinh quang nào là mãi mãi, đến Đại Thanh còn mất nước, huống chi là một vương gia."

Lời của Đoan Mộc Hành chọc giận gã tù binh, gã trợn mắt hướng về hắn kêu ư ư, điệu bộ rất muốn phản biện.

Tô Duy đưa tay ấn gã ngồi xuống.

"Tao biết mày không phục, có điều cho dù không phục đến thế nào thì đây cũng là sự thật, Thanh triều diệt vong, cho dù có tìm mấy chục mấy trăm cái hồ phù về cũng không thể thay đổi được lịch sử."

Gã tù binh tức giận trừng trừng nhìn cậu, nếu không phải bị bịt miệng, gã nhất định sẽ phun ra rất nhiều từ thô tục.

Chương 8: Lại bị tấn công

Bọn họ không thuận lợi tới được phòng tuần bộ.

Lúc sắp đến đường Hà Phi, đột nhiên có một chiếc xe Buck lao ra chắn ngang đường.

Thẩm Ngọc Thư vội vàng đạp phanh, cũng may là Tô Duy phản ứng nhanh, kịp thời ôm lấy lưng ghế phía trước, có điều gã tù binh bên cạnh thì xui xẻo hơn nhiều, đầu đập vào lưng ghế đánh bộp một cái.

"Tôi phải đưa ra kiến nghị với mấy hãng sản xuất xe của thời đại này mới được, trên xe nhất định phải bố trí dây an toàn..."

Lời của Tô Duy bị tiếng súng át đi.

Sau khi chặn trước xe bọn họ, có mấy tên bịt mắt từ trên xe kia nhảy xuống, giơ súng lên là bắn loạn xạ về phía này.

Vụ tập kích diễn ra quá bất ngờ, Đoan Mộc Hành và Thẩm Ngọc Thư đành phải nằm sấp xuống tránh né, Đoan Mộc Hành vội rút súng ra chuẩn bị phản kích, Thẩm Ngọc Thư lập tức đánh xe lùi về phía sau.

Nhưng rất nhanh, hắn đã không thể không dừng lại, bởi vì đằng sau lại có một chiếc xe khác lao tới chặn, người trên xe nổ súng về phía bọn họ, một trong số đó còn ném cả lựu đạn.

Vào thời khắc nguy hiểm, Thẩm Ngọc Thư chuyển hướng, quẹo vào một con hẻm nhỏ bên cạnh.

Con hẻm rất hẹp, xe chỉ có thể miễn cưỡng len vào được đầu hẻm, tạm thời tránh né loạt công kích của kẻ địch mà thôi.

"Làm sao bây giờ?" Tô Duy rập mình dưới sàn xe, nghe tiếng nổ bên ngoài vọng đến, lo lắng hỏi.

Thẩm Ngọc Thư rút súng bắn về phía sau mấy phát: "Lựu đạn của cậu đâu? Ném một quả ra đi."

Lựu đạn? Lựu đạn... Lựu đạn!

Tô Duy phải nghĩ vài giây mới nhận ra thứ Thẩm Ngọc Thư nói đến chính là đạn phát sáng.

Tuy rằng nó rất quý, nhưng vào thời khắc mấu chốt này, cậu cũng không thể tiếc được nữa. Tô Duy ôm lấy ba lô, cúi đầu tìm. Không ngờ đúng lúc này, gã tù binh đột nhiên vùng dậy đập cửa nhảy khỏi xe, lao ra đường cái.

Tô Duy không tóm được gã, định nhảy khỏi xe theo, nhưng phát hiện cửa xe bên mình đã bị tường chặn mất, không thể xuống được, đành phải kêu lên: "Mau lùi lại mau lùi ra ngoài đi."

Thẩm Ngọc Thư lùi xe ra ngoài một chút thì thấy tên tù binh lao về phía chiếc xe chặn đằng sau.

Tiếng súng lại lần nữa vang lên, lần này ngoại trừ bắn trúng vào thành xe thì mấy phát đều trúng vào người gã tù binh, chờ Tô Duy ngẩng được đầu lên, nhìn qua lớp cửa kính bị bắn nát thì gã tù binh đã lao đảo, đổ gục về phía trước.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, Tô Duy nhất thời không kịp phản ứng.

"Sao lại thế này? Bọn chúng định giết hết?"

Thẩm Ngọc Thư cũng không biết, thấy chiếc xe kia lao về phía họ, có vẻ định bắn tiếp, hần giờ súng lên, chuẩn bị phản kích.

Đúng lúc này, có tiếng động cơ xe vang lên từ phía sau, một chiếc xe màu đen khác xông tới như bay, đầu tiên là đâm văng chiếc Buck, sau đó lao tiếp vào chiếc còn lại.

Dưới sự công kích của chiếc xe đen, những kẻ kia không thể ngắm chuẩn, lại nghe tiếng còi cảnh sát vang lên từ đằng xa, bọn chúng đành phải từ bỏ, quăng ra một trái lựu đạn rồi đạp ga, lập tức bỏ chạy.

Trái lựu đạn nổ giữa phố, không làm tổn thương những người trong xe, có điều khói đen cuộn lên phủ kín cả con đường, đợi bọn họ thoát ra khỏi màn sương thì những tay súng bắn tia đó đã sớm chẳng còn bóng dáng.

Trên hiện trường, ngoại trừ gã tù binh bị trúng đạn sớm đã hồn lìa khỏi xác thì chỉ có xe của họ và chiếc Ford phá vây vừa rồi.

Tô Duy nhảy xuống xe, vừa phẩy tay gạt lớp bụi trước mắt, vừa ho khan nói: "Đám người này thật quá ngang tàng, dám ám sát ngay dưới mũi cục cảnh sát."

Đoan Mộc Hành mặt đen sẫm không nói lời nào, tay cầm súng, đột nhiên nhìn về phía chiếc Ford đen phía đối diện.

Sau trận va quệt, đầu chiếc xe đã bị móp méo, cửa chắn gió bằng kính cũng vỡ vụn, người bên trong nhảy xuống, giữ giữ vụn thủy tinh bắn lên mũ, chính là Vân Phi Dương.

Lạc Tiêu Dao nhảy xuống từ cửa bên kia, dường như vẫn còn chưa hoàn hồn, lao đến bên Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy, lo lắng hỏi: "Anh, Tô Duy, hai người sao rồi? Có bị thương không?"

Tiêu Dao hình như bị cảm, sắc mặt nhợt nhạt, giọng cũng nghèn nghẹt, Tô Duy nhìn cậu ta, nói: "Chỉ giật mình thôi, không bị thương. Còn cậu, cậu không sao chứ?"

"Em... em không sao."

Ánh mắt Lạc Tiêu Dao bất định, đặc trưng của kẻ nói dối thể hiện quá rõ ràng, có điều xung quanh đông người, Tô Duy không hỏi nhiều nữa, chỉ bảo: "Sao các cậu lại tới đây?"

"Nói ra dài lắm, em đến cùng với Vân Phi Dương."

Điều này không cần cậu ta nói thì tất cả cũng thấy.

Nhìn Vân Phi Dương giữ giữ vụn thủy tinh trên mũ xong, cười hì hì chạy tới, Tô Duy nhướng mày.

"A, lại là Vân Phi Dương."

Đoan Mộc Hành cũng không vui, cất súng đi, hỏi Lạc Tiêu Dao: "Sao cậu không hỏi xem tôi có bị thương không?"

"Thứ tai họa như anh, sao có thể..." Lạc Tiêu Dao nói được nửa câu, không biết đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, mềm giọng hỏi: "Vậy anh có bị thương

không?"

"Không."

"Tôi biết mà."

"Vậy cậu có sao không?"

"Tôi đương nhiên không sao, tôi là tuần bộ mà."

Trong lúc bọn họ nói chuyện, còi cảnh sát đã vang lên ngay bên cạnh, mấy chiếc xe cảnh sát dừng lại xung quanh hiện trường.

Dẫn đầu chính là Diêm Đông Sơn, ông ta nhảy xuống xe, Trần Nhã Vân theo đằng sau, nhìn thấy quang cảnh trước mắt, sợ đến mức che mặt, quay đầu sang một bên.

Diêm Đông Sơn thì rất trấn tĩnh, nhìn hiện trường một vòng rồi chạy tới hỏi tình hình mọi người.

Đoan Mộc Hành tóm tắt lại chuyện vừa trải qua một lần. về thân phận gã tù binh, anh ta cũng không rõ lắm, chỉ nói gã là cường đạo xông vào nhà người khác cướp bóc, bọn họ vốn dĩ định áp giải hắn tới phòng tuần bộ, không ngờ trên đường bị tập kích.

Diêm Đông Sơn nghe xong, lập tức nói: "Không cần phải nói, chắc chắn là đồng bọn của nó làm. Mấy tên điên cuồng mất nhân tính này, sợ nó khai ra ổ của mình nên giết người diệt khẩu."

Ông ta phát tay bảo cấp dưới đi xử lí hiện trường, cũng may là trời rét, người qua lại rất ít, trận bắn nhau vừa rồi không có thương vong gì về người.

Thẩm Ngọc Thư nhìn thi thể nằm gục cách đó không xa, khẽ nhăn mày, đang định đi qua xem xét thì cánh tay bị giữ lại, Trần Nhã Vân chạy tới, trốn sau lưng hắn, nước mắt lưng tròng hỏi: "Sao lại có người chết nữa thế? Có phải Tuệ Lan cũng bị hại rồi không?"

"Tôi cũng hy vọng cô ấy không sao, nhưng cô ở đây cản trở tôi điều tra, nhất định sẽ mất nhiều thời gian hơn để cứu cô ấy."

Nghe hắn nói vậy, Trần Nhã Vân lập tức buông tay ra.

Thẩm Ngọc Thư bước lại xem xét người chết, Tô Duy nhìn sắc mặt Trần Nhã Vân, hỏi: "Cô ổn chứ?"

"Không, không ổn lắm."

Trần Nhã Vân nói xong, phát hiện ra Vân Phi Dương đứng bên cạnh, thế là đem hết cơn giận trút lên đầu cậu ta, chỉ tay vào mặt Vân Phi Dương kêu lên: "Tất cả đều là tại hắn ta, nếu không phải hắn lái xe chạy lung tung thì bọn em cũng sẽ không gặp phải chuyện đáng sợ thế này."

"Tiểu thư, cô dùng lương tâm để nói chuyện có được không? Chẳng lẽ không phải là cô năng nặc đòi chúng tôi cùng đi điều tra manh mối với cô sao? Tôi còn vì an toàn của cô mà bảo cô báo cảnh sát nữa chứ."

"Báo cảnh sát là Tiêu Dao nghĩ ra, không phải anh."

Tô Duy nghe mà đau hết cả đầu, giơ tay lên ngăn màn đấu khẩu của họ lại, nhìn Vân Phi Dương, nói: "Cậu tới đúng lúc đấy."

"Vừa kịp vừa kịp, lúc này tôi tới văn phòng, không thấy các anh ở đó, sau đó tôi gặp Tiêu Dao và Trần tiểu thư trên đường Kim Thần Phụ."

Lạc Tiêu Dao qua hỗ trợ xử lý hiện trường, cậu ta dường như đang trốn tránh gì đó, chạy đi rồi xa.

Trần Nhã Vân đành phải giải thích: "Sáng nay sau khi nói chuyện với các anh xong, em rất lo lắng nên tới phòng tuần bộ hỏi thăm Tiêu Dao, cậu ấy đồng ý cùng em tới đường Kim Thần Phụ để tìm hiểu, có điều bọn em chưa hỏi được gì đã xúi quẩy gặp tên này."

"Những lời này phải là tôi nói mới đúng."

Để không cho cuộc khẩu chiến thứ hai xảy ra, Tô Duy giành trước hỏi: "Tại sao mấy người lại cùng muốn tới đường Kim Thần Phụ?"

"Bởi vì ngôi biệt thự mà Tuệ Lan ở cùng với bạn trai nằm trên đường Kim Thần Phụ mà."

Lần này là Trần Nhã Vân và Vân Phi Dương đồng thanh nói, cả hai trừng mắt nhìn nhau, không nói gì nữa.

Tô Duy hỏi kỹ lại thì mới biết, hóa ra Lý Tuệ Lan quả thật có sống chung với bạn trai, chỉ là không phải trên đường Bạch Tái Trọng, mà là ở biệt thự trên đường Kim Thần Phụ. Vân Phi Dương sau khi biết được tin này bèn định tới đó xem có tìm được manh mối gì không, vừa hay gặp Lạc Tiêu Dao và Trần Nhã Vân.

Bọn họ không tìm hiểu được thêm thông tin gì, bèn chuẩn bị quay về phòng tuần bộ đường Hà Phi, không ngờ giữa đường gặp một chiếc Buck. Trần Nhã Vân vô tình thấy người bên trong cầm súng, vì thế Lạc Tiêu Dao đã quyết định theo dõi bọn họ, còn Trần Nhã Vân phụ trách báo án.

Lúc ấy không ai ngờ đám người kia tới ám sát nhóm Thẩm Ngọc Thư, may mà cuối cùng không có chuyện gì xảy ra, chuyện này ít nhiều cũng là nhờ Vân Phi Dương vào thời khắc mấu chốt đã lái xe lao tới, ngăn cản đám người đó hành động.

Cuối cùng, Trần Nhã Vân nói: "Tuy hãn làm vậy rất ngốc, nhưng cuối cùng cũng giúp được mọi người, không ai làm sao là tốt rồi."

Câu này xem như khen ngợi, Vân Phi Dương ưỡn ngực, tỏ ra mình rất đáng khen, Trần Nhã Vân không kìm được, lại nói: "Nhưng làm như vậy vẫn rất ngốc, anh không muốn sống là chuyện của anh, liên lụy đến Tiêu Dao thì làm sao? Còn cả chiếc xe kia nữa, không phải anh nói là mượn của đồng nghiệp à? Làm sao đền cho người ta được đây?"

"Vừa rồi tôi thấy thần thám gặp nguy nên không nghĩ được nhiều như vậy, chuyện chiếc xe thì không thành vấn đề, tôi sẽ nghĩ cách giải quyết."

Nhân lúc bọn họ nói chuyện, Tô Duy rút lui, qua chỗ Thẩm Ngọc Thư xem xét tình hình.

"Có phát hiện gì không?"

Thẩm Ngọc Thư đang hỗ trợ bác sĩ pháp y kiểm tra thi thể, nghe Tô Duy hỏi, hần đứng lên, lắc đầu.

"Ngực gã trúng tám viên đạn, hơn nữa có hai phát là bắn từ phía sau lưng và bả vai, còn xe chúng ta lúc ấy bị bắn trúng hai phát, một ở đuôi xe, một trúng vào cửa ghế sau."

"Xem ra Diêm Đông Sơn nói không sai, những kẻ đó rõ ràng là muốn xử lý tên tù binh, giết người diệt khẩu. Bọn chúng cũng thật dã man."

"Vấn đề là đồng bọn của gã làm sao biết được tuyến đường mà chúng ta định đi."

"Đơn giản thôi, chúng chắc chắn chúng ta phải đưa tù binh đến phòng tuần bộ, mà đường này là đường tới phòng tuần bộ gần nhất."

"Nhưng mà..."

Nhìn những vỏ đạn trên mặt đất cách đó không xa, Thẩm Ngọc Thư không nói nữa.

Trực giác nói cho hần biết, nếu gã tù binh quả thật là thủ hạ của Mãn Thanh di lão, thì diệt khẩu thần không biết quỷ không hay mới là cách bọn họ thích

dùng. Giết người giữa ban ngày ban mặt thế này quá ngông cuồng, mà cũng quá vội vã, tựa như thợ tên tù binh lập tức nói ra bí mật.

Nhưng trên thực tế, những người này đều đã trải qua rèn luyện rất gian khổ, cực hình cũng khó có thể bắt họ khai ra sự thật, là người huấn luyện bọn họ thì không cần thiết phải vội như vậy.

Trầm tư trong chốc lát, Thẩm Ngọc Thư bước nhanh trở lại phía chiếc xe của mình.

Trên thành xe có vài lỗ đạn bắn, cửa sau ở trạng thái mở, trên ghế còn một sợi dây thừng bị bỏ lại, là sợi dây dùng để trói tên tù binh.

Thẩm Ngọc Thư cầm lấy dây thừng, vết cắt rất ngọt, là bị đồ sắc cửa đứt. Hắn tìm xung quanh, rất nhanh đã tìm thấy thủ phạm: Một lưỡi dao nhỏ rất mỏng.

"Không thể nào!" Nhìn thấy lưỡi dao, Tô Duy lập tức kêu lên. "Tôi đã lục soát người gã, khẳng định trên người gã không giấu bất cứ thứ gì."

"Chuyện này không có gì kỳ lạ, những người này đều có cách để tự phòng vệ."

"Tuyệt - đối - không - thể! Cậu phải tin vào khả năng chuyên nghiệp của tôi, nếu có người giấu được đồ gì trước mặt tôi thì chỉ có thể là tôi mù."

"Nếu chọn tin cậu, vậy chỉ có thể nghi ngờ những người khác thôi."

Thẩm Ngọc Thư thu lưỡi dao lại, xoay người, nhìn về phía những người khác ở hiện trường, thấp giọng nói: "Có người không muốn chúng ta biết thân phận của gã, lén đưa cho gã lưỡi dao, giúp gã có cơ hội trốn thoát."

Sau khi kiểm tra hiện trường, thi thể bị đưa đi, Lạc Tiêu Dao định theo Diêm Đông Sơn về phòng tuần bộ nhưng bị Đoan Mộc Hành gọi lại, bảo bên này còn có vụ án phải điều tra, để cậu ta ở lại.

Gia thế của Đoan Mộc Hành rất lớn, mấy người ở phòng tuần bộ đều biết anh ta, Diêm Đông Sơn đương nhiên không nói gì, vỗ vai Lạc Tiêu Dao, ý bảo cậu ta cố lên.

Lạc Tiêu Dao ôm một bụng tức không có chỗ xả, kêu lên với Đoan Mộc Hành: "Tôi bận lắm, anh đừng suốt ngày cản trở tôi làm việc được không? Hiện giờ còn có vụ án gì quan trọng hơn vụ người nước ngoài giết người nữa chứ?"

"Tôi giữ cậu lại chính là vì vụ này, Ngọc Thư và Tô Duy bị ám sát, khả năng có liên quan đến vụ án này, cậu phải ở lại đây để bảo vệ họ."

"Nói không chừng người chúng muốn ám sát là anh, anh tôi và Tô Duy chỉ là xúi quẩy ngồi cùng xe với anh thôi."

Bị Lạc Tiêu Dao châm chọc, Đoan Mộc Hành cũng không tức giận mà ghé lại gần nhỏ giọng nói gì đó.

Mặt Lạc Tiêu Dao lập tức đỏ bừng, siết chặt nắm đấm, Tô Duy ở bên cạnh thấy vậy thì thấy rất lo cho Đoan Mộc Hành.

Nhưng Lạc Tiêu Dao cuối cùng cũng không sử dụng bạo lực, chỉ hươ hươ năm đấm, không nói gì nữa.

Em họ nhất định đã bị tên hồ ly Đoan Mộc năm được thóp gì đó, thế nên mới tức mà không dám nói.

Kết quả của việc bàn bạc là mọi người tạm thời về văn phòng thám tử trước đã, Trần Nhã Vân cũng muốn đi theo nhưng bị Thẩm Ngọc Thư từ chối, nói rằng quá nguy hiểm, bảo cô ta về nhà. Trần Nhã Vân năn nỉ mãi cũng không ăn thua, cuối cùng hậm hực rời đi.

"Cậu chẳng hiểu tâm lý con gái gì cả." Trên đường trở về, Tô Duy nhỏ giọng nói với Thẩm Ngọc Thư.

"Ít nhất tôi đảm bảo được sự an toàn của cô ấy, chẳng lẽ cậu mong cô ấy cũng mất tích giống Lý Tuệ Lan sao?"

"Nhưng cậu có thể tìm một cái cớ uyển chuyển hơn. Cậu cứ thế này thì có khi cả đời sẽ phải quay tay đấy, mặc dù thực ra thì tôi hy vọng cậu như thế cả đời."

"Cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy, cho tới hiện giờ, thứ tôi quay nhiều nhất vẫn là ống nghiệm."

Không biết có phải là Thẩm Ngọc Thư nghe không hiểu lời cậu nói nên mới cho cậu một câu trả lời khiến người ta dễ liên tưởng này không.

Trong đầu hiện lên hình ảnh không dành cho trẻ em nào đó, Tô Duy vội vàng lắc lắc đầu, đuổi cái hình ảnh không trong sáng kia ra khỏi óc.

Thẩm Ngọc Thư nói đúng, cậu đã nghĩ quá nhiều, ha ha, đúng là đã nghĩ quá nhiều.

Mọi người về tới văn phòng thám tử.

Cánh cửa kính bị vỡ được lắp lại xong, Tạ Văn Phương đã về, để lại cho Thẩm Ngọc Thư một tờ giấy, nói Trường Sinh đợt này được nghỉ nên bà đem sóc con về luôn, để mọi người có thể chuyên tâm giải quyết vụ án.

Tất cả ngồi xuống, Tô Duy đi nhóm lò rồi pha trà, lần lượt đặt xuống trước mặt mỗi người một tách, đến chỗ Vân Phi Dương, khéo môi Tô Duy nhếch lên, nhìn cậu ta cười cười.

Vân Phi Dương rùng mình một cái, hỏi: "Tại sao anh lại cười... nham hiểm vậy?"

"Đấy là cậu có tật giật mình thôi."

Trong mắt Vân Phi Dương hiện lên hai dấu hỏi to đùng, cầm tách trà lên uống một ngụm, ngay lập tức "khụ" một cái.

Hay lắm, vị trí của hộp đựng trà đăng cậu vẫn không quên, vừa hay có thể dùng tới.

Tô Duy hài lòng ngồi xuống phía đối diện, Thẩm Ngọc Thư đưa mắt liếc cậu một cái, Tô Duy chỉ nhún vai.

"Tôi nghĩ mọi người đều đang nóng trong người nên pha trà đẳng uống cho giải nhiệt."

"Nhưng mà thể này đẳng quá đi, còn đẳng hơn cả hoàng liên nữa."

Lờ đi nỗi oán giận của Vân Phi Dương, Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Cậu tới tìm chúng tôi, có phải là có phát hiện gì mới không?"

"Có, hai chuyện, đầu tiên là Tư Nhĩ Nạp, cũng chính là người yêu của Lý Tuệ Lan, anh ta nói cho tôi biết nơi bọn họ đang sống chung. Tôi vốn định kêu các anh cùng qua đó điều tra, nhưng các anh không có nhà, tôi đành đi một mình, nửa đường thì gặp Tiêu Dao và vị đại tiểu thư tính tình nóng nảy kia."

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào Lạc Tiêu Dao, cậu ta vội vàng thanh minh: "Em là bị cái cô 'tiểu thư tính tình nóng nảy' kia bắt phải đi điều tra, cô ta biết được địa chỉ biệt thự từ chỗ cha của Lý Tuệ Lan, chạy tới đòi em giúp, em đành phải giúp thôi."

Tô Duy nghĩ Trần Nhã Vân lúc này nhất định là đang hắt xì liên tục, hy vọng những lời này không tới được tai vị "đại tiểu thư tính tình nóng nảy" đó.

Thẩm Ngọc Thư hỏi Vân Phi Dương.

"Vậy chuyện thứ hai là gì?"

"Chuyện thứ hai còn quan trọng hơn!"

Nói đến điểm mấu chốt, vẻ mặt Vân Phi Dương trở nên rất nghiêm túc.

"Trong lúc điều tra về Lý Tuệ Lan, có một người nói cho em biết, trưa hôm qua cô ấy xuất hiện ở đường Kim Thần Phụ, sau đó lên một chiếc xe rời đi, hình như có quen biết người trên xe, là cô ấy chủ động lên."

"Người đó có nhớ biển số xe không?"

"Không, nhưng nhớ là một chiếc xe hạng sang, lúc đó Lý Tuệ Lan quanh quẩn ở giao lộ rất lâu nên người đó mới chú ý đến."

"Liệu có phải là đám người đã sai Lý Tuệ Lan lừa chúng ta không?"

Tô Duy nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, hần trầm ngâm không nói gì, đột nhiên lại hỏi Vân Phi Dương.

"Anh hôm qua cậu chụp ở biệt thự của Jacques đã rửa ra chưa?"

"Rửa ra rồi."

Vân Phi Dương lục túi một lát, lôi ra một phong bì lớn.

Thẩm Ngọc Thư nói cảm ơn rồi cầm lấy, mang cái phong bì tới bàn làm việc đổ xuống, một đồng ảnh ào ra, che kín mặt bàn.

Thẩm Ngọc Thư bò trên bàn tìm kiếm, bộ dạng có vẻ rất căng thẳng.

Vân Phi Dương rất hiếu kì, đứng lên định đi qua xem nhưng bị Tô Duy ngăn lại, cậu giữ lấy vai cậu ta, ấn trở lại sofa, cười híp mắt: "Đừng quấy rầy cậu ấy, chúng ta tâm sự chuyện của chúng ta trước đi."

"Chuyện của chúng ta?"

Mặt Vân Phi Dương đầy vẻ khó hiểu.

"Đúng vậy, vừa rồi có chuyện quên nói, sáng nay tôi gọi điện tới tòa soạn, họ nói chỗ không có ai tên Vân Phi Dương."

Quan sát thấy sắc mặt Vân Phi Dương dần dần tái đi, Tô Duy mỉm cười: "Cậu không phải đã quên nói tên thật của cậu với họ đấy chứ? Hay là cậu quên không nói tên thật cho chúng tôi biết?"

"Không phải như vậy! A không, thật ra là thế này! Thật ra tôi là người tốt, một người tốt rất nghèo..."

"Nghèo đến nỗi chỉ có mỗi tiền đúng không?"

Tô Duy mân mê vạt áo trước của cậu ta.

"Mặc áo khoác lông, đeo đồng hồ nhập khẩu, còn cả giày và mũ của cậu nữa, tất cả đều không hề rẻ, hơn nữa còn coi xe Ford chỉ như một món đồ chơi, xem ra so với việc làm thế nào để đền chiếc xe đó thì cậu còn quan tâm tới vụ án hơn. Cậu lấy được tin của những người đó cũng là nhờ trả tiền cho họ đúng không? Những điều này làm sao chứng minh được cậu là người nghèo đây?"

"Không phải... Những thứ này đều không phải tôi tự mua đâu..."

"Trước khi nói dối, đừng quên chỗ này có hai thám tử, một thám viên, còn có một tiên sinh nhìn là thấy chỉ số thông minh rất cao."

Ánh mắt Tô Duy lướt qua Đoàn Mộc Hành, anh ta nhìn cậu mỉm cười gật đầu.

Vân Phi Dương trán túa đầy mồ hôi, lấp bắp: "Được rồi, là tôi nói dối, tôi không phải phóng viên thực tập, tôi thực ra là một nhân viên kinh doanh trên danh nghĩa, nhưng mơ ước của tôi là làm một phóng viên, đặc biệt là phóng viên phụ trách chuyên đề tin tức sự kiện."

"Việc này thì có liên quan gì đến chúng tôi?"

"Vụ án Viên Nguyệt Quan Âm lần đó, tôi được một người ở đó nói cho nghe về các anh, tôi cảm thấy các anh rất lợi hại, chỉ cần đi theo các anh là có thể tìm được đề tài sự kiện, nhưng nếu các anh biết tôi không phải là phóng viên, nhất định sẽ không thêm để ý, thế cho nên tôi mới..."

"Cậu sai rồi, chỉ cần có thể cung cấp manh mối cho chúng tôi, thân phận của cậu là gì căn bản không quan trọng..." Thẩm Ngọc Thư đột nhiên chen vào

khiến tất cả đều dồn ánh mắt về phía hắn, có điều hắn vẫn giữ nguyên tư thế kiểm tra đồng ảnh, đến đâu cũng chẳng thềm ngừng lên.

Tô Duy vỗ vai Vân Phi Dương.

"Nghe thấy chưa?"

Vân Phi Dương ngẩn ra, gật đầu.

Lạc Tiêu Dao ở bên cạnh kêu lên.

"Thảo nào mà chúng tôi chưa thấy tin của cậu đăng báo bao giờ, hóa ra cậu là hàng rởm!"

"Không, tuy thân phận của tôi là giả, nhưng những gì tôi viết tuyệt đối không có vấn đề, không đăng lên là bởi vì không có tòa soạn nào dám nhận bài của tôi."

"Cậu đắc tội với xã hội đen?"

"Đương nhiên không, là vì tất cả các tòa soạn đều nhận lời cha tôi, không để cho bản thảo của tôi được thông qua. Ông muốn tôi chuyên tâm làm việc, tích lũy kinh nghiệm để tương lai còn giúp ông ấy, làm phóng viên viết bài chẳng được bao nhiêu tiền."

Nghe đến đó, Đoan Mộc Hành thấy rất hứng thú, hỏi: "Nghe có vẻ cha cậu là người rất có vai vế."

Lạc Tiêu Dao cũng phụ họa: "Đúng vậy đúng vậy, tên của cậu cũng là giả đúng không? Chưa nghe nói Thượng Hải có nhân vật nổi danh nào họ Vân."

"Tên là thật, vì cha tôi ở rể, tôi theo họ mẹ, ông ấy cũng không phải nhân vật nổi tiếng gì, chỉ là một giám đốc nhỏ của ngân hàng Trung Nam mà thôi. Ông ấy hy vọng sau này tôi có thể nối nghiệp ông, thế nên nhét tôi vào làm việc ở công ty của một người bạn, thật ra ngày nào tôi cũng phải tìm cách để trốn việc, thật không dễ dàng gì."

Vân Phi Dương cảm thán vô hạn.

Một giám đốc nhỏ của ngân hàng Trung Nam?

Tô Duy nghĩ, khi Vân Phi Dương nói những lời này, quan niệm về giá trị của cậu ta nhất định là không giống với người thường.

Thẩm Ngọc Thư lại nói chen vào:

"Lúc trước cha của Trần Nhã Vân nói muốn kết thông gia với giám đốc ngân hàng Trung Nam, đối tượng liên hôn chính là cậu à?"

"A!"

Lại lần nữa bị vạch trần, Vân Phi Dương rụt cổ, vẻ rất xấu hổ.

Lạc Tiêu Dao vỗ trán cái bộp: "Hóa ra cậu sớm đã biết Trần tiểu thư là vị hôn thê của mình, vậy mà dám giấu chúng tôi lâu như vậy, không muốn sống yên ổn ở chỗ này nữa đúng không?"

"Mọi người đừng hiểu lầm, cô ta không phải vị hôn thê của tôi, là cha tôi đơn phương muốn tác thành hôn sự, tôi căn bản không đồng ý. Tôi còn trẻ như vậy, sự nghiệp còn chưa toại, sao có thể thành gia được chứ?"

"Được rồi, đừng có ở đây văn vẻ nữa."

Tô Duy đẩy cậu ta qua một bên.

Vân Phi Dương không dám phản kháng, nhìn mọi người, dè dặt nói: "Thực sự là ngoài thân phận ra, tôi không gạt các anh gì hết, các anh sẽ không cắt đứt quan hệ bạn bè với tôi chứ?"

"Không đâu, dù sao thì cậu cũng rất có ích."

Lời Tô Duy hết như liều thuốc an thần đối với Vân Phi Dương, cậu ta vỗ vỗ ngực, thở phào một cái.

Lạc Tiêu Dao tò mò hỏi: "Vậy cậu cả ngày bỏ bê công việc, tiền để đưa cho những người cung cấp thông tin ở đâu ra?"

"Tôi đâu có tiền, quần áo của tôi đều là mẹ mua cho, tiền và xe cũng là mẹ nhét, cho nên tôi thực ra là người nghèo."

Không biết vì sao, Tô Duy rất muốn đập cho cậu ta mấy cái.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Chuyện đã nói xong, cậu có thể đi được rồi."

"Thần thám, anh đừng vứt bỏ tôi, để hoàn thành lý tưởng, tôi bây giờ đã rút củi dưới đáy nồi rồi, các anh không thể thấy chết mà không cứu được."

Vân Phi Dương xông lên bày tỏ, bị Tô Duy ngăn lại.

"Không ai vứt bỏ cậu hết, chúng tôi có việc phải làm, không muốn bị quấy rầy thôi."

"Tôi sẽ không làm phiền đâu, các anh muốn có tin tức gì thì tôi sẽ cố hết sức thu thập!"

"Nếu có việc cần chúng tôi sẽ tìm cậu, bây giờ cậu có thể về được rồi."

Vẻ mặt Vân Phi Dương có vẻ không được tình nguyện lắm, có điều không dám nói gì nữa, cầm lấy túi lúi thúi đi ra ngoài.

Cậu ta đi tới cửa, Thẩm Ngọc Thư gọi lại, nói: "Muốn mọi người đọc được bài viết của cậu, không nhất định phải qua báo chí, cậu có thể đem chuyện đã trải qua viết thành sách, chỉ cần cách hành văn không quá tệ, tin rằng sẽ có rất nhiều người thích."

"Tôi hiểu rồi, cảm ơn thần thám!"

Không hiểu có phải Vân Phi Dương đã hiểu thật hay không, chỉ thấy cậu ta cảm ơn Thẩm Ngọc Thư rồi vui vẻ rời đi.

Mấy người còn lại quay ra nhìn nhau, một lúc sau Lạc Tiêu Dao xoa xoa mũi, nói: "Thật không ngờ đấy, em vậy mà bị lừa."

"Tôi cảm thấy cậu không bị lừa mới là chuyện khó tưởng tượng."

Nghe Đoan Mộc Hành châm chọc, Lạc Tiêu Dao lập tức siết chặt nắm đấm.

Để tránh màn múa võ diễn ra trong văn phòng, Tô Duy nói với Đoan Mộc Hành: "Kịch xem xong rồi, cậu có phải là cũng nên đi không?"

Đoan Mộc Hành không nói gì, quay đầu nhìn Lạc Tiêu Dao, Lạc Tiêu Dao nhảy dựng lên, chạy tới nấp sau lưng Thẩm Ngọc Thư.

Hành vi mong được bảo vệ này của cậu ta quá rõ ràng, Đoan Mộc Hành bật cười thành tiếng.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Không phải cậu bảo nó ở lại bảo vệ chúng tớ sao?"

"Đúng vậy."

"Cho nên nó ở lại, cậu có thể đi được rồi."

Đoan Mộc Hành nhìn về phía Lạc Tiêu Dao, Lạc Tiêu Dao huýt sáo, ánh mắt liếc đi chỗ khác, coi như không nhìn thấy gì.

Đoan Mộc Hành không cố chấp nữa, đứng lên nói: "Tớ về Cục Công Đồng trước, xem bên Bùi Kiếm Phong có gì mới không. Các cậu có việc thì cứ liên lạc nhé."

"Đi thong thả, không tiễn."

Chờ Đoan Mộc Hành đi rồi, Tô Duy đóng cửa lại, kéo Lạc Tiêu Dao sang một bên.

"Cậu sợ cậu ta như vậy, có phải bị cậu ta nắm thóp rồi không?"

"Không phải em sợ, chỉ là em không có cách nào đối phó với con sói xám ấy. Các anh biết quyền lực của Đoan Mộc Hành lớn thế nào rồi đấy, chỉ cần một câu nói thôi là em mất luôn bát cơm."

"Cậu ta sẽ không làm như vậy đâu, dám để em mất chén cơm, anh sẽ phanh phui thân phận Câu Hồn Ngọc của cậu ta ra."

Ánh mắt Tô Duy và Lạc Tiêu Dao đồng thời hướng về phía Thẩm Ngọc Thư, Lạc Tiêu Dao nói: "Hình như chúng ta đã thề là không nói ra thân phận của Đoan Mộc Hành?"

"Mấy thứ như lời thề, vốn dĩ tồn tại là để người ta phá vỡ." Thẩm Ngọc Thư nhìn đồng ảnh chụp trên bàn, dừng dừng nói.

Lạc Tiêu Dao nghe thế đờ cả người ra, mãi sau mới định thần lại, quay đầu chất vấn Tô Duy.

"Anh của em trước kia không như vậy, có phải là anh đã dạy hư anh ấy không?"

Đó là cậu trước kia không có cơ hội hiểu cậu ta đen tối đến thế nào.

Tô Duy chẳng buồn giải thích, hỏi thẳng: "Tối qua có phải cậu ở cùng Đoàn Mộc Hành không?"

"Hả?"

Ánh mắt Lạc Tiêu Dao bất định, rõ ràng là không muốn trả lời.

Tô Duy nói: "Cậu ta có khả năng liên quan đến vụ án giết người kia, cậu nhất định phải nói thật, vết thương trên tay cậu ta là thế nào? Có phải hai người ở cạnh nhau cả đêm không?"

Liên quan đến vụ án, Lạc Tiêu Dao không dám giả bộ ngỡ ngẩn, nghiêm túc nghĩ rồi đáp: "Đúng vậy, tối hôm qua em uống say, bị mấy tên lưu manh vây đánh, vừa đúng lúc anh ta đi qua nên cứu em, bị thương vào lúc đó, sau đó Đoàn Mộc Hành đưa em về biệt thự riêng, bọn em uống rượu nói chuyện, anh ta cả đêm không ra khỏi cửa."

"Cậu uống say rồi, có khi anh ta rời đi giữa chừng cậu không biết."

"Không đâu, em còn chưa say đến mức độ ấy... Chẳng lẽ tối hôm qua lại xảy ra án giết người?"

Cái đó thì không có, chỉ là cậu và Thẩm Ngọc Thư nghi ngờ những kẻ lên vào văn phòng có quan hệ với Đoàn Mộc Hành, bởi thời điểm anh ta xuất hiện ở cửa hàng thời trang Tuyết Nhung Hoa quá trùng hợp.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Vậy có người nào tới tìm cậu ta không?"

"Không có, Đoan Mộc Hành uống rượu với em, em đánh cờ với anh ta, em còn khó chịu nôn đầy ra đất, anh ta phải ở đó dọn dẹp suốt, còn mắng em nữa. Sau đó em lôi anh ta ra làm gối, dựa vào ngủ luôn, nếu Đoan Mộc Hành ra ngoài hay rời đi em chắc chắn đã cảm nhận được."

Tô Duy nghĩ thấy mùi ái muội.

Đoan Mộc Hành là một người rất cẩn thận rất thích sạch, tưởng tượng ra cảnh Lạc Tiêu Dao nôn đầy nhà anh ta, Tô Duy có chút thương hại.

Có lẽ là do vẻ mặt của Tô Duy quá cổ quái, đến nỗi mà một Lạc Tiêu Dao vẫn luôn chậm chạp cũng phải nhận ra, cậu ta liên tục xua tay.

"Anh đừng nghĩ linh tinh, em không thích con trai, tuy anh ta rất đẹp trai, nhưng em thật sự không thích mà, em không thích mấy tên trắng trẻo như vậy... Bọn em chỉ là uống rượu nói chuyện như những người đàn ông bình thường với nhau thôi, em say rồi nên mới đi uống với anh ta, chứ thường ngày em trốn còn không kịp nữa là... Các anh không biết đâu, cái tên đó vui buồn bất thường, em từng thấy..."

"Cậu nghĩ nhiều quá rồi, tôi chỉ hỏi thế thôi mà, quan hệ giữa hai người tốt như vậy từ lúc nào thế? Không ngờ cậu ta lại ở bên cậu cả đêm."

"Chuyện này anh đừng có hỏi em, hỏi tên sói xám kia ấy. Đã bảo anh ta buồn vui bất chợt rồi, nói không chừng hôm qua vừa đúng dịp tâm trạng của anh ta tốt."

"Nói không chừng cậu ta chỉ là muốn tìm một người làm chứng ngoại phạm thôi."

Thẩm Ngọc Thư ngẩng đầu lên từ trong đồng ảnh, chen vào cuộc nói chuyện của bọn họ.

Lạc Tiêu Dao trợn tròn mắt.

"Anh, ý anh là anh ta có vấn đề? Nhưng em tin rằng Đoan Mộc Hành không rời đi, cũng không gặp người nào khác."

Tô Duy không tin tưởng lắm vào sự cam đoan của Lạc Tiêu Dao, bởi với chỉ số thông minh của Đoan Mộc Hành, muốn gạt một người như Lạc Tiêu Dao quá dễ dàng. Ngay cả bọn họ chẳng phải cũng thường xuyên bị cái tên đầu gỗ kia lừa còn gì?

Để không làm tổn thương đến lòng tự trọng của Lạc Tiêu Dao, Tô Duy không nói ra mấy câu xỉa xối đó.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Tất cả mọi người đều bận điều tra, sao em lại đi uống rượu?"

Dưới bốn con mắt chăm chú nhìn mình, Lạc Tiêu Dao đỏ mặt, phát hiện bản thân không trốn được, đành ngậm ngừng nói: "Bởi vì... bởi vì tỏ tình thất bại..."

Tô Duy phải dựng lỗ tai lên mới nghe được, kêu lên: "Tỏ tình? Cậu tỏ tình với Đoan Mộc bị từ chối?"

Lạc Tiêu Dao nghe thấy thế thì giãy nảy lên, đỏ mặt gào: "Đương nhiên không phải, sao anh lại nghĩ đến anh ta thế? Em... em tỏ tình với cô gái bán đậu phụ ở cạnh phòng tuần bộ kia..."

"Hóa ra là Tây Thi đậu phụ à."

Tô Duy nhìn Thẩm Ngọc Thư, cả hai đều đã hiểu tại sao Đoan Mộc Hành lại nói đây là chuyện riêng của Tiêu Dao.

"Các anh thề đi, không được nói chuyện này cho người khác biết, nhất là mẹ em, em sẽ bị bà cảm rằm chết mất đấy."

"Biết rồi biết rồi."

Chẳng có ai quan tâm tới chuyện này của em họ đâu, ít nhất thì bọn họ bây giờ không có tâm trạng ấy.

Thẩm Ngọc Thư thu dọn đồng ảnh, nói: "Bọn anh còn việc phải làm, em về trước đi."

"Em không thể đi được, 'sói xám' bảo em ở lại bảo vệ hai người."

"Cậu ta là cấp trên của cậu à? Sao lại phải nghe lời?"

"Cũng đúng nhỉ, sao em lại phải nghe anh ta?" Lạc Tiêu Dao sờ đầu, nhưng lập tức lại nói: "Không phải là em muốn nghe lời Đoan Mộc Hành, mà em thực sự lo nhờ đâu hai người xảy ra chuyện."

"Bọn anh ở trong nhà không ra khỏi cửa, có thể gặp chuyện gì được chứ? Ngược lại cậu đó, nếu không muốn gặp sói xám thì có thể tới nhà Thanh Hoa bảo vệ cô ấy."

Thẩm Ngọc Thư đưa địa chỉ nhà Thanh Hoa cho Lạc Tiêu Dao.

Lạc Tiêu Dao vâng lệnh rời đi, Tô Duy đứng sau cửa sổ, nhìn theo bóng cậu ta, nói: "Em họ nhất định còn có chuyện chưa nói hết."

"Liên quan đến vụ án, nó không dám không nói đâu, việc nó giấu chắc là việc riêng."

"Vậy cậu có tin Vân Phi Dương không? Cậu ta tiếp cận chúng ta đúng là vì lấy tư liệu viết bài chứ không phải có dụng ý khác?"

"Lời cậu ta không có sơ hở, về mặt logic là không có vấn đề."

Thẩm Ngọc Thư gom chỗ ảnh chụp lại, ôm vào trong lòng vội vàng đi vào phòng thí nghiệm.

Tô Duy cũng theo qua nhưng cửa phòng thí nghiệm đã đóng lại, giọng Thẩm Ngọc Thư từ bên trong vọng ra.

"Tôi phải tìm manh mối, cậu cứ làm việc của cậu đi, không cần để ý đến tôi."

Cậu cũng không có gì để làm mà, à đúng rồi, hùng hục cả một ngày, cậu thấy đói bụng rồi, phải đi ăn cái gì đã.

Thẩm Ngọc Thư dường như có tâm sự, bữa tối Tô Duy tỉ mỉ nấu ba món mặn một món canh, hẳn không lên tiếng khen như ngày thường, chỉ ăn vài miếng đã bảo no, rồi lại tiếp tục nhốt mình trong phòng thí nghiệm, không lộ đầu ra.

Nhìn chỗ thức ăn còn thừa đến hơn nửa trên bàn, Tô Duy câm nín.

"Mình có chút hiểu cảm giác của những bà vợ ở nhà nội trợ rồi."

Cái cảm giác vất vả làm một bàn đồ ăn thật ngon mà chồng lại chẳng thêm ủng hộ.

Mặc dù việc áp loại cảm giác này vào bản thân mình có chút sai sai.

Tô Duy thu dọn bàn ăn, đang định đi tắm thì cửa phòng thí nghiệm đột nhiên mở ra, Thẩm Ngọc Thư đứng giữa cửa, mặt hơi ửng hồng, mang về hương phấn của người vừa phát hiện ra điểm gì đó.

Tô Duy lập tức hỏi: "Có manh mối rồi?"

"Ừm, Tô Duy, cậu giúp tôi một việc được không?"

"'Mỹ nhân', nàng bảo ta làm cái gì cũng được. Nói đi, lần này là muốn trộm nhà ai?"

Tô Duy giơ tay lên nắm lấy cằm Thẩm Ngọc Thư trêu chọc, dù sao thì chiều cao của cả hai cũng không cách nhau nhiều lắm, cậu làm động tác này rất thuận tay.

Thẩm Ngọc Thư gạt tay Tô Duy ra, nghiêm mặt nói: "Cậu tới phòng tuần bộ Hà Phi hỏi thăm tình hình, xem Diêm Đông Sơn có tìm được manh mối gì mới không, tiện thể qua cửa hàng Tuyết Nhung Hoa tìm xem, tôi muốn tìm một thứ to thể này... thể này... hoặc là to thể này..."

Thẩm Ngọc Thư khoa chân múa tay nửa ngày, Tô Duy ngoại trừ có thể xác định được kích cỡ của nó là tầm 10 cm ra thì chẳng hình dung nổi nó thể nào.

"Tôi bảo này... Cho dù cậu muốn xác định chỉ số thông minh của tôi thì cũng không cần đặt điểm sàn cao như vậy chứ? Tôi có phải con giun trong bụng cậu đâu mà biết được cậu muốn tôi trộm cái gì."

Thẩm Ngọc Thư bỏ tay xuống.

"Thật ra tôi cũng không biết thứ đó là gì, nhưng tôi chắc chắn là cần nó, thế nên tôi hy vọng cậu có thể giúp tôi trộm về, tôi nghĩ khi nhìn thấy nó, cậu nhất định sẽ biết."

Nếu vẻ mặt của Thẩm Ngọc Thư không nghiêm túc như vậy, Tô Duy nhất định sẽ cho rằng hẳn đang nói giỡn.

Suy nghĩ ba giây, Tô Duy gật đầu.

"Được, tôi đi tìm giúp cậu thứ to thể này thể này."

Tô Duy khoa tay, đi ra phòng khách lấy áo khoác.

Thẩm Ngọc Thư nói thêm đằng sau: "Cậu không cần phải vội, cứ từ từ tìm, sáng mai mang đến cho tôi là được. Còn một điều nữa, để không bị phát hiện, cậu đừng lái xe."

"Vâng, thưa 'mỹ nhân'."

Tô Duy mặc áo khoác vào, lại quấn mấy vòng khăn quàng cổ, cuối cùng đội mũ ra khỏi cửa. Thẩm Ngọc Thư ở trên hành lang gọi với lại, cậu quay đầu lại nhìn, một trái táo tây ném tới trước mặt.

Tô Duy đưa tay bắt lấy, Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Tôi rất tò mò, cậu mặc nhiều như vậy, không ảnh hưởng đến hành động sao?"

"Bí mật nghề nghiệp, thứ lỗi không thể nói được."

Tô Duy vừa gặm táo tây vừa đi ra ngoài, Thẩm Ngọc Thư lại đi đến phía sau cửa sổ, nhìn cậu rút tay vào áo, cúi đầu đi về phía trước.

Màn đêm buông xuống, trời càng lạnh hơn, tuyết lại bắt đầu rơi trong không trung, dưới ánh đèn đường nhợt nhạt, gió lạnh cuốn tuyết bay không ngừng.

Cũng còn may, Tô Duy đi không bao lâu thì có một chiếc xe kéo chạy qua, Thẩm Ngọc Thư chăm chú nhìn cho đến khi cậu ngồi lên xe, xe đã chạy xa mới buông rèm xuống, bắt đầu tiến hành kế hoạch của mình.

Hắn chạy về phòng thí nghiệm, đeo găng tay vào, trải toàn bộ đồng ảnh ra, cố ý đặt mấy tấm ở phía trên, sau đó lại đem những chứng cứ mình tìm được đặt cẩn thận theo thứ tự.

Cuối cùng hắn cầm lấy cây bút máy mà Tô Duy trộm được, bỏ vào ống nghiệm thủy tinh, đóng nắp lại.

Ống nghiệm to hơn cây bút máy một chút, vừa đủ để nhét nó.

Thẩm Ngọc Thư cầm bút đi sang phòng trà nước, mở tủ bếp ra, nhìn đồng hộp trà chất đầy trong tủ.

Có mười mấy cái hộp, đều không có nhãn, Thẩm Ngọc Thư nhìn một vòng, chọn một trong số đó, mở nắp ra, nhét ống nghiệm vào, lại vun trà lên, che đi đồ vật bên trong.

Chuẩn bị xong đâu đấy, hắn thay quần áo, cuối cùng lấy khẩu súng trong ngăn kéo ra, thả trên tay rồi bỏ vào túi.

Hy vọng hắn có thể hoàn thành kế hoạch trước khi Tô Duy lưu ý đến những điểm này, đấy là nếu tất cả thuận lợi.

Theo lời Thẩm Ngọc Thư yêu cầu, Tô Duy đến phòng tuần bộ Hà Phi.

Diêm Đông Sơn và cấp dưới còn đang bận điều tra vụ ném lựu đạn hồi chiều, có điều không có đầu mối, không ai nhìn thấy xe của kẻ gian từng xuất hiện ở đâu, sau khi bọn chúng đào tẩu, cũng không ai phát hiện ra tung tích.

Những kẻ đó giống như biến mất giữa không trung, không để lại một dấu vết khả nghi nào.

Về phần gã tù binh bị bắn chết, bác sĩ pháp y cũng không tìm được manh mối gì trên người gã, lúc Tô Duy tới, Diêm Đông Sơn đang cho người vẽ lại chân dung tên tù binh để tiện tìm kiếm.

Thế nên khi Tô Duy tới hỏi, không những không có thêm thông tin gì, còn phải ở lại nghe ca thán nửa tiếng.

Diêm Đông Sơn lôi cậu lại nói không ngừng, từ chuyện phòng tuần bộ không đủ kinh phí đến chuyện nhiều án, còn nói bọn họ không đủ nhân lực lại phải chịu đựng mấy tên nước ngoài khó chịu đó, Tô Duy khó khăn lắm mới tìm được cớ, chạy ra khỏi phòng tuần bộ.

Nếu di động có pin thì tốt, cho dù không dùng được wifi thì ít nhất cũng có thể dùng được chức năng chụp ảnh. Ví dụ như có thể chụp lại mặt tên tù binh thì nhanh hơn vẽ tay thế này nhiều.

Trong lòng vừa cân nhắc đến khả năng này, Tô Duy vừa chạy thẳng tới cửa hàng thời trang Tuyết Nhung Hoa.

Cửa ngoài vẫn đóng như thế, bên trên có treo bảng thông báo, xem ra không có ai tới.

Tô Duy tháo mấy thanh cài xuống, thuận thực mở khóa, đẩy cửa đi vào trong.

Trong cửa hàng tối om, nghĩ đến việc mình đang giúp Thanh Hoa tra án, Tô Duy quang minh chính đại bật đèn lên, bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Đúng như cái tên của nó, bên trong cửa hàng nhiều nhất chính là đủ loại trang phục, Tô Duy ở tầng dưới tìm vài vòng cũng chưa tìm được thứ mà Thẩm Ngọc Thư mô tả.

Cậu ngửa đầu ngắm bức tranh điêu khắc, lại ước lượng độ to nhỏ của nó một chút.

To như thế này... như thế này... như thế này, ừm, không thể là nó được.

Tô Duy kiểm tra ngăn kéo quây, còn xem xét cả những phụ kiện thời trang bày biện ở đó, cảm giác đều không phải là thứ Thẩm Ngọc Thư cần tìm, mặc dù cho đến giờ cậu cũng không hiểu thứ hăn mô tả rốt cuộc là cái gì.

Kiểm tra bên dưới xong, Tô Duy lại lên mấy phòng trên lầu hai tìm kiếm/cậu vào phòng của Thanh Hoa, nhìn qua một lượt, đang định rời đi thì ánh mắt lướt qua bàn trang điểm, bước chân dừng lại.

Hôm qua Thẩm Ngọc Thư hình như đứng trước bàn trang điểm rất lâu, không thể có chuyện hăn có hứng thú đối với đồ dùng của phụ nữ, vậy thì lúc ấy liệu có phải hăn đã phát hiện ra điều gì không?

Nghĩ đổi đây, Tô Duy lập tức xoay người, đi về phía bàn trang điểm tìm kiếm.

Đồ đạc được bày rất gọn gàng ngăn nắp, trên mặt bàn lẫn trong ngăn kéo đều không có thứ gì khiến người ta thấy khác thường, Tô Duy dựng một lọ nước hoa mini bị nghiêng lên, ôm thắc mắc đi sang phòng bên cạnh.

Cứ có cảm giác chỗ nào đó không đúng, nhưng bảo chỉ ra chỗ nào không đúng thì cậu lại không nói được.

Một khi trong lòng có băn khoăn, nó cũng giống như một quả bóng tuyết, càng lăn càng lớn.

Tô Duy tìm kiếm trong phòng làm việc của Thanh Hoa mà đầu óc đã bay rất xa, sự vật trước mắt cùng vẻ mặt của Thẩm Ngọc Thư cứ nhạt nhòa đan vào nhau, động tác của cậu đột nhiên ngừng lại, "a" lên một tiếng, nghĩ ra chỗ nào không ổn.

Là giọng điệu kỳ quái của Thẩm Ngọc Thư lúc giao nhiệm vụ cho cậu.

Thẩm Ngọc Thư chưa bao giờ dùng câu thỉnh cầu để nói với cậu, hẳn luôn giao việc một cách cứng nhắc không chút hài hước, thậm chí là ra lệnh.

Thế nên không trách được khi Thẩm Ngọc Thư giao việc cho cậu, cậu lại vui vẻ tiếp nhận như vậy. Đó là bởi vì Thẩm Ngọc Thư đã nhờ cậu!

Nói cách khác đó không phải là Thẩm Ngọc Thư của ngày thường, lời của hẳn là nghĩ một đằng nói một nẻo, mục đích không phải muốn cậu giúp hẳn tìm đồ mà là... điệu hổ ly sơn!

Nghĩ tới khả năng này, Tô Duy chửi thề trong lòng, không phải bởi vì Thẩm Ngọc Thư lừa cậu, mà là không ngờ một người thông minh như mình mà lại bị kẻ khác dùng mỹ nam kế lừa gạt!

"Thẩm Vạn Năng, cậu tốt nhất nên cầu nguyện bây giờ đã về đến nhà, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho cậu đâu!"

Tô Duy tức giận thầm rủa, vội vã ra khỏi cửa hàng, khóa cửa lại, lao về văn phòng thám tử Vạn Năng.

Thẩm Ngọc Thư đương nhiên không có mặt tại văn phòng, bởi vì giờ phút này, hãn đang ở đường Bạch Tái Trọng, trong căn biệt thự mới xảy ra vụ án mạng kia.

Sau khi người bị tình nghi là Jacques bị bắt tạm giam, căn biệt thự này cũng bị niêm phong, mãi cho đến sáng hôm nay, chỗ này vẫn có tuần bộ canh gác, nhưng hiện tại tuần bộ đều đã đi hết, chỉ để lại cái khóa giữ cửa.

Thẩm Ngọc Thư bật tường leo vào trong.

Hãn vốn dĩ đã biết võ công, từ khi quen biết Tô Duy lại theo cậu học được không ít kỹ năng trèo tường cạy khóa, thế nên rất dễ dàng đã vào được trong sân, dùng chìa khóa đặc chế của Tô Duy mở cửa biệt thự, đi vào bên trong.

Biệt thự kéo rèm kín mít, bên trong vừa tối vừa tĩnh lặng như tờ, tĩnh lặng đến mức khiến người ta lạnh gáy.

Thẩm Ngọc Thư bật cây đèn pin mini mà Tô Duy hay dùng ra, quan sát tình hình xung quanh.

Ánh sáng của đèn pin khá mạnh, giúp hãn có thể nhìn thấy rõ ràng sự vật xung quanh, nhưng nhờ có những bức rèm, không cần lo lắng bị người bên

ngoài phát hiện.

Đầu tiên Thẩm Ngọc Thư đi tới cửa sau, neho mắt phán đoán tâm lý hung thủ, lần lượt kiểm ữa then cửa, công tắc nguồn điện, hành lang, phòng khách nơi xảy ra vụ án... Cuối cùng lại quay lại hành lang phía sau, ngửa đầu nhìn lên trần nhà.

Màu trần nhà thiên về màu tối, phía góc tường gần nhất có bày một giá hồng hoa, chậu hoa ở trên cùng cành lá vươn dài gần chạm tới trần.

Thẩm Ngọc Thư tìm một cái ghế tựa tối, đặt trước giá trồng hoa, giẫm lên đó rồi soi đèn pin lên trần nhà.

Góc tiếp giáp giữa trần nhà và tường bị hoa cỏ che khuất, Thẩm Ngọc Thư cẩn thận vạch tán lá ra, đúng như hần dự đoán, trên vách tường có một lỗ đạn hình tròn.

Đó là lỗ đạn thứ bảy đã biến mất.

Quả nhiên là như thế.

Suy luận đã được chứng thực, Thẩm Ngọc Thư càng thêm chắc chắn, hần nhảy xuống khỏi ghế, đem nó để vào chỗ cũ rồi đi vào phòng khách.

Sau khi vụ án xảy ra, phòng khách đã bị kiểm tra rất nhiều lần, vì thế Thẩm Ngọc Thư không lãng phí thời gian vào việc kiểm ừa hiện trường mà đi thẳng đến xem xét bức phù điêu.

Ánh sáng đèn pin chiếu vào bức phù điêu gỗ gồ ghề lượn sóng, tạo ra những cái bóng với đủ loại hình thù. Hắn nhìn bức phù điêu, lại đối chiếu với ảnh chụp, càng thêm khẳng định lập luận của mình.

Ngậm đèn pin ương miệng, Thẩm Ngọc Thư đi vòng quanh bức phù điêu một vòng, lại tới mặt có treo chiếc đồng hồ, đúng như lúc trước hắn đoán, đồng hồ đã ngừng chạy, kim đồng hồ vẫn dừng ở lúc 11 giờ trưa.

Thẩm Ngọc Thư nhón chân mở nắp đồng hồ, lấy chìa khóa ra, bắt đầu vặn kim theo chiều ngược chiều kim đồng hồ.

Xem ra nghi ngờ lúc đầu của hắn không sai, đây không phải là chiếc đồng hồ treo tường thực sự, mà dùng để che giấu cơ quan, có điều lúc ấy hắn chưa nắm được điểm mấu chốt, bản thân đồng hồ không thể khởi động cơ quan mặt, nhưng nó có thể mở khóa.

Muốn mở khóa nhất định phải chỉnh đúng vào một giờ nào đó, nhưng cụ thể là giờ nào thì hắn không đoán được.

Thế nên Thẩm Ngọc Thư xoay từ 0 xoay đi, mỗi lần chuyển tới một mốc thời gian mới, hắn lại đi tới đây bức phù điêu, cứ như thế tới lần thứ bảy thứ tám gì đó, khi kim đồng hồ chỉ đúng bốn giờ, bức phù điêu đã dịch chuyển vài phân sang bên cạnh dưới sức đẩy của hắn.

Diện tích phòng khách rất lớn, cả một bức phù điêu lớn như vậy dịch chuyển mấy phân, căn bản sẽ không khiến người ta chú ý, nhưng sự dịch chuyển của nó tác động đến cơ quan phía dưới, khối đá lát sàn nào đó ở đằng sau bức phù điêu vang lên tiếng động.

Thẩm Ngọc Thư theo tiếng vang chạy lại, lật chiếc thảm ra thì thấy một miệng hầm, bên dưới có thang để tiện lên xuống.

Thẩm Ngọc Thư đi theo cầu thang xuống dưới.

Không gian bên dưới nhỏ hơn so với tầng thượng, có khả năng có thiết kế cửa thông gió nên không khí bên trong không quá ngột ngạt.

Sát tường có đặt mấy cái hòm, bên ngoài đều có khóa, mép mong còn bọc đồng, nhìn cách bảo quản chặt chẽ như vậy thì đồ để bên trong có lẽ là rất đáng giá.

Góc tường đối diện là một bộ bàn ghế, Thẩm Ngọc Thư đi qua, xoa xoa lên mặt bàn.

Mặt bàn rất sạch, xem ra chỗ này thường xuyên có người tới, trên bàn đặt một bàn tính và một quyển sổ rất dày, ngoài ra còn có một cái đèn dầu và bao diêm.

Thẩm Ngọc Thư đặt đèn pin xuống bàn, cầm lấy cuốn sổ lật xem, bên trong không có chữ Hán, chỉ chỉ chút những ghi chép bằng tiếng Anh và chữ số Ả Rập.

Quyển sổ quá dày, dùng đèn pin chiếu sáng không được tiện lắm, Thẩm Ngọc Thư cầm lấy diêm, thắp đèn dầu lên, ngồi xuống đọc cẩn thận.

Bên trong không có manh mối gì có giá trị.

Hắn đọc vài trang, nội dung đều giống nhau, hết như dùng mật mã ghi lại vậy, nếu không có bảng giải mã thì rất khó hiểu.

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy hắn tiếp tục lật sang những trang sau, hy vọng thông qua những con số lặp đi lặp lại tìm ra được quy luật trong đó, có điều không bao lâu sau hắn đã cảm thấy đầu óc choáng váng, tức ngực khó thở, hết như cảm giác thiếu dưỡng khí.

Trực giác của Thẩm Ngọc Thư đánh vang hồi chuông cảnh báo, hắn vội vàng gập cuốn sổ lại, đứng dậy định rời đi, nhưng vừa mới đứng lên thì đã phát hiện đầu còn choáng hơn, hô hấp khó khăn, đến đứng cũng không vững.

Nếu lúc đầu Thẩm Ngọc Thư còn tưởng cơ thể không ổn là do không khí không lưu thông, thì bây giờ hắn đã biết rõ mình trúng kế rồi, có người bỏ độc vào trong dầu hỏa, thông qua ngọn lửa đèn dầu khiến hắn trúng độc mà thần không biết quỷ không hay.

Thẩm Ngọc Thư chống hai tay xuống mặt bàn, quay đầu lại, quả nhiên nghe thấy tiếng bước chân, có người từ cửa hầm đi xuống, đứng lại giữa cầu thang.

Kẻ đó không xuống dưới hắn, nửa thân trên đều ở trong vùng tối.

Dựa vào chút ý thức còn sót lại, Thẩm Ngọc Thư mơ hồ nhìn thấy đối phương có đeo khẩu trang, xem ra kẻ đó không tới gần là vì sợ bị trúng độc.

Đối phương lên tiếng: "Đây là chiêu mà kỹ viện thường dùng, chuyên dùng để đối phó với những cô gái trinh liệt vừa mới mua về, tú bà nói loại được

liệu này rất hiệu quả, giờ thì ta tin rồi."

Cuối cùng cũng không đứng được nữa, Thẩm Ngọc Thư ngã phịch xuống ghế, hăn gắng hết sức miễn cưỡng hỏi: "Người biết ta sẽ tới, nên cố tình đặt bẫy dụ ta nhảy vào đúng không?"

"Ta chưa bao giờ xem nhẹ đối thủ của mình, ta biết chỗ bí mật này người sớm hay muộn cũng sẽ tìm ra."

Thẩm Ngọc Thư nghe giọng nói như vọng từ chỗ nào xa xôi lắm, hăn biết rằng mình sắp rơi vào hôn mê, cười gượng: "Biết vậy ta đã bảo cộng sự tới cùng..."

"Không, những kẻ tự phụ sẽ không có cộng sự, hơn nữa cho dù cộng sự của người tới thì kết quả cũng sẽ giống nhau thôi."

"Nếu người muốn giết ta diệt khẩu, vậy thì thất sách rồi, bằng chứng phạm tội của người không ở trong tay ta, cộng sự của ta sớm muộn gì cũng sẽ tìm được."

"Ta đã nói rồi, loại người tự phụ như người không có cộng sự, hơn nữa ta cũng không sợ người khác phát hiện, bởi vì vụ án này ngày mai sẽ đóng lại."

"Không thể đóng án, hung thủ không phải Jacques, mà là... người..."

Lúc nói câu này, ý thức của Thẩm Ngọc Thư đã bắt đầu đi xa, trong cơn lơ mơ, hăn nghe thấy tiếng bước chân tiến lại phía mình, kẻ kia đi tới, thổi tắt ngọn đèn.

"Trước khi lo cho vụ án thì người nên lo lắng cho số phận của mình một chút là hơn."

Kẻ đó lôi Thẩm Ngọc xuống đất, móc còng tay ra còng hẳn vào cây cột phía sau, cuối cùng dùng dây thừng trói chặt hẳn lại.

Thẩm Ngọc Thư đã bất tỉnh nhân sự, mặc kẻ nọ muốn làm gì thì làm.

Sau khi xong đầu đấy, kẻ đó cầm lấy cuốn sổ đi ra ngoài.

"Muốn mở văn phòng thám tử ở Bến Thượng Hải, không phải chỉ dựa vào một chút thông minh là đủ đâu, đáng tiếc người không có cơ hội để hối hận nữa rồi."

Chương 9: Hung thủ ở ngay trước mắt

Tô Duy lòng nóng như lửa đốt chạy về văn phòng thám tử.

Trước khi về đến nơi cậu còn ôm một tia hy vọng, hy vọng rằng mình đã đoán sai, nhưng không gian vắng lặng đánh vỡ tia hy vọng ấy, trong phòng tối đen, Thẩm Ngọc Thư không có ở đó, lò sưởi lạnh ngắt, có thể thấy rằng hẳn đã rời đi rất lâu.

Tô Duy tìm hết tất cả các phòng cũng không thấy bóng dáng hẳn đâu, hơn nữa còn phát hiện chìa khóa vạn năng và cây đèn pin mini của mình đều đã biến mất, điều này càng khiến cậu tin vào suy đoán của mình.

Thật muốn đánh người.

Nhưng tiền đề là phải có người để đánh đã.

Thật muốn có một cái di động.

Nhưng tiền đề là thế giới này phải có internet đã.

Cho nên cuối cùng Tô Duy vứt bỏ những mong ước không hiện thực này đi, bình tĩnh suy nghĩ về hành vi của Thẩm Ngọc Thư: Hắn sẽ đi đâu? Tại sao lại phải giấu cậu?

Nghĩ mãi không ra, Tô Duy đột nhiên khôi phục tinh thần, phát hiện bản thân không cần cố gắng suy nghĩ làm gì, chờ Thẩm Ngọc Thư trở về, hỏi thẳng hắn chẳng phải là được rồi sao?

Hy vọng Thẩm Ngọc Thư có thể tìm được một cơ gì đó hợp lý một chút, đừng để cậu phải ra tay đánh người.

Tô Duy xoa xoa năm đấm đi về phòng mình, trước khi chìm vào giấc ngủ, cậu vẫn nghĩ một việc, đó là đưa ra hình phạt thế nào đối với hành vi lừa gạt của Thẩm Ngọc Thư.

Cách trừng phạt thì đã nghĩ ra rồi, nhưng Tô Duy không có cơ hội để biến nó thành hiện thực, vì sau đêm đó Thẩm Ngọc Thư đã biến mất, không tìm thấy hắn ở đâu cả.

Tô Duy thực sự ý thức được tính nghiêm hòng của vấn đề là vào buổi sáng hôm sau, khi phát hiện Thẩm Ngọc Thư còn chưa trở về, cậu liền biết rằng sự tình không ổn.

Thẩm Ngọc Thư không phải là người làm việc không có chừng mực, nhất là vào thời điểm quan trọng, cho nên việc hẫng biến mất có nghĩa là: Hẫng gặp phải phiền toái.

Tô Duy nghĩ tới Lý Tuệ Lan đã mất tích, còn cả những kẻ tấn công bí ẩn đó.

Khả năng suy luận của cậu không được giỏi như Thẩm Ngọc Thư, toàn bộ sự việc diễn ra cho đến bây giờ, kỳ thực cậu vẫn như đi trong sương mù, nhưng trực giác nói cho cậu biết Thẩm Ngọc Thư đã xảy ra chuyện, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Nếu nói Thẩm Ngọc Thư làm việc dựa khả năng phân tích và suy luận, vậy thì Tô Duy hoàn toàn dựa vào bản năng, từ trước tới giờ luôn là bản năng dẫn dắt cậu nên làm như thế nào thì cậu sẽ làm theo như vậy.

Bởi vì thông thường cảm giác đầu tiên của một người là cảm giác chính xác nhất.

Tô Duy không có lòng dạ nào mà ăn sáng nữa, cậu xách dụng cụ chạy đi tìm Đoan Mộc Hành để dò hỏi trước, nhân tiện thăm dò xem anh ta thế nào.

Đoan Mộc Hành còn đang ăn sáng, xem ra không biết chút xíu nào về việc Thẩm Ngọc Thư mất tích, sau khi nghe Tô Duy kể lại xong, vẻ mặt anh ta trở nên vô cùng nghiêm trọng, vội vàng mặc áo khoác vào, nói là tới phòng tuần bộ để hỏi thăm tình hình.

Tô Duy đi cùng Đoàn Mộc Hành, nhưng hỏi cả phòng tuần bộ Mạch Lan lẫn Hà Phi, tất cả đều nói rằng không nhìn thấy Thẩm Ngọc Thư, tối qua cũng không có chuyện gì xảy ra.

Đoàn Mộc Hành nhờ Diêm Đông Sơn hỗ trợ tìm kiếm Thẩm Ngọc Thư, cả hai vội vàng ra khỏi phòng tuần bộ, lao tới đường Bạch Tái Trọng.

Đầu tiên bọn họ tới nhà Thanh Hoa.

Xung quanh nhà cô ta có mấy tuần bộ mặc thường phục lượn quanh, bọn họ nói từ tối hôm qua tới giờ, ngoại trừ người của phòng tuần bộ thì không có ai xuất hiện.

Lạc Tiêu Dao và một người mặc thường phục khác phụ trách bảo vệ trong nhà Thanh Hoa. Để không khiến cậu ta lo lắng, Tô Duy không nói với cậu ta về việc Thẩm Ngọc Thư mất tích, lấy cớ điều tra manh mối để hỏi thăm tình hình, nhưng câu trả lời có được cũng giống mấy tuần bộ bên ngoài.

Thanh Hoa và chú Quý ở trong nhà chăm sóc cha mình, trạng thái tinh thần của họ nhìn có vẻ cũng không tệ, Tô Duy hàn huyên vài câu với Thanh Hoa rồi cáo từ rời đi.

Khi ra tới cửa, Lạc Tiêu Dao đuổi theo, ánh mắt di chuyển giữa hai người họ, thắc mắc: "Các anh mới sáng sớm đã tới đây, có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Cậu em họ thường ngày chậm chạp, không ngờ trong giờ phút mấu chốt này trực giác lại nhạy bén như vậy.

Tô Duy có chút khó xử, lắp liếm đáp: "Cậu nghĩ quá nhiều rồi, chúng tôi chỉ là đang vội tìm manh mối thôi."

"Nhưng thường ngày anh đều cùng đi với anh trai em, tại sao hôm nay lại đi cùng với con sói... với Đoàn Mộc tiên sinh?"

"Bởi vì anh cậu đang điều tra bên biệt thự của Jacques, chúng tôi thì qua bên này trước."

"Điều tra?" Lạc Tiêu Dao kinh ngạc nhìn hai người họ, nói: "Không phải chuẩn bị kết án rồi sao?"

Lần này đổi thành Tô Duy kinh ngạc.

"Kết án cái gì?"

"Em nghe Bùi thám viên nói Frank mời luật sư và phòng cảnh vụ can thiệp, vì không có chứng cứ xác thực chứng minh Jacques giết người nên chỉ cần nộp một ít tiền là có thể bảo lãnh ra ngoài rồi. Cách xử lý này em thấy nhiều rồi, tất cả đều là chuyện to hóa bé, chuyện bé hóa không, cuối cùng không giải quyết được gì."

"Đã có quyết định rồi?"

"Tám chín phần là vậy, Frank là thành viên ban lãnh đạo, Cục Công Đồng vượt mặt thì cũng phải nể mũi, ông ta đã nộp tiền rồi thì còn làm gì được chứ?"

Đoan Mộc Hành nhú mày.

"Tôn Hàm cũng đồng ý?"

Bị hỏi đến đây, vẻ mặt của Lạc Tiêu Dao trở nên bí hiểm, hạ giọng nói: "Nghe nói bên đó cũng đã có lời rồi, nhất định là đã hưởng lợi không ít, thế nên chẳng có ý kiến gì hết, giờ chỉ còn chờ thả người thôi..."

"Không được thả!" Tô Duy kêu lên theo bản năng.

Hai người kia đều nhìn cậu kỳ quặc.

Tô Duy day day trán, đầu óc cậu bây giờ rối bời, không thể nào giải thích được nguyên nhân, nhưng trực giác nói cho cậu biết, không thể thả Jacques ra, nếu không tình hình sẽ rất tệ.

Cậu nghĩ vậy không phải vì chắc chắn hung thủ là Jacques, mà là...

Mà là cái gì, về sau này chính bản thân cậu cũng không rõ.

Đã quen với những hành vi bất thường của Tô Duy, Lạc Tiêu Dao không để ý, chỉ thấp giọng dặn dò: "Anh nói với anh trai em, bảo anh ấy nhất định phải cẩn thận. Bùi thám viên nói những kẻ đó đều điên rồ, trên người bọn chúng không chỉ có súng mà còn có cả lựu đạn nữa, vô cùng nguy hiểm."

Không cần báo với Thẩm Ngọc Thư đâu, cậu tin rằng hiện giờ hẳn biết rõ hơn ai hết về mức độ nguy hiểm của bọn chúng.

Tô Duy tự giễu: "Chỉ là một đám bất mãn với xã hội."

Hai người còn lại nghe không hiểu, cùng cau mày nhìn về phía Tô Duy.

Cứ như vậy vài giây, Tô Duy cảm thấy lẻ loi, bởi vì thường ngày những lúc thế này, Thẩm Ngọc Thư đều sẽ giúp cậu giải thích.

"Ý là nói những kẻ đó ảnh hưởng đến sự an bình của xã hội, cho nên cần phải tróc nã bọn chúng về quy án."

Tô Duy bịa xong, ngó vào bên trong, nhỏ giọng hỏi Lạc Tiêu Dao.

"Bọn họ không hề ra ngoài sao?"

"Ngoại trừ tối qua chú Quý ra ngoài lấy thuốc thì bọn họ không đi đâu hết."

Nhìn thấy Tô Duy nhăn mày, Lạc Tiêu Dao vội vàng giải thích: "Thuốc của Diệp lão gia vừa dùng hết, chú Quý đành phải đi lấy, hiệu thuốc rất gần đây, chúng em lại cử người đi theo, cho nên không có vấn đề gì đâu. Tin rằng mấy tên côn đồ đó cũng không đến nỗi làm khó một người ở."

"Lấy thuốc gì?"

"Hình như là thuốc trị bệnh tim mạch, cụ thể thì em không rõ lắm, lấy của một tiệm thuốc tây tên Kiện Khang, từ đây đi bộ mười phút liền là đến."

Từ nhà Thanh Hoa đi ra, Đoan Mộc Hành hỏi Tô Duy.

"Sao cậu lại không nói thật?"

"Tiêu Dao không giấu được chuyện trong lòng, để cậu ta biết chẳng khác nào dì út và chú Lạc cũng sẽ biết, sau này Thẩm Vạn Năng nhất định sẽ mạng tôi chết"

"Nghe khẩu khí của cậu, dường như chắc chắn có thể tìm được cậu ấy."

Tô Duy dừng chân, nhìn về phía Đoan Mộc Hành. Nhận thấy cậu có chút khó chịu, Mộc Hành nói: "Tôi chỉ là tò mò thôi, cậu nói khẳng định như vậy, có phải trong lòng đã chắc chắn không?"

"Không, chẳng qua tôi phải bắt mình tin như vậy."

Bởi vì nếu thiếu đi phần tự tin này, cậu sợ sẽ không thể nào bình tĩnh để đưa ra phán đoán.

Hai người đi tới biệt thự của Jacques.

Tuần bộ đều đã được lệnh rời đi, cổng ngoài đóng chặt, Tô Duy gõ cửa nhưng không ai đáp lại.

Tối qua có phải Thẩm Ngọc Thư đã tới đây không?

Tô Duy không dám khẳng định, nhưng cậu tin rằng Thẩm Ngọc Thư nhất định đã phát hiện ra bí mật gì đó mới đột nhiên lên kế hoạch như thế, chỉ là không rõ tại sao hẳn lại giấu cậu?

Có lẽ tìm ra nguyên nhân hẳn giấu là có thể biết được hẳn đã gặp chuyện gì.

"Nếu cậu muốn lên vào tìm kiếm thì tôi khuyên bây giờ không nên."

Cảm nhận được ý đồ của Tô Duy, Đoan Mộc Hành nhắc nhở: "Nếu Frank đã móc nối quan hệ từ trên xuống dưới, ông ta chắc chắn không muốn rắc rối phát sinh, cậu phải cẩn thận bị ông ta cản ngược, lợi dụng hành vi của cậu để gây áp lực lên Cục Công Đồng."

"Nhưng tôi là thám tử mà ông ta thuê về, hành vi của tôi chẳng phải nên do ông ta chịu trách nhiệm sao?"

"Cậu đừng quên người thuê cậu là luật sư Tần, cậu có bằng chứng chứng minh thân chủ của cậu là ông ta không?"

Tô Duy nheo mắt; một lúc sau mới oán hận nói: "Bây giờ tôi đã hiểu tại sao ông ta lại không tự mình ra mặt rồi."

"Thành viên ban lãnh đạo ở Cục Công Đồng ai nấy đều là cáo già cả, phải cẩn thận đề phòng mới được."

Đoan Mộc Hành nói có lý, Tô Duy đành tạm thời từ bỏ ý định. Trên đường trở về, cậu nhìn thấy tiệm thuốc mà Lạc Tiêu Dao nhắc tới.

Tiệm thuốc đó nằm ở góc queo giao lộ, xuyên qua lớp kính, Tô Duy phát hiện bên trong rất vắng vẻ, chỉ có một người đàn ông trung niên đang ngồi canh quầy.

Thuốc tây hiệu quả nhanh, nhưng giá cả cũng đắt hơn nhiều, thế nên chỗ này làm ăn không bằng tiệm thuốc Lạc gia cũng là điều dễ hiểu.

Mục tiêu tiếp theo của họ là nhà Tôn Hàm.

Tôn Hàm không đi làm, hẳn ta nhờ mấy người thân thiết tới hỗ trợ xử lý hậu sự cho vợ mình.

Khi Tô Duy và Đoàn Mộc Hành tới nơi, thấy mấy người ở đang vội vàng bưng bê những đồ cần cho lễ tang, bầu không khí rất nặng nề, chẳng ai dám lớn tiếng nói chuyện.

Về phần Tôn Hàm, sắc mặt hẳn ta có lẽ là tệ nhất trong số những người ở đây.

Vợ bị giết, người làm chồng đáng lẽ ra phải rất bi phẫn, nhưng vì nguyên nhân dẫn đến vụ việc chẳng đẹp mắt chút nào nên so với bi phẫn thì Tôn Hàm có vẻ ủ dột nhiều hơn.

Người nhà của Hồ Quân Mai cũng không có mặt, Tô Duy hỏi ra mới biết, cha mẹ cô đang bận đòi thi thể với phòng tuần bộ, lại thêm việc nghi ngờ hung thủ là Tôn Hàm nên sau khi mắng hẳn ta một trận xong là không thấy xuất hiện nữa.

Tôn Hàm kể xong, oán hận nói: "Tôi thật hối hận trước đây không giúp cô ta mua bảo hiểm nhân thọ."

"Hóa ra thời đại này đã có bảo hiểm nhân thọ rồi à?"

Tô Duy buột miệng thốt lên, nhìn ánh mắt kỳ quái của hai người kia mới phát hiện mình lỡ lời, vội cười giả lả che giấu.

"Ý tôi là may mà Tôn tiên sinh không mua bảo hiểm, nếu không mọi người sẽ càng nghi ngờ rằng anh giết người để lấy tiền bảo hiểm."

Trên mặt Tôn Hàm hiện lên vẻ coi thường, cười lên hai tiếng khô khốc.

Tô Duy nói: "Hình như anh không tin lời tôi?"

"Cái đó thì không phải, có điều ai là hung thủ, người có mắt đều nhìn ra được thôi."

"Là ai?"

"Ngoại trừ Jacques thì còn ai nữa? Nếu hãn quả thật không có vấn đề thì chú hãn làm gì phải vội vã nộp tiền bảo lãnh như vậy? Cậu cố ý tới tìm tôi, chẳng phải cũng vì lo lắng tôi không đồng ý điều kiện họ đưa ra sao?"

"Xem ra điều kiện đó khiến anh rất hài lòng, nếu sau này nhờ đó mà quan lộ thông thuận thì so với tiền bảo hiểm còn hay hơn nhiều."

"Đúng vậy, cho nên tôi đồng ý, các cậu ở đây phí nước miếng với tôi, chi bằng đi thuyết phục cha mẹ vợ tôi đi, bọn họ giờ chắc lại đi làm loạn lên rồi."

Nghe vậy, Đoan Mộc Hành chen vào nói: "Bọn họ có làm loạn lên cũng chẳng có tác dụng gì, những người đó sẽ có cách khiến cho họ phải thỏa

hiệp, đừng quên dưới trướng Cục Công Đồng không chỉ có phòng tuần bộ, mà còn có không ít băng đảng xã hội đen."

Tô Duy gật đầu: "Cho nên bên kia không trông chờ gì nữa, tôi hy vọng anh có thể hỗ trợ."

"Hỗ trợ?" Tôn Hàm tròn mắt, kỳ quái hỏi: "Không phải tôi đã chấp nhận điều kiện sao?"

"Không, tôi hy vọng anh đừng chấp nhận, anh là chồng của người bị hại, anh là người có quyền lên tiếng nhất. Hơn nữa với thân phận của anh, chỉ cần anh một mực không đồng ý, cục Cục Công Đồng cũng không dám quang minh chính đại mà bênh vực Frank."

Mặt Tôn Hàm đầy vẻ không thể tin nổi, hỏi: "Cậu rốt cuộc là người bên nào?"

"Tôi chẳng phải người bên nào hết, tôi chỉ muốn tìm ra chân tướng thôi. Cộng sự của tôi mất tích, tôi nghi ngờ việc đó có liên quan đến vụ án này, thế nên trước khi tìm được cậu ấy, không thể để vụ án đóng lại được."

"Cộng sự của cậu? Chính là chàng trai cao lớn đi cùng cậu hôm đó?"

Cậu cũng cao lắm có biết không? Chiều cao của cậu cho dù là ở trong giới người mẫu hiện đại cũng không phải thấp đâu!

Tô Duy bất bình thầm xỉ vả, trong lòng lại dấy lên cảm giác muốn đập Thẩm Ngọc Thư một trận. Thật là một tâm trạng rối rắm, vừa muốn đập đối

phương, vừa lo hãn xảy ra chuyện.

Tô Duy nghiêng răng nghiêng lợi: "Đúng vậy, chính là cái tên 'cao lớn' đó, cậu ta mất tích rồi, bất kỳ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng. Thế nên tuyệt đối không thể thả Jacques ra, anh có thể không quan tâm đến nguyên nhân cái chết của vợ anh, nhưng không thể mặc kệ sự sống chết của cộng sự tôi được. Nói cách khác, anh không thể đồng ý điều kiện trao đổi mà Frank đưa ra."

"Tôi không hiểu ý, chuyện cộng sự của cậu mất tích có liên quan gì đến việc Jacques được thả sao?"

"Tôi cũng không biết, nhưng trực giác nói cho tôi biết rằng không thể thả Jacques. Trực giác của tôi vẫn luôn rất chuẩn, tôi thà tin như thế chứ không thể đánh cuộc được."

"Vì sao tôi phải giúp cậu?"

"Anh giúp tôi, tôi nợ anh món ân tình này, tương lai nhất định tôi sẽ trả. Nhưng nếu anh không giúp, tôi cam đoan mình tuyệt đối có thể khiến anh không sống nổi ở cái đất Thượng Hải này."

Nghe thấy vậy, Tôn Hàm bật cười.

"Chỉ dựa vào cậu?"

Tô Duy không nói lời nào, ánh mắt nhìn về phía Đoan Mộc Hành, Đoan Mộc Hành bước lên phía trước một bước.

"Nếu dựa vào tôi thì sao?"

Vẻ mặt Tôn Hàm có chút biến đổi vi diệu, hẳn ta không lập tức bác bỏ, nhưng cũng không có ý gật đầu.

Đoan Mộc Hành nói: "Tôn tiên sinh, anh là người thông minh, hẳn anh biết rõ tình hình hiện tại của mình: Vợ anh đã chết, anh lại nhanh chóng thỏa hiệp như vậy, tương lai nếu vụ án này phá được thì tốt, còn nếu không phá được, tất cả mọi người đều sẽ cho rằng anh mới chính là hung thủ. Nếu anh muốn sau này có thể thăng quan tiến chức ở phòng cảnh sát, thì tốt nhất đừng cho đối thủ lý do để công kích mình. Cho dù chỉ làm ra vẻ, cũng đừng chấp nhận đóng án nhanh như vậy."

Những lời này Đoan Mộc Hành nói rất thành khẩn, Tôn Hàm bị thuyết phục, nghĩ một chút rồi nói: "Nếu Đoan Mộc tiên sinh đã có lời, vậy thì kiểu gì tôi cũng phải nể mặt. Có điều tôi chỉ là một viên chức nhỏ ở phòng cảnh sát, bên trên tạo áp lực xuống tôi cũng không thể mặc nhiên chống lại. Tôi chỉ có thể tìm cách kéo dài thời gian, hơn nữa cùng lắm kéo dài được một ngày, tôi chỉ có thể giúp được đến vậy thôi"

Đoan Mộc Hành nhìn Tô Duy, cậu gật đầu.

"Cho dù một ngày cũng tốt, cảm ơn Tôn tiên sinh đã giúp. Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ tìm ra thủ phạm đã giết Tôn phu nhân."

Tô Duy nói xong xoay người đi ra ngoài, Đoan Mộc Hành cũng cáo từ. Nhìn theo bóng dáng bọn họ, Tôn Hàm cười gượng: "Thực ra hung thủ là ai tôi cũng không quan tâm."

Tô Duy bước đi rất nhanh, khi Đoàn Mộc Hành ra đến bên ngoài thì thấy cậu đã đi rất xa.

Đoàn Mộc Hành rảo bước đuổi theo, còn chưa nói gì Tô Duy đã ra chỉ thị trước.

"Có thể phiền cậu tới nói chuyện với Bùi thám viên xem sao không? Liệu có thể dùng quan hệ của cậu để kéo dài thời gian nộp tiền bảo lãnh của Jacques không? Hai bên cùng tác động, như vậy sẽ khiến Frank không thể dễ dàng đưa cháu ông ta ra được."

Đoàn Mộc Hành không nói gì, Tô Duy dừng lại, nhìn anh ta.

"Có vấn đề gì sao?"

"Không có, chỉ là lần đầu bị người khác ra lệnh như vậy, có chút không quen."

"Không sao hết, sau này cậu sẽ quen."

Câu nói này rất gợi đòn, có điều Đoàn Mộc Hành cũng dễ tính không chấp nhặt, chỉ hỏi: "Không biết Ngọc Thư có phải bị chính đám người đã bắt cóc Lý Tuệ Lan bắt đi không?"

Tô Duy xoa cằm trầm tư, đôi mày kiếm của Đoàn Mộc Hành hơi nhướng lên.

"Tôi nói đúng rồi?"

"Không, cậu nói sai rồi."

"Vì sao cậu lại khẳng định như vậy?"

"Không vì cái gì hết, là trực giác nói cho tôi biết như vậy."

"Ha ha, bây giờ tôi đã hiểu tại sao cậu cố tình kéo tôi đi theo rồi."

"A, tôi chỉ muốn mượn gió Đông một chút thôi mà, bị nhìn ra rồi à?"

"Có ai nói với cậu rằng cậu rất thông minh không?"

"Không, bởi vì đại đa số mọi người đều không muốn thừa nhận rằng tôi thông minh hơn họ, đặc biệt là Thẩm Vạn Năng. Cho nên cho dù thế nào, tôi cũng nhất định phải cứu cậu ta ra, để chứng minh rằng tôi thông minh hơn."

"Đây là nguyên nhân cậu cố hết sức muốn cứu cậu ấy?"

"Đúng vậy."

"Nhưng theo như tôi thấy thì, các cậu căn bản là một đôi."

"Hả?"

"Đừng có kinh ngạc như vậy, chỗ này cũng không ít người có sở thích đoạn tụ, có điều đa số gặp thì chơi bởi thôi. Cậu cũng thấy rồi đấy, cho dù là vợ

chồng như Tôn Hàm và Hồ Quân Mai cũng bằng mặt không bằng lòng, liệu mình đi cứu đối phương như cậu, tôi mới thấy lần đầu."

(Đoạn tụ: Từ cũ của Trung Quốc chỉ người đồng tính)

"Chờ đã chờ đã, tôi nghĩ cậu hiểu lầm rồi, cậu nói như vậy là bởi vì cậu chưa từng có bạn, thứ gọi là bạn..."

"Cho nên vì tình cảm sâu sắc kiên định của các cậu, tôi nhất định sẽ giúp."

"Tôi bảo này..."

Lời nói đã ra đến bên miệng, Tô Duy lại dừng lại, bởi vì cậu chú ý đến về cuối cùng mà Đoan Mộc Hành nói: quan hệ giữa cậu và Thẩm Ngọc Thư rốt cuộc là bằng hữu là cộng sự hay là đoạn tụ, tất cả đều không quan trọng, quan trọng là Đoan Mộc Hành có thể vì vậy mà dốc lòng giúp đỡ.

"Vậy thì..." Tô Duy mỉm cười, nói với Đoan Mộc Hành: "Nhờ cậu."

Hai người chia tay ở giao lộ, Đoan Mộc Hành tới phòng tuần bộ liên lạc với Bùi Kiếm Phong, Tô Duy trở về văn phòng. Cậu nghĩ có lẽ Thẩm Ngọc Thư đã để lại manh mối ở văn phòng, chỉ là cậu mãi tìm người nên không chú ý.

Cũng giống như lúc cậu rời đi, bên trong văn phòng lạnh tanh, việc đầu tiên Tô Duy làm khi về đến nơi chính là đốt lò lên, sau đó hà hơi vào lòng bàn tay đi vào phòng thí nghiệm.

"Loại thời tiết này, mình cũng muốn ngủ đông như Củ Lạc, nhưng bi kịch là vẫn phải làm việc."

Vừa ca thán, Tô Duy vừa kiểm tra đồng ảnh chụp trái đầy trên bàn.

Mới nhìn thì tưởng chúng bị xếp lung tung, nhưng nếu cẩn thận chú ý thì sẽ phát hiện có mấy ảnh chụp một thứ giống nhau được đặt ở trên cùng.

Tô Duy lấy mấy cái ảnh đó ra, đem sang bàn đối diện xem xét.

Có mấy tấm chụp cảnh hành lang, ánh sáng không được tốt nên cảnh vật trong ảnh nhìn rất tối, có một tấm là Vân Phi Dương chụp hỏng, ảnh bị rung, hoa văn trên trần nhà cũng nhạt nhòa.

Nhìn thấy nó, Tô Duy "a" lên một tiếng, trong nháy mắt, cậu đã hiểu tất cả.

Tối qua lúc những kẻ đột nhập nổ súng cảnh cáo đối với bọn họ, viên đạn cũng là được bắn lên trên, chính bởi thế, Thẩm Ngọc Thư mới liên tưởng đến lỗ đạn thứ bảy bị biến mất, hấn vội vàng đòi ảnh của Vân Phi Dương là để xác nhận lại.

Xem ra Thẩm Ngọc Thư đã thuận lợi tìm được lỗ hổng của hung thủ, nhưng tại sao lỗ đạn lại ở trên hành lang? Nếu chỉ muốn nổ súng cảnh cáo thì cần gì cố ý chạy ra hành lang?

Hơn nữa Thẩm Ngọc Thư cũng không cần giấu cậu bí mật này.

Thế nên nhất định còn có nguyên nhân khác nữa.

Lỡ đạn tìm được rồi, còn lại chính là vỏ đạn, nhưng hiện trường không có cái vỏ đạn thứ bảy.

Những tuần bộ đó tuy thường ngày làm ăn chẳng ra sao, nhưng bọn họ đều là những kẻ lỏi đời, chuyện nặng nhẹ thế nào đều hiểu rất rõ, vụ án này bọn họ không dám trể nài. Nếu không tìm được vỏ đạn thứ bảy, tức là hiện trường lúc ấy thực sự không có.

Nói cách khác là có người đã đem cái vỏ đạn đó đi.

Từ lúc xảy ra vụ án đến khi bọn họ xuất hiện, thời gian là rất ngắn, kẻ có thể lấy đi chỉ có thể là hung thủ, liệu có phải là quý không mặt mà Vân Phi Dương đã nhìn thấy không?

Nếu đúng là kẻ đó, thì tiền đề phải là Vân Phi Dương không nói dối.

Về điểm này Tô Duy không dám chắc, nếu có người gạt cậu, cậu có thể tha thứ cho đối phương, nhưng tuyệt đối sẽ không tin tưởng kẻ đó nữa, đây là nguyên tắc làm người của cậu.

Cũng không biết nếu Thẩm Ngọc Thư suy luận thì hẳn sẽ nghĩ như thế nào?

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, vô vàn khả năng lần lượt lướt qua trong đầu Tô Duy, cậu xem các tấm ảnh khác, đột nhiên, ánh mắt dừng lại.

Bức ảnh chụp chính bức phù điêu trong phòng khách.

Vân Phi Dương chụp vào buổi sáng, lúc ấy tất cả rèm đều được kéo ra, ánh mặt trời xuyên qua lớp kính chiếu vào bức phù điêu.

Hình khắc trên đó Tô Duy vẫn không hiểu được, nhưng có một điểm cậu đã chú ý tới.

Bản thân hoa văn trên bức phù điêu không có vấn đề, vấn đề chính là vị trí của nó. Tô Duy cầm tấm ảnh lao ra khỏi phòng thí nghiệm, đứng trước cửa sổ hành lang, giơ tấm ảnh trước ánh mặt trời quan sát, bỏ xuống lại giơ lên, lại bỏ xuống, lặp đi lặp lại như thế mấy lần.

"Mình hiểu rồi, thì ra là thế!"

Rốt cuộc cũng tìm được chìa khóa mật mã, Tô Duy đã hiểu ra nguyên nhân Thẩm Ngọc Thư đi một mình, cậu chạy về phòng thí nghiệm, tìm kiếm trong đồng ảnh, quả nhiên tìm được tấm ảnh muốn tìm.

Tô Duy cất hết ảnh đi, lại đi tìm manh mối khác.

Kết quả xét nghiệm và mẫu vật Thẩm Ngọc Thư đều đặt bên cạnh kính hiển vi, nhưng báo cáo kết quả thì chỉ viết qua loa, toàn những ký hiệu mà Tô Duy xem không hiểu, vì thế cậu quyết định bỏ qua, chuyên tâm tìm kiếm thứ mình cần.

Nhưng trong phòng thí nghiệm không có, phòng khách và phòng ngủ cũng không.

Tô Duy dạo quanh nhà một vòng, đi tới gian trà nước, trong tủ bếp, hộp đựng trà xếp mấy hàng song song, nhìn tới hộp trà, mắt Tô Duy sáng rực lên.

Tất cả các hộp đựng trà đều giống nhau, bên trên ngoài đều không có tên loại trà bên trong, nhưng trực giác nói cho Tô Duy biết chúng đã bị động vào, người làm chuyện này chỉ có Thẩm Ngọc Thư mà thôi.

Hắn mở cánh tủ ra, dùng tư duy của Thẩm Ngọc Thư để tìm, rất nhanh đã tìm thấy, cầm lấy một cái hộp trong số đó lắc lắc, âm thanh phát ra rõ ràng là không giống với những hộp đựng trà bình thường.

Trà trong hộp rất đầy, Tô Duy mở ra, lần lần giữa những bông trà, quả nhiên sờ thấy một vật cứng, cậu rút ra, là một ống nghiệm thủy tinh.

Nhìn thấy cái bút máy trong ống nghiệm, Tô Duy mỉm cười, đã tìm được thứ cậu cần rồi.

"Tôi biết ngay là cậu sẽ để lại manh mối cho tôi mà, đợi tôi đi cứu cậu nhé, Thẩm Vạn Năng."

Đêm đến, khu biệt thự trên đường Bạch Tái Trọng chìm trong bóng tối.

Đêm nay không trăng, đèn đèn đường hình như cũng mất đi sinh khí, tản ra thứ ánh sáng lạnh lẽo vào màn đêm.

Giờ đã rất khuya, dân cư ở đây đều đã chìm vào mộng đẹp, xung quanh tĩnh lặng như tờ, đúng lúc này, một bóng đen xuyên qua màn đêm, bước chân bật dài, rất nhanh đã tới trước biệt thự của Jacques.

Người đó ngẩng đầu nhìn tường bao một cái, lùi lại mấy bước, mượn lực leo lên, chống tay nhẹ nhàng nhảy vào bên trong.

Sau khi vào trong, bóng đen đóng cửa lại.

Bên trong biệt thự rèm kéo kín mít, đóng cửa lại là không có một chút ánh sáng nào len vào được, cậu nhìn bốn phía xung quanh, lôi kính hồng ngoại ra đeo vào.

"Mang kính hồng ngoại lúc trộm đồng hồ quả quýt là quyết định thông minh nhất cuộc đời mình."

Tô Duy cảm thán, cất bước đi về hành lang phía sau.

Dựa vào vị trí trên bức ảnh, Tô Duy rất nhanh đã tìm được lối đi kia.

Nó bị hoa lá che khuất, Tô Duy vạch ra, phát hiện có một nhánh cây bị gãy, xem ra Thẩm Ngọc Thư cũng đã kiểm tra chỗ này giống cậu, và cũng đưa ra cùng một kết luận.

Tiếp theo Tô Duy lại đi vào phòng khách, đầu tiên là quan sát bức phù điêu, sau đó đi tới bên phải nó, đặt tay lên vách đá về phía trước, nhưng đây mãi bức phù điêu vẫn không nhúc nhích chút nào.

Không thể nào.

Thẩm Ngọc Thư nhất định là phát hiện ra bức phù điêu có vấn đề nên mới nửa đêm tới đây điều tra, lẽ nào cậu lại đoán sai?

Tô Duy nhíu mày, lại đi sang bên kia, chuẩn bị đẩy theo chiều ngược lại, không ngờ đúng lúc này, đèn trong nhà đột nhiên sáng lên, cậu bị ánh sáng bất ngờ làm chói mắt, không kịp đưa tay lên che.

Bên tai vang lên tiếng bước chân lộn xộn, chờ đến lúc thị lực Tô Duy hồi phục lại, đẩy kính hồng ngoại lên đỉnh đầu, cậu nhìn thấy xung quanh mình toàn là tuần bộ cầm súng.

Diêm Đông Sơn dẫn đội, bên cạnh ông ta là Bùi Kiếm Phong và một người nước ngoài, chính là chú của Jacques - Frank De Polignac.

"Hung thủ quả nhiên là hăn, mau bắt lấy hăn!" Frank chỉ vào Tô Duy, kêu lên.

Nhìn những họng súng đồng loạt hướng về phía mình, Tô Duy đành phải biết điều, giơ tay lên.

"Có thể nói cho tôi biết, tại sao các vị lại nửa đêm chạy tới hiện trường vụ án không?" Cậu hỏi Bùi Kiếm Phong.

Bùi Kiếm Phong đi đến trước mặt Tô Duy, nghiêm túc nói: "Những lời này nên là tôi hỏi cậu, là người ngoài, tại sao cậu lại len vào đây lúc đêm khuya thế này?"

Tô Duy còn chưa kịp nói gì, Frank đã giành trước: "Chuyện này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là bởi hãn chính là hung thủ, hãn muốn đi tìm tang chứng còn lưu lại hiện trường."

"Ha ha Frank tiên sinh, ngài hình như đã quên, người mời tôi tới điều tra vụ án của Jacques chính là ngài, làm sao mà chớp mắt tôi đã biến thành hung thủ thế?"

"Người nhất định không ngờ rằng, ta vì nghi ngờ người là hung thủ nên mới chấp nhận đề nghị, bảo luật sư Tần tới ủy thác người điều tra, như vậy người mới lộ ra dấu vết. Xem đi, hiện giờ chẳng phải đã lòi đuôi rồi sao?"

Đoan Mộc Hành nói không sai, lão quả nhiên trở mặt không nhận người.

Rất may phản ứng của Frank đã nằm trong dự đoán của Tô Duy, thế nên cậu không hề lúng túng, quay sang nói với Bùi Kiếm Phong: "Tôi tới đây để tìm manh mối, tôi được ủy thác điều tra vụ án của Jacques, nếu đã có manh mối, vậy thì đột nhiên tới hiện trường để kiểm tra cũng là có lý đúng không?"

Lời này rất có lý, Bùi Kiếm Phong gật đầu, tỏ vẻ hiểu lập trường của cậu.

Tô Duy lập tức nói tiếp: "Cho nên có phải các anh nên buông súng xuống trước, có gì chúng ta từ từ nói chuyện không."

Bùi Kiếm Phong đưa tay lên, đang định ra hiệu cho nhóm tuần bộ bỏ súng xuống thì Frank đã không hài lòng, nói: "Không được, mật báo nói đêm nay hung thủ sẽ tới, hiện tại hãn đã tới rồi, cho nên hãn nhất định là hung thủ, các cậu phải lập tức giải hãn về phòng tuần bộ."

Tô Duy lờ đi lời kêu gào của ông ta, hỏi Bùi Kiếm Phong.

"Mật báo gì?"

"Chạng vạng hôm nay có một người đàn ông gọi điện tới phòng tuần bộ, là chú Diêm nghe điện."

Bùi Kiếm Phong nhìn có vẻ vẫn nghiêng về bên Tô Duy, hất cằm chỉ về phía Diêm Đông Sơn, Diêm Đông Sơn nói: "Người đó nói đêm nay hung thủ sẽ lên vào hiện trường gây án, bảo chúng tôi canh phòng nghiêm hơn, chúng tôi bèn tới đây rồi, không ngờ đúng là..."

Ông ta nhìn Tô Duy, không nói tiếp.

Frank nói: "Tôi cũng nhận được một cuộc điện thoại như vậy, cho nên ta mời Bùi thám viên dẫn người tới mai phục, chuẩn bị bắt..."

Tô Duy không muốn làm đổ ngũc nên chặn lời Frank: "Mục đích của tin mật báo giả tạm thời chưa bàn, nhưng nói hung thủ đêm nay sẽ đến, không có nghĩa ai đến cũng là hung thủ."

"Đừng quên trong đêm xảy ra án mạng, người là người đầu tiên xuất hiện ở hiện trường, thực ra người căn bản không phải là người tới sớm nhất, mà là ngay từ đầu đã ở đó. Người vào nhà ăn trộm, bị nạn nhân phát hiện nên giết chết cô ta, giá họa cho Jacques. Nếu không người không ở khu này, làm sao lại xuất hiện lúc vụ án vừa xảy ra xong?"

"Bởi vì đêm đó chúng tôi tiếp nhận một ủy thác khác, tới khu này để điều tra."

"Là ủy thác gì, người ủy thác là ai?"

"Bí mật nghiệp vụ, thứ lỗi không thể nói."

"Không phải không thể nói, mà là không có để nói chứ gì?" Frank nhìn cậu cười lạnh. "Tôi nghe nói, người mà cậu nói là ủy thác các cậu đã mất tích, thực ra không phải cô ta mất tích, mà căn bản là do các cậu bịa ra thôi."

Nghe giọng điệu xỏ xiên của lão, Tô Duy đột nhiên muốn đấm một phát vào cái mũi to kia.

"Nói nhiều như vậy, ông có chứng cứ không?" Cậu vặn ngược lại Frank.

Frank nghẹn lời. Không cho lão cơ hội phản bác, Tô Duy tiếp luôn: "Còn tôi thì có bằng chứng chứng minh ông có vấn đề đấy."

Sắc mặt Frank tái đi, lập tức hất tay quát Bùi Kiếm Phong: "Không cần nghe hẳn nói hươu nói vượn, mau giải về phòng tuần bộ, thẩm tra cho kỹ."

Frank là thành viên ban lãnh đạo ở Cục Công Đồng, Bùi Kiếm Phong không tiện cãi lời lão, đành phải ra hiệu cho cấp dưới, bảo bọn họ bắt Tô Duy.

Mấy tuần bộ này đều có súng, Tô Duy không phản kháng mà kêu lên: "Cho tôi mười phút... Không, cho tôi năm phút, tôi sẽ tìm ra chứng cứ."

"Ai thềm nghe người bốc phét ở đây chứ?"

Tô Duy lần đầu tiên ghét người ngoại quốc sử dụng tiếng Trung thành thực như vậy, cánh tay đã bị giữ lấy, cậu vội vàng kêu lên: "Có phải bốc phét hay không thì nghe tôi nói xong sẽ biết."

Đáng tiếc những tuần bộ đó không nghe cậu giải thích, tóm lấy cậu lôi ra ngoài, Tô Duy giãy giụa không ngừng, nhưng cậu càng giãy càng bị giữ chặt hơn, Diêm Đông Sơn ghé sát tai cậu, nhỏ giọng nói: "Cậu cũng đừng tranh cãi với người nước ngoài làm gì, về phòng tuần bộ trước hẵng nói."

"Tôi không thể đi!"

Tô Duy bị mấy người lôi ra ngoài, trong lúc cấp bách, cậu hét lớn: "Hung thủ chính là Frank, lão đem cộng sự của tôi, chính là Thẩm Ngọc Thư nhất trong mật thất, nếu tôi bị mang đi, lão ở lại sẽ xử lý cậu ấy. Các vị tuyệt đối đừng bị lão lừa!"

Tiếng hét của Tô Duy vang dội, những người trong phòng đều nghe được rõ ràng, tất cả theo bản năng nhìn về phía Frank, mấy tuần bộ kéo cậu cũng ngừng lại, chờ đợi mệnh lệnh của Bùi Kiếm Phong.

Bị mọi người nhìn chăm chú, mặt Frank biến sắc, lão kêu lên: "Đừng nghe hăn nói linh tinh, sao ta có thể là hung thủ được chứ? Mau lôi hăn đi!"

Lão ra lệnh cho Bùi Kiếm Phong, nhưng Bùi Kiếm Phong không lập tức chấp hành, Tô Duy nhân cơ hội này nói: "Hãy tin tôi, cho tôi năm phút, tôi nhất định tìm ra Thẩm Ngọc Thư, chờ tôi tìm được cậu ấy là có thể chứng minh lão là hung thủ!"

"Ta ra lệnh cho cậu, lập tức lùi hẳn đi!"

Giọng Frank còn to hơn Tô Duy, lão chỉ vào mặt Bùi Kiếm Phong quát lên: "Còn không lập tức chấp hành nhiệm vụ, có phải cậu không muốn tiếp tục làm việc ở Tô Giới nữa không?"

Bị trách cứ trước mặt mọi người, Bùi Kiếm Phong mất hết mặt mũi, nhưng anh ta cũng không thể cãi lại lệnh của Frank, vẫy vẫy tay, ý bảo cấp dưới đem Tô Duy đi.

Tô Duy một mình không chống được số đông, bị mấy tay cao to lùi ra bên ngoài, thấy không phản kháng được, thầm nghĩ chuyện đã thế này, chỉ còn cách dùng một chiêu, đó là...

Kìm chích điện mini từ trong tay áo Tô Duy rơi xuống, cậu khom tay đón lấy, bật công tắc, nhẹ nhàng chọc một cái vào một trong số mấy tay tuần bộ.

"Á" lên một tiếng, tay tuần bộ trúng đòn tức khắc buông ra, run rẩy ôm tay quy xuống.

Những người khác không hiểu chuyện gì xảy ra, theo bản năng nói lỏng tay, Tô Duy nhân cơ hội lắc mình, chạy tới cạnh Diêm Đông Sơn.

Diêm Đông Sơn chưa kịp phản ứng, khẩu súng trong tay đã bị Tô Duy đoạt mất. Cậu thuận tay kẹp cổ Frank, chĩa họng súng vào thái dương lão.

Tình thế tức khắc nghịch chuyển.

Frank biến thành con tin, gào lên: "Các cậu xem các cậu xem, ta đã bảo hẳn chính là hung thủ, quả nhiên là hẳn!"

"Câm miệng!"

Tô Duy cầm súng khỏ mạnh vào đầu lão, mấy tuần bộ khác thấy vậy đều chĩa súng nhắm vào cậu, Tô Duy không thèm để ý, kéo Frank trở lại phòng khách.

Bùi Kiếm Phong ngược lại rất bình tĩnh, nói với Tô Duy: "Đừng kích động, có chuyện gì thì từ từ nói, trước hết cậu thả người ra đã."

"Muốn tôi thả người rất đơn giản, trước tiên cho tôi lục soát phòng đã, nếu tìm không ra, tôi cam tâm để các người xử lý."

Bùi Kiếm Phong còn chưa đáp lại, Frank đã giành nói: "Không được, đồ đạc chỗ này đều có giá trị liên thành, hẳn căn bản chỉ muốn nhân cơ hội trộm đồ thôi, hẳn không dám nổ súng đâu, mau bắt lấy hẳn!"

Frank nói đúng, Tô Duy quả thật là không dám nổ súng, nhưng cậu cũng không thể thả Frank, nếu không đến cơ hội duy nhất cậu cũng không có.

Nhìn thế cục giằng co căng thẳng trước mắt, Tô Duy không khỏi chau mày, thầm mắng mình đã chủ quan, tay trái nắm chặt kìm chích điện, đang định chích cho Frank một cái thì bên ngoài có ánh đèn sáng bừng lên, một đám người xông vào.

Những người đó mặc quân trang, trong tay mỗi người đều có súng, khí thế uy nghiêm, từ bước đi đến hành động đều có thể thấy được đó là những quân nhân đã được huấn luyện lâu năm. So với họ, người của Bùi Kiếm Phong đúng là thua hẳn về mặt khí thế.

Người dắt đội cũng là một quân nhân mặc quân trang, hai tay chấp sau lưng, sải bước đi vào, đứng bên cạnh Tô Duy.

Nhìn quen phong cách ăn mặc nho nhã thường ngày với áo khoác ngoài và Âu phục, đột nhiên thấy người nọ khoác trên mình cả bộ quân trang, lẫm lẫm uy nghiêm, Tô Duy ngẩn ra mất một lúc mới khẳng định được đó là Đoàn Mộc Hành.

Đoàn Mộc Hành nhìn mọi người trong phòng một chút, ra hiệu cho Tô Duy thả người.

Bình lính mà Đoàn Mộc Hành dẫn tới không nhiều, nhưng vượt xa mấy tay tuần bộ kia, Tô Duy yên tâm, buông súng, đẩy Frank ra.

Cậu ghé sát vào tai Đoàn Mộc Hành, nhỏ giọng nói: "Không ngờ cậu mặc quân trang lại đẹp trai như vậy."

"Không phải cậu nên kinh ngạc vì sao tôi lại tới đúng lúc vậy sao?"

"Tôi cho rằng người thông minh như cậu, cho dù muốn giấu, tôi cũng không giấu được."

Cho nên từ đầu Tô Duy đã không nghĩ đến chuyện giấu giếm, nhưng cậu cũng không cố ý để lộ kế hoạch của mình với Đoàn Mộc Hành. Trong cái Tô Giới hỗn loạn này, ngoại trừ Thẩm Ngọc Thư, cậu không thể tin được bất kỳ ai.

Ánh mắt Đoàn Mộc Hành xẹt qua kìm chích điện của Tô Duy, nói: "Trên người cậu hình như luôn có đủ thứ đồ kỳ quái."

"Đừng hỏi tại sao, chính bản thân tôi cũng không biết đâu."

Frank bị đẩy lão đảo suýt ngã, may được Bùi Kiếm Phong đỡ lấy, lão tức giận chỉ vào Đoàn Mộc Hành, kêu lên: "Không ngờ cậu lại dám giúp hung thủ giết người, rốt cuộc cậu muốn gì?"

Sự phẫn nộ của lão không truyền được tới Đoàn Mộc Hành, anh ta chấp tay dạo bước trong phòng khách, mỉm cười nói: "Hiện tại có chứng cứ chứng minh Tô Duy là hung thủ ư? Chỉ bằng một cuộc điện thoại nặc danh?"

"Ít nhất có thể chứng minh hắn có vấn đề."

"Muốn biết cậu ta có phải hung thủ hay không rất đơn giản, nếu cậu ta nhất định nói rằng Thẩm Ngọc Thư bị nhốt ở đây, vậy thì cứ để cậu ta tìm. Nếu tìm không được, như vậy có thể chứng tỏ cậu ta nói dối. Nếu Frank tiên sinh khẳng khẳng không cho cậu ta tìm, ngược lại sẽ khiến mọi người nghĩ rằng ngài có tặc giết mình, đúng không?"

Frank nghe lời, nhưng rất nhanh đã nói: "Không phải, là vì đồ cổ ở đây đều có giá trị liên thành, nếu làm hỏng, hắn có đền được không?"

Sắc mặt tối lại, Đoan Mộc Hành đột nhiên quát lớn: "Cậu ta làm hỏng một cái, tôi đền ông một cái, ông muốn cái y như đúc, tôi đền ông cái y như đúc. Chỉ là vài món đồ cổ, tôi đền được!"

Tô Duy có chút hiểu ra tại sao Lạc Tiêu Dao lại nói Đoan Mộc Hành hỉ nộ vô thường.

Đây là lần đầu tiên cậu thấy Đoan Mộc Hành tức giận, chỉ mấy câu ngắn gọn đã trấn áp được cục diện, đừng nói là Bùi Kiếm Phong và mấy tay tuần bộ đó, ngay cả vẻ kiêu ngạo của Frank cũng tiêu tán sạch, không dám nói gì nữa.

Chứng kiến cảnh này, Tô Duy không tìm được nghĩ, người này tuyệt đối không phải hạng tầm thường, sau này cho dù anh ta muốn làm gì có lẽ cũng đều dễ dàng thành công.

Vào lúc máu chốt, Bùi Kiếm Phong ra mặt lên tiếng.

Anh ta đứng giữa hai bên, nói: "Tất cả mọi người đều bình tĩnh một chút, nếu đều là muốn sớm làm rõ vụ án, vậy thì chi bằng mỗi bên nhường một bước, để Tô Duy lục soát một chút, đến lúc đó chúng ta dùng chứng cứ nói chuyện, được không?"

Đoan Mộc Hành ngạo nghễ nói: "Tôi không thành vấn đề."

Anh ta đã nói như vậy, Frank cũng chỉ đành gật đầu, lại nói: "Nếu lục soát không ra, cậu cũng đừng trách tôi khiếu nại cậu lạm dụng chức quyền với Cục Công Đồng."

"Nếu lục soát ra, vậy Frank tiên sinh cũng chớ có trách tôi trở mặt không nhìn người."

Hai bên đấu khẩu kịch liệt, không ai nhường ai, Bùi Kiếm Phong thấy tình hình không ổn, vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Tô Duy, bảo cậu nhanh nhanh bắt đầu, tốc chiến tốc thắng.

Tô Duy không dám chậm trễ, trả lại súng cho Diêm Đông Sơn, nói xin lỗi với ông ta rồi vội vã chạy tới một bên bức phù điêu.

Đoan Mộc Hành theo sát phía sau, những người khác vì hiếu kỳ cũng đi theo.

Tô Duy đề lên bức phù điêu, đẩy nó thẳng về phía trước, nói với Đoan Mộc Hành: "Xem ra cậu đã tới từ sớm rồi."

"Không sớm lắm, chỉ vừa kịp thôi."

"Vậy cậu có thể 'vừa kịp' giúp tôi một việc không?"

Đoan Mộc Hành không tự mình động thủ, nhưng ra lệnh cho thủ hạ hỗ trợ, mấy người nữa cùng giúp Tô Duy đẩy tường, có điều loay hoay nửa ngày bức phù điêu vẫn không nhúc nhích.

Frank ở bên cạnh nhìn, cười khẩy: "Không cần làm bộ làm tịch đâu, bức phù điêu này xây chết ở đây rồi, căn bản không thể đẩy được."

Tô Duy không để ý tới hẳn, chuyển qua bên kia bức phù điêu, bảo mọi người cùng cậu đẩy, nhưng vẫn không có kết quả.

Thấy ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn mình, Tô Duy có chút nóng ruột, cậu đi một vòng quanh bức phù điêu, cuối cùng đi tới chỗ tường có bức tranh sơn dầu và đồng hồ.

Frank đi theo, lạnh lùng nói: "Ta khuyên người đừng ở chỗ này kéo dài thời gian nữa, hãy thừa nhận mình là hung thủ, nhanh chóng đóng án đi."

"Vội vã đóng án như vậy, là sợ tôi phát hiện ra cơ quan sao?"

"Làm... làm gì có?"

"Không có thì ông đi theo sát thế làm gì?"

Tô Duy nhìn lão cười lạnh, nhón chân mở nắp đồng hồ ra, nhìn cái đồng hồ vẫn đang chạy, nói: "Thời gian không chính xác, đồng hồ đã cũ rồi, vậy mà không đổi, cũng không sửa. Chuyện này thật bất thường."

"Người không cần thể hiện ra mình là đồ nhà quê như thế, đây là chiếc đồng hồ cổ, đương nhiên không thể tùy tiện sửa được."

"Ông cho rằng tôi chưa nhìn thấy đồ cổ bao giờ sao? Tôi nói cho ông biết, một món đồ có phải là đồ cổ hay không, tôi nhắm mắt cũng có thể biết. Cái đồng hồ treo tường này chỉ là thủ thuật che mắt, nó mới là chìa khóa mở cửa cơ quan, bức phù điêu bên kia chỉ là cửa vào thôi."

Tô Duy nói xong đeo bao tay vào, móc trong túi ra một ống nghiệm thủy tinh, lấy cây bút bên trong ra, chọc đầu nhỏ hơn của cây vào lỗ kim đồng hồ.

Đầu bút gắn khớp với đường kính lỗ kim đồng hồ, Thẩm Ngọc Thư rất coi trọng cây bút này, vì thế Tô Duy chắc chắn nó chính là chìa khóa cơ quan, không ngờ lại đoán sai, cây bút không thuận lợi cắm vào mà giữa chừng bị kẹt, từ lỗ kim rơi xuống mặt đất.

Lạch cạch...

Tiếng động vang lên rất khẽ, nhưng trong tai Tô Duy, đó hết như tiếng sấm. Cậu không ngờ mình lại có thể sai, quay đầu nhìn xung quanh, mọi người cũng đang ngẩn ra, hiển nhiên không "tiêu hóa" nổi tình hình trước mắt.

Nhân dịp còn chưa ai kịp phản ứng, Tô Duy chạy nhanh qua nhặt cây bút lên, chuẩn bị thả nó vào ống nghiệm thì cánh tay bị giữ lại, Frank xông lên giằng lấy cây bút, kêu lên: "Người quả nhiên là hung thủ, đây là bút của ta, sao lại ở trong tay người?"

"Ông đừng có ngậm máu phun người, đây là tôi tìm được ở hiện trường, là chứng cứ có thể chứng minh ai là hung thủ."

"Người làm thế nào chứng minh?"

Vào lúc khẩn cấp, Tô Duy không giải thích được, trực giác nói với cậu, cây bút này chắc chắn có liên quan chặt chẽ tới vụ án, cậu còn tưởng rằng nó là chìa khóa, nhưng hiện tại có vẻ cậu đã phạm một sai lầm lớn.

Tô Duy ôm đầu, nhắm mắt lại, cố gắng nghĩ xem đã sai chỗ nào.

Frank thấy cậu không nói gì, càng thêm đắc ý, chỉ vào cậu kêu lên: "Người căn bản là không biết, người chỉ đang kéo dài thời gian thôi, còn làm hỏng cây bút của ta!"

Lão còn định giành lấy cây bút nhưng Tô Duy đẩy ra.

"Đừng có ồn, cho tôi năm phút, lập tức sẽ cho ông câu trả lời vừa lòng."

"Năm phút không thay đổi được sự thật người là hung thủ!"

Tô Duy không để ý tới lời lão, cất cây bút đi, khép mắt suy nghĩ.

Frank còn muốn lảng nhãng, bị Đoàn Mộc Hành ra hiệu cho thủ hạ giữ lấy, trong đó có một người móc khăn tay ra, nhét vào miệng lão không chút nể nang.

Frank tức giận muốn chửi um lên, nhưng trong miệng bị nhét khăn tay, không thể nói thành tiếng.

Mấy tuần bộ thấy bộ dạng thảm hại của lão đều cố gắng nín cười, Frank càng phẫn nộ hơn, trừng mắt nhìn Đoàn Mộc Hành ú ớ kêu. Đoàn Mộc Hành mặc kệ lão, ánh mắt theo sát Tô Duy.

Màn hài kịch này hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến Tô Duy, cậu đứng tại chỗ trầm tư, bỗng nhiên nghĩ ra gì đó, ngẩng đầu lên, giơ tay di chuyển kim đồng hồ.

Kim đồng hồ di chuyển đến chỗ 12 giờ, Tô Duy chỉnh xong lại đi đẩy bức phù điêu, những người khác không hiểu cậu đang làm gì, đều im lặng quan sát.

Bức phù điêu không nhúc nhích, Tô Duy lại quay lại chỗ đồng hồ treo tường, xoay kim một vòng theo chiều kim đồng hồ, xong lại đi đẩy phù điêu, cứ lặp đi lặp lại như vậy mấy lần, vậy mà vách tường kia vẫn không có dấu hiệu di chuyển.

Trán Tô Duy bắt đầu rịn mồ hôi, cậu ngừng hành động máy móc này lại, ngửa đầu nhìn cái đồng hồ, nghĩ xem nếu hiện tại là Thẩm Ngọc Thư, hẳn sẽ làm thế nào.

Không có mệnh lệnh của Đoàn Mộc Hành, những người khác cũng không dám lên tiếng, vẻ mặt của Bùi Kiếm Phong và Diêm Đông Sơn rất căng thẳng, chăm chăm nhìn Tô Duy, muốn biết tiếp theo cậu định làm cái gì.

Frank rốt cuộc không nhịn được, vùng khỏi tay binh lính áp chế, lôi chiếc khăn nhét miệng ra, đang định mở miệng mắng thì...

Tô Duy đột nhiên quay đầu nhìn về lão, ánh mắt sáng ngời, khác hoàn toàn so với lúc nãy.

Frank sửng sốt, Tô Duy đặt ngón tay lên môi, nói: "Suyt! Có tiếng động!"

Frank nhìn trái nhìn phải, cố ra vẻ nói: "Nào có tiếng động gì, là tiếng chuột..."

"Không phải, là tín hiệu, là tín hiệu Thẩm Ngọc Thư phát cho tôi."

"Người bị ma nhập à..."

Frank còn định nói nữa, Tô Duy giơ tay ra hiệu cho Đoàn Mộc Hành, Đoàn Mộc Hành lập tức cho thủ hạ giữ lấy lão, lại nhét khăn vào miệng.

Tiếng ồn bị ngăn lại, phòng khách lập tức yên tĩnh, mọi người bắt chước Tô Duy nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên nghe được có âm thanh truyền đến, rất yếu, lại dứt quãng, không thể phán đoán được là phát ra từ nơi nào.

"Liệu có phải là chuột không?"

Diêm Đông Sơn nhỏ giọng hỏi, lập tức bị Đoàn Mộc Hành dùng ánh mắt ngăn lại, hẩn nghe một lát, phát hiện những âm thanh đó có tiết tấu.

Cạch... Cạch cạch...

Tiếng vang phát ra như có người liên tục gõ lên vách tường.

Đoàn Mộc Hành không biết âm thanh này có nghĩa là gì, nhưng hẩn thấy vẻ mặt căng thẳng của Tô Duy dần giãn ra, trong mắt hiện lên những tia vui mừng, không kìm được hỏi: "Đó là cái gì?"

"Cậu nghe nói đến mật mã Morse bao giờ chưa?"

Tô Duy nhìn anh ta cười hỏi, không chờ Đoàn Mộc Hành trả lời, cậu vọt tới trước đồng hồ, lớn tiếng nói: "Đó là Thẩm Ngọc Thư phát mật mã Morse,

cậu ấy bảo phải xoay kim ngược chiều kim đồng hồ, tới vị trí 4 giờ đúng là có thể đẩy vách tường phù điêu ra."

Cả một phòng người, ngoại trừ Đoan Mộc Hành thì chưa ai nghe về mật mã Morse, Diêm Đông Sơn nhỏ giọng thì thầm: "Thứ gì mà thần kỳ như vậy, chỉ thấy cạch cạch cạch cạch mà có thể nghe ra nhiều như vậy sao?"

"Mật mã Morse là một cách để truyền thông tin tình báo."

Đoan Mộc Hành giải thích như vậy, nhưng anh ta cũng chỉ là nghe nói chứ chưa gặp bao giờ, không khỏi cảm thấy tò mò về hành động của Tô Duy.

Tô Duy dùng ngón tay nhanh chỉnh kim đồng hồ theo chiều ngược lại, đến khi chỉ đúng bốn giờ, cậu chạy tới cạnh bức phù điêu đẩy mạnh.

Nhìn thấy động tác của Tô Duy, mặt Frank tái mét, hẳn muốn ngăn cản nhưng bị những binh lính kia dè lại, không thể động đậy.

Lúc này bức phù điêu đã bị đẩy dịch dễ dàng, mặt sàn gần góc tường phát ra tiếng vang rất nhỏ, dưới thảm đột nhiên có một chỗ lõm xuống, hai tuần bộ đứng gần đó trượt chân, suýt chút nữa thì ngã.

Tô Duy lập tức chạy qua, đẩy viên tuần bộ ra, xốc tẩm thảm dày lên, để lộ một cửa hầm hình vuông, bên dưới là một cầu thang hẹp.

"Đèn pin!"

Tô Duy hô lên, một tuần bộ bên cạnh vôi vàng đưa cho cậu cái đèn pin mang theo người, Tô Duy cầm lấy đèn pin lao xuống dưới.

Đoan Mộc Hành theo sát phía sau, tiếp đến là Bùi Kiếm Phong, Diêm Đông Sơn và mấy tuần bộ.

Bên dưới là một hầm ngầm với không gian không rộng lắm, nương theo ánh sáng đèn pin, Tô Duy thấy một người đang dựa vào tường.

Cả người hẳn bị dây thừng buộc chặt, hai tay quặt ra phía sau, nhìn như đã ngất, đầu gục xuống, nhưng từ quần áo và kiểu tóc có thể xác định đó là Thẩm Ngọc Thư.

Dường như cảm nhận được bọn họ đã tới, Thẩm Ngọc Thư từ từ ngẩng đầu lên.

Tô Duy tiến lên đỡ lấy hẳn, phát hiện ánh mắt hẳn lơ đãng, thần trí lơ mơ, nhìn có vẻ vô cùng tệ.

Cậu đưa tay đánh lên má Thẩm Ngọc Thư mấy cái thật mạnh, hỏi: "Lão đã cho cậu ăn cái gì thế?"

"Không có gì... là hít phải quá nhiều... thuốc gây mê... thần kinh..."

Giọng Thẩm Ngọc Thư nghe như chẳng còn tí sức lực nào, có điều ít nhất hẳn vẫn còn giữ được tỉnh táo, Tô Duy không kìm được xỉ vả: "Tôi rất muốn biết thần kinh cậu đã bị gây mê như thế, làm sao mà phát được mật mã Morse?"

"Nhìn đằng sau."

Tô Duy nâng Thẩm Ngọc Thư dậy, nhìn sau lưng, thấy tay hắn bị còng chặt, cổ tay toàn là máu.

Tô Duy hốt hoảng, vội vàng móc trong túi ra một sợi thép nhỏ, mở còng tay ra.

Động tác của cậu quá thô bạo, Thẩm Ngọc Thư bị đau, thều thào nói: "Nhẹ một chút..."

Nhìn bộ dạng này của hắn, Tô Duy giật run người, nhưng trong hoàn cảnh này, cậu chẳng có cách nào phát tiết.

Cậu tháo còng tay ra ném sang một bên, nâng cổ tay của Thẩm Ngọc Thư lên.

Hai cổ tay hắn bị vật sắc cứa vào, cổ tay và áo đầm ùa máu, cũng may vết thương không sâu, tuy nhìn rất đáng sợ nhưng chỉ là bị thương ngoài da mà thôi.

Tô Duy kiểm tra cổ tay bị thương của hắn, nói: "Có lắm hay không vậy? Cậu tự sát ở hiện trường hung án nhà người ta à?"

"Không... chỉ là giấu kim trong vải... thôi."

Nghe xong câu trả lời yếu ớt đó của Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy lật cổ tay áo hắn ra, thì thấy từ trong lớp vải dẹt nhô lên rất nhiều gai nhỏ nhọn như gai

nhím.

Frank sẽ không dùng loại cực hình vừa phiền toái lại vừa không thực tế thế này, cho nên chỉ có một người làm thế...

Tô Duy tức quá hóa cười, hỏi: "Phương thức tự hành hạ bản thân này cậu làm sao mà nghĩ ra được thế?"

"Hiện tại đừng hỏi gì hết... Tôi buồn ngủ quá, muốn ngủ..." Thẩm Ngọc Thư dựa vào người Tô Duy, mỉm cười yếu ớt nói: "Tiếp theo đây không còn việc gì nữa chứ?"

"Cậu có thể kê cao gối mà ngủ rồi, có tôi ở đây, sẽ không có ai làm hại cậu được."

Chương 10: Chân tướng sau bí mật

Những tia nắng cuối cùng của hoàng hôn xuyên qua cửa sổ, chiếu vào bức phù điêu ở phía đối diện, đồng thời cũng tạo những bóng đen loang lổ trên mặt mọi người.

Theo yêu cầu của Thẩm Ngọc Thu, những người liên quan đến vụ Hồ Quân Mai bị giết đều bị Bùi Kiếm Phong mời tới biệt thự, trong đó bao gồm cả chủ nhân biệt thự là Frank và Jacques, thêm cả nhóm tuần bộ là có đến hơn hai chục người.

Cũng may phòng khách biệt thự rất rộng, có thể chứa được nhiều người như vậy mà không hề phải chen chúc.

Frank là đối tượng bị tình nghi nên bị khống chế, Bùi Kiếm Phong đối với lão vẫn còn nể nang, không bắt lão mang còng tay, có điều bên người có mấy tuần bộ, có muốn giở trò cũng khó.

Trải qua một ngày một đêm vật vã, mái tóc mà lão tỉ mỉ chải chuốt đã bù xù hết, hoàn toàn mất đi khí thế cao ngạo vênh vang ngày thường, hơn nữa vành mắt và khóe miệng đều bầm tím, nhìn vừa thảm hại vừa buồn cười.

Lúc này lão đứng ngay trước bức phù điêu, cảm tức nhìn Tô Duy, dáng vẻ như hận không thể xông lên liều mạng với cậu.

Đối mặt với sự tức giận của lão, Tô Duy chẳng mảy may chú ý, dựa người trên ghế bành, một chân còn vắt lên thành ghế, miệng nhai táo rôm rốp.

Trong phòng khách mỗi người ôm một suy nghĩ, cực kỳ yên tĩnh, khiến cho cả không gian toàn là tiếng Tô Duy gặm táo. Cuối cùng Thẩm Ngọc Thư cũng không nhịn được, bước qua huých cậu một cái.

Chân Tô Duy trượt từ trên ghế xuống, cậu hơi rướn người về phía trước, ngửa đầu liếc xéo Thẩm Ngọc Thư.

"Đây là thái độ nên có của cậu đối với ân nhân cứu mạng à?"

Thẩm Ngọc Thư đưa tay che miệng, giả vờ ho khan, thấp giọng nói: "Cậu không nên đánh người."

Thẩm Ngọc Thư chỉ trúng thuốc bình thường, sau khi được nghỉ ngơi đã nhanh chóng hồi phục.

Hôm nay hăn mặc trường bào, lúc giơ tay lên có thể nhìn thấy cổ tay được quấn băng, ở giữa còn thắt hình con bướm.

Đó là Tô Duy băng bó, cậu rất hài lòng với kiệt tác của bản thân, vừa gặm táo vừa lười biếng nói: "Đành chịu thôi, tôi vốn dĩ muốn đánh cậu, ai bảo cậu ngất đi rồi, tôi đành phải đánh lão."

Khoé miệng Thẩm Ngọc Thư nhếch lên, phì cười.

Tối qua sau khi được cứu hăn đã ngất đi, chuyện Tô Duy đánh người là sau khi tỉnh dậy hăn được nghe Đoan Mộc Hành kể lại.

Nghe nói lúc ấy Tô Duy ra tay quá đột ngột, chờ mấy tuần bộ xung quanh phản ứng lại thì Frank đã trúng liền ba đấm vào mặt, kêu oai oái vì đau. Nếu không phải nhờ đám người Bùi Kiếm Phong ngăn lại, có khi Frank sẽ bị đánh thành đầu heo.

"Cái lão người Pháp đó ở Tô Giới kêu ngạo quen rồi, đại khái đây là lần đầu bị ăn quả tức thế này, mọi người ngày thường bị lão ức hiếp giờ cũng coi như hả dạ, chỉ không ngờ cộng sự của cậu bình thường nhìn hiền lành mà lúc nổi giận lại đáng sợ như vậy."

"Tớ lần sau nhất định phải lĩnh giáo mới được."

"Đừng, tốt nhất là cả đời này cậu đừng lĩnh giáo."

Có lẽ Đoàn Mộc Hành nói đúng, chọc giận Tô Duy kết cục nhất định sẽ rất thảm, nhưng kỳ lạ thay, hắn vẫn rất muốn tận mắt chứng kiến.

Tiếng quát tháo vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Thẩm Ngọc Thư, Frank không nhịn được, chỉ vào Tô Duy gào lên: "Tại sao không bắt hắn? Hắn ngang nhiên đánh người trong ban lãnh đạo của Cục Công Đồng, nhất định phải phạt thật nặng!"

"Tôi đánh ông, có ai thấy nào?"

Ánh mắt quét về phía mọi người trong phòng khách, Tô Duy thản nhiên hỏi.

Lạc Tiêu Dao và Vân Phi Dương lúc ấy không ở hiện trường, không biết tình huống là thế nào, còn Bùi Kiếm Phong và Diêm Đông Sơn thì ngó qua chỗ khác, coi như không nghe thấy gì. Về phần những người khác, tất cả đều đầy há hê.

Frank tức đến tím mặt, Tần Hoài đứng bên cạnh, rất muốn mở miệng khuyên giải, nhưng nhìn sắc mặt của Đoàn Mộc Hành, ông ta cuối cùng vẫn chọn cách im lặng.

Hai cha con Thanh Hoa cũng bị mời tới, chú Quỳ cũng đi theo để chăm sóc Diệp lão gia, có điều Diệp lão gia ngồi trên xe lăn, chẳng mấy chốc đã ngủ mất.

Thanh Hoa lấy chân lông đũa cho cha, bảo chú Quỳ đẩy ông ra hành lang phơi nắng, cô ta xoay người lại, nhìn đương sự Tôn Hàm rồi quay sang hỏi Thẩm Ngọc Thư: "Tại sao cậu lại muốn chúng tôi tới đây? Chẳng lẽ kẻ trộm xông vào nhà tôi và kẻ giết Tôn thái thái là cùng một người?"

Jacques cũng hỏi dồn: "Đúng vậy, ai có thể nói cho tôi biết chuyện này rốt cuộc là thế nào không? Không phải các cậu nói đã tìm được hung thủ sao, vậy hung thủ ở đâu?"

"Xin mọi người tạm thời đừng nóng, hai vụ án này có phải do cùng một kẻ gây nên hay không, lát nữa tôi sẽ nói. Tôi trả lời câu hỏi của Jacques tiên sinh trước: Đúng vậy, chúng tôi đã tìm được hung thủ, kẻ đó ở ngay trong số chúng ta."

Thẩm Ngọc Thư đưa tay chỉ vào Frank.

Ánh mắt mọi người theo động tác của hắn nhìn qua, những người không biết chuyện tối qua đều giật mình kinh ngạc, đến Tôn Hàm cũng lộ ra vẻ không thể tin được.

Jacques há to miệng, hơn mười giây sau mới kêu lên.

"Cậu có lầm không? Các cậu là do chú tôi mời đến điều tra, bây giờ lại bảo chú ấy là hung thủ. Chú ấy làm sao có thể là hung thủ được chứ? Chú ấy và Mai căn bản không quen biết!"

"Anh nói sai một điều rồi, người nhờ chúng tôi là luật sư Tần, không phải Frank. Lão lúc ấy chỉ là vì Đoan Mộc tiên sinh đề cử, thuận miệng đồng ý cho chúng tôi hỗ trợ mà thôi, bởi vì theo cách nhìn của lão, loại văn phòng thám tử vô danh tiểu tốt như chúng tôi không có khả năng tìm ra chân tướng."

Frank hừ một tiếng, mặt đầy vẻ hậm hực.

Tô Duy ăn xong quả táo, đứng lên tiếp lời.

"Đáng tiếc lão không ngờ rằng tiếp nhận vụ án này là hai người thông minh nhất Thượng Hải, cho nên việc điều tra ra sự thật với chúng tôi mà nói, chẳng phải tách một cái đã xong sao?"

"Ý cậu ấy là, đối chúng tôi mà nói, giải quyết một vụ án thế này dễ như trở bàn tay."

Thẩm Ngọc Thư giải thích, nhân tiện liếc Tô Duy một cái, Tô Duy cười hì hì hất tay làm động tác mời hân tiếp tục.

Đoan Mộc Hành hỏi: "Nếu đúng như lời các cậu nói, Frank là hung thủ giết Hồ Quân Mai, vậy lão làm thế mục đích là gì?"

"Ngôi biệt thự này đó các bậc tiền bối của nhà De Polignac xây dựng, Jacques sau khi tới Thượng Hải đã đòi Frank chìa khóa nơi này, Frank không thể từ chối. Cũng may là ở đây không tiện lắm, vì thế Jacques gần như không tới mấy, Frank lại là người dùng nó nhiều hơn, để làm nơi hẹn hò với phụ nữ."

Trong phòng chỉ có một phụ nữ duy nhất, thế nên nghe đến đó, ánh mắt tất cả đều tự nhiên hướng về phía Thanh Hoa, nhưng cũng lại đồng thời lắc đầu.

Không lý nào, Thanh Hoa xuất thân thế gia, tuy rằng đã qua giai đoạn đẹp nhất của một người con gái, nhưng vẫn có phong thái độc đáo riêng.

Hôm nay cô ta mặc xường xám, bên ngoài khoác một cái áo choàng màu xám nhạt kết hợp với khăn quàng cổ lông chồn, càng thể hiện rõ khí chất cao quý. Về phần Frank, lão chỉ là người đàn ông tướng mạo xấu xí lại sắp già, rất khó tin được giữa bọn họ có tư tình.

Thanh Hoa đứng thẳng tắp, vẻ mặt bình tĩnh, mắt nhìn thẳng, thản nhiên đối mặt với ánh mắt dò hỏi của mọi người.

Jacques vẫn không hiểu gì, nhìn Frank và Thanh Hoa, hỏi: "Đối với người Pháp chúng tôi mà nói, chuyện hẹn hò thế này rất bình thường, không ai vì lý do ấy mà giết người đâu."

"Đúng vậy, bản thân việc hẹn hò không có gì, nhưng nếu lúc đó một trong hai bên nói ra những bí mật không muốn để người ngoài biết thì kết quả lại hoàn toàn khác."

Lần này không chỉ Jacques mà những người khác cũng mơ mơ hồ hồ.

Bùi Kiếm Phong hỏi: "Ý cậu là, Frank hẹn hò phụ nữ ở đây, bị Hồ Quân Mai vô tình nhìn thấy, thậm chí nghe được một số chuyện không nên nghe, cho nên mới giết người diệt khẩu?"

"Đúng vậy. Đêm đó Frank hẹn gặp mặt ở chỗ này, bởi vì người đó ở ngay gần đây, gặp nhau ở chỗ này là tiện nhất. Có điều lão không ngờ đêm đó là đêm Giáng sinh, Jacques nổi hứng, muốn cùng Hồ Quân Mai đi tới nhà thờ, mà địa điểm hẹn gặp của họ cũng chính là ngôi biệt thự này."

"Hồ Quân Mai tới sớm hơn so với giờ hẹn, để không gây sự chú ý, cô ấy không bật đèn, khi phát hiện ở đây có người là Frank và một phụ nữ, vì thấy

không tiện nên cô ấy quyết định nấp đi."

"Về phần Frank, lão căn bản không ngờ trong biệt thự lại có người khác. Chuyện mà lão và người phụ nữ kia vừa gặp mặt đã nói nhất định là chuyện rất bí mật, vì thế khi vô tình phát hiện ở đây còn có người khác, lão lập tức nghĩ rằng Hồ Quân Mai là kẻ nghe trộm, vừa vịn lúc này Jacques cũng tới, Frank liền nổ súng giết cô ấy."

"Đợi đã!"

Lạc Tiêu Dao giơ tay lên, nêu ra thắc mắc của tất cả mọi người.

"Sau khi bị phát hiện, Hồ Quân Mai chắc chắn sẽ giải thích với bọn họ, cho dù cô ấy có nghe được gì thì cũng là tình nhân của Jacques, Frank không đến mức phải mạo hiểm giết người chứ?"

"Không, chuyện kia nhất định rất quan trọng, cho nên Frank phải giết người diệt khẩu."

"Ý cậu là, Mai không phải do tôi bắn chết? Nhưng mà lúc ấy phòng khách tối như vậy, làm sao chú tôi có thể xuyên qua tôi mà nổ súng về phía cô ấy chứ?"

"Cậu hỏi đúng trọng điểm đấy, trên thực tế khi cậu vừa mới tiến vào biệt thự, nghe thấy tiếng phụ nữ hét và tiếng súng thì cô ấy đã chết rồi."

Thẩm Ngọc Thư hơi ngừng lại một chút, nhìn mọi người trong phòng, nói:
"Khi hiểu ra tình huống lúc ấy, Frank lập tức nghĩ ra một kế nhất tiễn song

điều, lão sập cầu dao nguồn điện, lại kéo Hồ Quân Mai đến chỗ ghế dựa trong phòng khách, nổ súng bắn chết cô ấy, thế nên khi Jacques vào đến phòng khách, Hồ Quân Mai đã chết rồi, hơn nữa thi thể còn ở ngay gần."

"Nhưng mà tôi rõ ràng nhìn thấy Mai giãy giụa mà."

"Đó là Frank và đồng bọn của hắn diễn thôi, để khiến anh hiểu lầm. Tình huống lúc ấy khẩn cấp, ánh sáng của bật lửa thì chỉ lập lòe một chút là hết, anh nghe thấy tiếng thét chói tai, lại nhìn thấy có nữ nhân ăn mặc giống thế nên cho rằng đó là Hồ Quân Mai, không nghĩ rằng cô ta căn bản là một người khác."

"Tôi nhớ mùi nước hoa của Mai mà, đó là mùi cô ấy thường dùng."

"Đây là điểm thông minh của nữ đồng bọn, đồng thời cũng là sai lầm trí mạng của cô ta."

Thẩm Ngọc Thư liếc Thanh Hoa một cái, nói: "Tóm lại, bọn họ khiến anh hiểu lầm rằng có trộm vào nhà. Khi anh nổ súng về phía tên trộm, Frank cùng đồng bọn đã thoát ra ngoài từ cửa chính và cửa hông của phòng khách, sau đó anh lại nghe thấy tiếng súng là do Frank bắn ra từ trên hành lang, lão cũng không muốn giết anh, mà là dụ anh bắn hết đạn trong súng."

"Có điều lão tính sai một chút, cho rằng khẩu Browning của cậu có sáu viên đạn, nhưng thực tế bên trong chỉ có ba đến bốn viên, hơn nữa lúc xảy ra vụ án, tôi và Tô Duy vừa vặn lại ở gần đó. Tôi có thể khẳng định mình nghe được bảy tiếng súng, thế nên nếu súng của anh có bốn phát đạn thì hung thủ ít nhất phải bắn ba phát, hai phát bắn chết Hồ Quân Mai, còn một phát đã bắn vào chỗ không gây chú ý ở trên hành lang."

Lạc Tiêu Dao hỏi: "Lão làm như vậy là để giá họa cho chính cháu trai mình?"

"Đúng vậy, cho nên tôi mới nói chuyện bọn họ mật đàm cực kỳ quan trọng, đến nỗi cháu ruột của mình Frank cũng không buông tha."

"Jacques bị tiếng súng và tiếng đổ vỡ của đồ sứ làm cho hoàn toàn hỗn loạn. Frank nhân cơ hội này mở cơ quan ra, trốn vào tầng ngầm, sau đó lại từ bên trong đóng cửa hầm ngầm lại, đồng bọn của lão thì chuồn ra cửa sau, lấy khăn che mặt, rồi luồn qua đường nhỏ trở về nhà mình."

Bùi Kiếm Phong hỏi: "Nếu có đủ thời gian như vậy thì sao Frank lại không rời đi cùng với đồng bọn?"

"Lão không thể đi. Thứ nhất, lão phải nhặt lại vỏ đạn ở trên hành lang, thứ hai, xuất phát từ tâm lý có tật giết mình, lão muốn biết được tình hình tiếp theo thế nào."

"Chẳng lẽ con quỷ không mặt tôi nhìn thấy đêm đó chính là nữ đồng bọn của lão?"

"Chính xác, nhà cô ta ở gần đây nên rất hiểu đường xá khu vực này, tự tin sẽ không bị ai nhìn thấy, không may lại bị cậu bắt gặp. Hơn nữa vì đóng giả Hồ Quân Mai, phải mặc áo khoác của cô ấy, thế nên cái áo vốn thuộc về nữ đồng bọn đã phải để lại hiện trường. Trời lạnh thế này không thể chỉ mặc mỗi áo trong mà đi ra ngoài, để không khiến người khác nghi ngờ, nữ đồng bọn bắt buộc phải làm như vậy."

Trong phòng khách vang lên tiếng thở dài thật dài. Thanh Hoa nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, mỉm cười hỏi: "Nghe ý tứ của cậu thì, kẻ gọi là nữ đồng bọn kia ám chỉ tôi? Chỉ vì nhà tôi gần chỗ này nên nói tôi là hung thủ, thật hoang đường. Tôi và vị này căn bản không hề quen biết, càng đừng nói đến hẹn hò. Tôi không trách cậu vì muốn nổi danh mà vu oan giá họa cho tôi, nhưng tôi không thể tha thứ việc cậu làm tổn hại đến danh dự của gia tộc chúng tôi."

Thái độ chắc chắn của cô ta khiến tất cả mọi người đều không tìm được thăm hỏi liệu Thẩm Ngọc Thư có nhầm không, Frank cũng liên tục gật đầu, tỏ vẻ không quen biết cô ta.

Thẩm Ngọc Thư không để bụng, nói: "Thanh Hoa tiểu thư, tôi sẽ không chỉ trích người khác bừa bãi. Tôi nói như vậy, đương nhiên là có chứng cứ của mình."

Hắn đưa tay ra hiệu cho Lạc Tiêu Dao, Lạc Tiêu Dao vội vàng đem vật chứng đã chuẩn bị trước lại, đó là chiếc áo choàng để lại tại hiện trường.

"Tôi đã điều tra qua trang phục của Tuyết Nhung Hoa mà cô thiết kế, trên nhãn những bộ đồ này đều thêu một đóa hoa nhỏ."

Thẩm Ngọc Thư chỉ vào cái nhãn sau cổ áo.

Thanh Hoa cười lạnh.

"Lúc trước các cậu tới cửa hàng của tôi điều tra, tôi cũng đã nói rồi, loại áo choàng này cửa hàng chúng tôi mỗi ngày bán ra rất nhiều, căn bản không thể chỉ bằng một chiếc áo mà tìm được hung thủ."

"Bình thường thì đúng là không thể, nhưng cái áo này khác với những cái áo khác, nó là hàng mẫu của mẫu thiết kế mới nhất của cô. Để phân biệt với các áo là thương phẩm, màu của đóa hoa trên nhãn là màu vàng, còn thương phẩm bình thường thì là màu bạc."

"Còn có cái này nữa."

Tô Duy móc ra cái túi nhỏ, bên trong là một lọ nước hoa mini, cũng chính là thứ mà Thẩm Ngọc Thư đã bảo là "to như vậy như vậy".

"Cô phát hiện lọ nước hoa trong túi xách của Hồ Quân Mai, để tặng thêm ảo giác cho Jacques, cô xịt nước hoa lên chính mình, xong việc cũng mang nó đi luôn. Tôn Hàm nói vợ mình có thói quen mang theo mấy thứ như đồ trang điểm và nước hoa, vậy mà trong chiếc túi cô ấy để lại hiện trường, đồ trang điểm gì cũng có, chỉ thiếu mỗi nước hoa."

"Đúng vậy, đêm đó các người hành động vội vã, cô không có cơ hội ném nó lại hiện trường, xong việc lại cho rằng một lọ nước hoa nhỏ nhoi như vậy sẽ không có ai chú ý, bèn tiện tay đặt trong ngăn tủ ở cửa hàng. Trong quá trình điều tra, tôi phát hiện tất cả các loại nước hoa cô dùng đều có mùi thanh nhã, hơn nữa đều là lọ to, chỉ duy nhất lọ này mùi hoa hồng rất nồng, ở trong ngăn kéo trang điểm của cô thật sự vô cùng lạc lõng."

"Không ngờ Thẩm tiên sinh lại am hiểu về nước hoa như vậy, nhưng tôi không thể muốn thay đổi tâm trạng, chuyển sang dùng một loại nước hoa hoàn toàn khác được sao? Chỉ bằng điểm này, cậu căn bản không thể khẳng định rằng tôi là đồng lõa."

"Những điều này đều là suy luận của tôi, còn chứng cứ thật sự thì ở chính trên người cô. Nếu không ngại, xin hãy tháo khăn quàng cổ xuống, như vậy tất cả mọi người chúng ta đều có thể nhìn thấy vết cào còn lưu lại trên cổ cô."

Thanh Hoa từ đầu đến giờ vẫn luôn tỏ ra rất bình tĩnh, mãi đến khi nghe đến câu này, cô ta mới hốt hoảng, theo bản năng nắm lấy cái khăn quàng cổ.

Lạc Tiêu Dao bước qua, nói một tiếng "Thất lễ" rồi đưa tay kéo cái khăn xuống, chú Quỳ thấy vậy xông tới định ngăn cản, Thanh Hoa ngăn lại, cô ta chủ động tháo khăn ra.

Chuyện tới nước này, càng cố chấp sẽ chỉ làm mọi người càng thêm nghi ngờ, nếu Thẩm Ngọc Thư có thể nói đúng những thứ khác, thì chi tiết tại sao cô ta suốt ngày mang khăn quàng cổ, hẳn nhất định cũng đã chú ý tới.

Chiếc khăn được tháo ra, tất cả mọi đều thấy được vết móng tay cào ở phần cổ bên trái của cô ta, căn phòng lập tức ồ lên, Diêm Đông Sơn kêu lên: "Không phải chứ? Thanh Hoa tiểu thư sao có thể... sao có thể là hung thủ?"

"Trên móng tay người chết có dấu máu của hung thủ, chỉ cần làm một chút xét nghiệm là sẽ biết ngay thôi."

Frank mất kiên nhẫn, kêu lên: "Nếu cô ta là hung thủ, vậy thì nhất định cô ta đã hành động cùng với người khác, tôi hoàn toàn không biết gì."

"Không thể nào, bởi vì biết được vị trí của cầu dao, hơn nữa còn thuận thực mở được cơ quan trong bóng đêm, chỉ có người của gia tộc De Polignac mới làm nổi. Cho nên hung thủ không phải Jacques thì chính là ông, mà sau khi

sự việc xảy ra, tôi phát hiện trên quần áo của ông có mấy chỗ dính bụi, chắc hẳn ông đi từ hầm ngầm ra đã cọ phải. Sau này tôi lại bị nhốt trong tầng hầm, lúc đó Jacques còn ở phòng tuần bộ, không thể thông đồng với ông được, như vậy kẻ đồng lõa với ông chỉ có thể là Thanh Hoa."

Tô Duy nói tiếp: "Chú Quý phụ trách trao đổi mật báo giữa các người, tay nhân viên bán hàng ở cửa hàng thuốc tây chính là đầu mối trao đổi thông tin. Tôi đã đi hỏi, hẳn thừa nhận có giúp các người truyền tin. Câu chuyện này nói cho chúng ta biết một việc, xây dựng đường dây cũng là một loại kỹ năng, tùy tiện tìm người thì tỷ lệ bị bán đứng sẽ rất cao."

Phòng khách có chút yên tĩnh ngăn ngui, bởi vì rất nhiều người chưa quen được cách dùng từ của cậu, cuối cùng vẫn là Đoàn Mộc Hành hỏi: "Nếu tất cả những chuyện này đều do Thanh Hoa và Frank giở trò, vậy thì chuyện cô ta bị trộm vào nhà bắt cóc cũng là tự biên tự diễn?"

"Không phải, chuyện đó nằm ngoài dự đoán, là do một nhóm khác làm, có điều trên đường chúng ta áp giải tội phạm tới phòng tuần bộ bị bắn là bởi Thanh Hoa báo tin. Nhà cô ta cách biệt thự không xa, cô ta làm ám hiệu bên ngoài cửa sổ trên lầu là Frank có thể nhìn thấy qua ống nhòm, lưỡi dao mà tên tội phạm dùng để cắt dây thừng là do chú Quý cung cấp. Đương nhiên, đó cũng là do Thanh Hoa ra lệnh, bởi vì cô ta hy vọng tên đó trốn được, bọn họ đỡ bị lộ chân tướng."

"Nếu không phải cùng một phe, vậy những người đó làm thế nào biết được nội tình của cô ta?"

"Đây là có tật giat mình, thế nên bọn họ thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, tên kia không phải bị đồng bọn xử lý, mà là bị Frank tìm người ám sát, tránh sự việc bị mở rộng ra."

Thẩm Ngọc Thư nhìn về phía Frank, cơ mặt lão giật giật, cố gắng tự trấn tĩnh nhưng sự bất an vẫn lộ ra bên ngoài, chứng minh những gì Thẩm Ngọc Thư nói là đúng.

Đoan Mộc Hành hỏi: "Cho nên vụ Hồ Quân Mai bị giết và vụ Lý Tuệ Lan mất tích không có liên quan gì đến nhau đúng không?"

"Nói cho chính xác thì đây là hai vụ án riêng biệt, nhưng bởi vì rất nhiều nguyên nhân cả ngẫu nhiên lẫn tất nhiên mà đã dây dưa lẫn nhau."

"Có người muốn dụ chúng tôi ra khỏi văn phòng, cho nên uy hiếp bắt Lý Tuệ Lan hỗ trợ. Lý Tuệ Lan vì không muốn để người nhà biết chuyện cô ấy và một người nước ngoài yêu nhau nên đành phải nghe theo sắp xếp của bọn họ, lừa chúng tôi tới căn biệt thự này. Những kẻ đó đã theo đuôi Jacques từ trước, biết bọn họ đêm đó sẽ đến biệt thự hẹn hò, nếu chúng tôi cũng tới đó, khả năng bị bắt về phòng tuần bộ là rất cao."

"Đáng tiếc Lý Tuệ Lan trong lúc căng thẳng đã nói sai biển số nhà, trùng hợp ngôi biệt thự này hôm đó lại xảy ra án giết người, những kẻ đó cũng vì thế mới chú ý đến sự tồn tại của Thanh Hoa và Frank, tiện đà định bắt Thanh Hoa, nhưng lại không may bị chúng tôi phát hiện."

Bùi Kiếm Phong hỏi: "Vậy Lý Tuệ Lan là bị những người đó bắt cóc sao?"

"Lúc đầu tôi cũng nghi ngờ như thế, nhưng về sau nghe nói Lý Tuệ Lan chủ động lên xe thì tôi biết không phải, cô ấy là bị Thanh Hoa đưa đi."

Khuôn mặt Thanh Hoa không chút cảm xúc, im lặng không nói gì.

"Cùng lúc với việc những kẻ kia chú ý tới sự tồn tại của Thanh Hoa, cô ta cũng chú ý tới sự tồn tại của họ. Cô ta cho rằng Lý Tuệ Lan là đồng bọn của họ nên dụ cô ấy về nhà, cuối cùng phát hiện Lý Tuệ Lan chẳng biết cái gì, bèn nhốt cô ấy xuống tầng hầm. Vừa rồi chúng tôi đã tìm được cô ấy, ngoài việc bị kiệt sức và hoảng sợ thì tất cả đều ổn."

Doan Mộc Hành bưng tỉnh hiểu ra.

"Sau khi đến tìm Thanh Hoa, cậu yêu cầu tuần bộ đi theo bảo vệ bọn họ, khi đó đã nghi ngờ cô ta rồi?"

"Chỉ là nghi ngờ thôi, còn chưa có chứng cứ, mãi đến khi nghe xong tin tức của Vân Phi Dương, tôi mới chắc chắn: Lý Tuệ Lan từng mua quần áo ở cửa hàng của Thanh Hoa. Lúc cô ấy tới chỗ chúng tôi ủy thác, váy áo trên người đều là của cửa hàng này, vừa hay tôi lại chú ý tới nhãn mác, cho nên nghĩ cô ấy và Thanh Hoa rất có thể quen biết nhau, Thanh Hoa nói muốn tiện đường đưa cô ấy đi, Lý Tuệ Lan cũng sẽ không nghi ngờ gì."

Nghe đến đó, Lạc Tiêu Dao thở phào.

"May mà em ở nhà Thanh Hoa suốt, khiến cô ta không có cơ hội ra tay sát hại Lý Tuệ Lan. Cô ta hẳn là muốn giết Lý Tuệ Lan lắm?"

"Đúng vậy, sự tình đã bại lộ, cho nên nhất định phải xử lý, nhưng các cậu nên biết rằng, giết người không khó, cái khó chính là xử lý thi thể. Trong nhà Thanh Hoa không có người có thể khuân vác thi thể. Cũng vì lý do này nên Frank không lập tức giết tôi, lão muốn tìm một kẻ chịu tội thay."

"Kẻ chịu tội thay?"

"Chính là Jacques."

Tô Duy chỉ vào Jacques nói, khuôn mặt gã đầy vẻ khó hiểu.

Tô Duy nói: "Vụ án này kinh động cả Cục Công Đồng và phòng cảnh sát, tất cả mọi người đều biết chúng tôi tham gia điều tra, nếu lúc này Thẩm Ngọc Thư bị giết thì càng không thể kết án, cho nên biện pháp tốt nhất chính là đem tiền bảo lãnh Jacques, tìm một cơ hội thích hợp để cậu và Thẩm Ngọc Thư gặp mặt. Theo kế hoạch của Frank, Thẩm Ngọc Thư sẽ chết trước mặt Jacques, như vậy tất cả mọi người đều sẽ cho rằng Jacques giết thám tử để diệt khẩu, không còn ai biết được bí mật của lão và Thanh Hoa đêm đó, và cả nguyên nhân mà họ hẹn gặp nữa."

"Không thể nào! Ông ấy là chú tôi, làm sao có thể hại tôi được chứ?"

"Lão đã hại anh một lần, tất có lần hai. Đến lúc đó thám tử biết được bí mật đã chết, là hung thủ, anh sẽ lại bị nhốt vào tù, như vậy là vụ án có thể kết thúc. Nhân tiện nói thêm, tất cả tài sản thuộc về anh cũng có thể được chuyển qua cho Frank, thật là một mũi tên bắn ba con chim, sao lại không làm chứ?"

Thẩm Ngọc Thư tiếp: "Đây là nguyên nhân lão nhất định muốn nộp tiền bảo lãnh anh ra, bởi vì chỉ có được tại ngoại thì anh mới có thể trở thành người gánh tội thay cho lão."

Tô Duy búng tay cái chóc.

Thảo nào mà trực giác nói với cậu rằng Jacques không thể được thả, hóa ra nguyên nhân là ở đây.

Jacques bị nói đến á khẩu, quay đầu nhìn Frank, nổi giận ùng ùng chất vấn: "Thế này là thế nào?"

"Đương nhiên không phải như vậy, ta là chú ruột của con, chẳng lẽ con không tin ta, lại đi tin bọn người kia sao!?"

"Nếu không phải, vậy tại sao chú lại nhốt Thẩm Ngọc Thư xuống tầng hầm?"

"Đó là bởi vì... bởi vì ta tưởng con giết người, nếu hẳn biết được sự thật sẽ gây bất lợi cho con, thế nên mới nhốt hẳn. Đúng, ta thừa nhận ta làm như vậy là trái pháp luật, nhưng tất cả đều là vì con. Hơn nữa ta cũng không giết người như bọn họ nói."

Frank nói xong dường dường chính chính nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, có lẽ cảm thấy bản thân tìm được lý do giải thích rất hợp lý, thế nên lấy lại sự tự tin, bộ dạng đầy vẻ "xem mà làm gì được tao".

Tô Duy phì cười, Frank bị tiếng cười của cậu làm cho chột dạ, tức giận hỏi: "Buồn cười lắm sao? Ta nói có vấn đề chỗ nào?"

"Vị tiên sinh này, khi ông nỗ lực tìm lời biện hộ cho mình, có lẽ ông không biết rằng mình đã phạm một sai lầm trí mạng."

"Sai lầm?"

"Có lẽ ông cho rằng chỉ cần là cùng một loại súng thì cảnh sát sẽ không phân biệt được viên đạn là do khẩu súng nào bắn ra. Ở đây tôi rất tiếc phải

nói với ông rằng, trên đời này có một loại kỹ thuật giám định gọi là thực nghiệm đường đạn, dấu vết để lại trên vỏ đạn của bộ phận đánh lửa và nòng súng của mỗi khẩu súng không giống nhau, tựa như vân tay của chúng ta vậy, chỉ cần thông qua thực nghiệm đường đạn là có thể xác định được vỏ đạn đó là từ khẩu súng nào bắn ra. về thực nghiệm này, tôi tin là cộng sự của mình sẽ làm rất tốt. À, đúng rồi, nhân tiện báo cho ông một câu, súng của ông tôi đã lấy được rồi."

"Từ bao giờ? Không thể nào!"

"Trên đời này không đồ vật gì là tôi không lấy được, trừ phi nó không tồn tại. Sai lầm của ông là ở chỗ đã quá tự tin mà không đem hủy khẩu súng đó."

Cậu nói xong câu này, Frank rớt cuộc cũng "buông cờ", im lặng.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Các người có thể nghĩ đến việc mượn dao giết người trong khoảng thời gian ngắn như vậy, quả thực là thông minh. Đáng tiếc là đường điện của ngôi biệt thự này lại kết nối với mấy nhà lân cận nữa, khiến chúng tôi là những người đầu tiên phát hiện ra hung án."

"Nói tóm lại, gặp phải chúng tôi là cái số của ông."

Frank trừng trừng nhìn hai người đây oán hận nhưng không nói được lời nào.

Phản ứng của lão đã chứng minh tất cả, Jacques tức giận đến nỗi xông lên vung tay định đánh, bị Diêm Đông Sơn và Lạc Tiêu Dao ngăn lại.

Bùi Kiếm Phong ra lệnh cho thuộc hạ giải hai kẻ bị tình nghi đi, chú Quỳ đột nhiên tiến lên ngăn lại, kêu lên: "Không liên quan đến tiểu thư, tất cả đều là do tôi làm, là tôi bảo tiểu thư làm như vậy, muốn bắt thì bắt tôi đi!"

"Chú Quỳ, không cần như vậy."

Thanh Hoa tỏ ra vô cùng bình tĩnh, nói với ông ta: "Cho dù chú muốn gánh tội thay thì tôi vẫn bị đưa tới phòng tuần bộ. Chúng ta đều đi cả thì cha tôi làm sao?"

"Nhưng mà tiểu thư..."

"Yên tâm đi, không có việc gì đâu, tôi sẽ được thả ra ngay thôi, hãy chăm sóc cha tôi cẩn thận."

Cô ta nói xong, ngẩng đầu đi ra ngoài, Thẩm Ngọc Thư tiến lên ngăn lại, hỏi: "Bí mật của cô và Frank có phải giống với những kẻ đứng sau bức màn bí mật đó không?"

"Cậu cho rằng tôi sẽ nói sao?"

"Cô có quyền giữ im lặng, tất cả những gì cô nói đều sẽ là chứng cứ trước tòa."

Thẩm Ngọc Thư nói đầy danh thếp, Tô Duy cũng chán chảng buồn xỉ vả, giơ ngón tay cái lên khen: "Nói rất hay."

"Tôi cũng nghĩ như vậy."

"Có điều lần sau nhớ để cho tôi nói."

"Không."

"Tại sao?"

"Bởi vì tôi cảm thấy tôi nói đẹp trai hơn."

"Đẹp thế chứ đẹp nữa cuối cùng chẳng phải cũng là tôi cứu cậu sao?"

"Cậu cuối cùng cũng không phát hiện ra manh mối, vẫn là tôi cầu cứu, nếu thật sự chỉ dựa vào cậu, anh đẹp trai không chừng chết sớm rồi."

"Thần kinh!"

"Thần kinh của tôi rất bình thường, ít nhất là tôi giấu cây bút máy đi bởi vì trên đó có dấu vân tay của Lý Tuệ Lan, cậu lại coi nó là chìa khóa mà đem ra dùng. Thân là thần trộm, cậu sao có thể phạm một sai lầm ngớ ngẩn như thế chứ?"

"Thẩm Vạn Năng, cậu có phải muốn cãi nhau với ân nhân cứu mạng không?"

"Tôi chỉ nói sự thật thôi."

Trong lúc cả hai đấu võ mồm, Thanh Hoa đã bị đưa ra ngoài, Frank thì vẫn còn cố gắng giãy giụa, không ngừng quát tháo những tuần bộ muốn tóm lấy lão.

Nhóm tuần bộ cũng ngại thân phận của lão nên không dám động tay chân, thế nên hai bên giằng co mãi không xong.

Thẩm Ngọc Thư nhìn thấy vậy bèn bước qua, Frank lập tức chỉ vào hắn kêu lên: "Ta có quyền miễn trừ ngoại giao nhé, mấy tay tuần bộ vô danh tiểu tốt các người không có quyền bắt ta, ta muốn mời luật sư!"

"Ông bị tình nghi có liên quan đến cái chết của hai người, ông có thể ở trong phòng giam từ từ suy nghĩ xem tìm luật sư thế nào, tôi chỉ muốn nói với ông một câu thôi: Hôm đó ông nói sai rồi, người tự phụ như tôi cũng có cộng sự, chỉ có thể nói rằng, gặp phải chúng tôi là cái số của ông."

Ai đó lại đạo văn của cậu rồi.

Tô Duy tức giận trừng mắt, Frank cũng tức muốn hộc máu: "Người cứ nhớ đấy, ta sẽ không bỏ qua cho người đâu!"

"Tôi sẽ nhớ kỹ, còn cả sổ sách của ông nữa."

Frank ngẩn ra, nhìn phản ứng của lão, Thẩm Ngọc Thư trong lòng đã chắc chắn, nói: "Xem ra sổ sách là thật, cảm ơn."

Frank còn muốn mắng tiếp nhưng đã bị Bùi Kiếm Phong hạ lệnh giải đi.

Có mệnh lệnh của cấp trên, mấy vị tuần bộ kia cũng không kiêu ngạo nữa, một trái một phải giữ lấy cánh tay Frank, thô lỗ kéo lão ra ngoài.

Frank tức điên, quay đầu hướng về Bùi Kiếm Phong gào lên: "Ta cảnh cáo người, người tốt nhất là lễ phép với ta một chút, ta sẽ được thả ra ngay thôi, đến lúc đó, một câu nói của ta cũng có thể khiến người không sống được ở cái đất Thượng Hải này nữa đâu!"

"Ngài tốt nhất là giữ sức mà ra tòa đi."

Bùi Kiếm Phong không bị hù dọa, đi đến trước mặt lão, khẽ mỉm cười.

"Có câu nói tôi đã sớm muốn nói với ngài, bây giờ xin ngài hãy dỏng tai lên mà nghe cho rõ: Trên mảnh đất này, còn không tới phiên một tên ngoại quốc như mày khoa chân múa tay đâu!"

Có lẽ trước nay chưa bao giờ bị đập lại thế này, Frank đờ ra, tức đến nổi cơ mặt giật giật liên hồi, thốt không lên lời, bị nhóm tuần bộ thô bạo kéo ra ngoài.

Chân tướng của vụ án rốt cuộc cũng sáng tỏ, có người nghe đâu ra đấy, có người vẫn như trong đám sương mù, Vân Phi Dương chính là một trong số đó.

Cậu ta đứng trước bức phù điêu, giơ tay lên, dè dặt nói: "Thần thám, tôi có chỗ này không hiểu, các anh làm thế nào mà phát hiện được bức phù điêu di chuyển được?"

"Chuyện này còn phải cảm ơn những tấm ảnh chụp của cậu. Để mở cửa hầm ngầm, Frank đã đẩy bức phù điêu qua một bên, thế nên khoảng cách giữa nó và hai bên tường đã có thay đổi. Vốn dĩ căn phòng lớn như vậy thì không dễ phát hiện ra, nhưng hình chụp thì đã vạch trần bí mật."

Thẩm Ngọc Thư đặt ảnh chụp lên bàn cho mọi người xem.

"Buổi tối chúng tôi nhìn thấy bóng của bức phù điêu có chút khác nhau so với buổi chiều, ban đầu tôi tưởng là do góc chiếu của ánh sáng thay đổi, nhưng sau đó tôi lại làm thực nghiệm, phát hiện có một số hoa văn dù thế nào cũng không thể có bóng, trừ phi cả bức phù điêu bị dịch chuyển. Vì thế tôi nghĩ hẳn là Frank sau khi ở dưới tầng hầm lên đã kéo nó về vị trí cũ nên mới như vậy."

"Thì ra là thế, không hổ là thần thám, quả nhiên quan sát vô cùng tỉ mỉ."

Nghe Vân Phi Dương ca ngợi như vậy, Tô Duy vỗ vai cậu ta, nói: "Cảm ơn sự giúp đỡ của cậu, có điều điều đó không thể thay đổi được sự thật rằng cậu đã lừa dối chúng tôi."

Nghe xong lời này, Vân Phi Dương chỉ biết cúi đầu, không nói gì.

Tôn Hàm bước tới cảm ơn bọn họ, Jacques cũng liên tục cảm ơn, đến phiên Tần Hoài, Tô Duy ngăn lại, cười nói: "Lời cảm ơn chỉ cần nói một lần là đủ. Đại ân không dùng lời nào cảm tạ hết được, vậy thì nói đến tiền đi, xin đừng quên chuyển nốt cho chúng tôi thù lao của vụ ủy thác."

"Không thành vấn đề, tôi sẽ đi làm ngay."

Cuối cùng Đoàn Mộc Hành đi đến trước mặt bọn họ, chìa tay ra với Thẩm Ngọc Thư: "Chúc mừng các cậu, lại liên thủ phá được một vụ kỳ án nữa."

"Là tớ phải cảm ơn cậu mới đúng, không có cậu hỗ trợ, mọi việc sẽ không được giải quyết thuận lợi như vậy."

"Đâu nào đâu nào, quan hệ của chúng ta là gì chứ, cậu nói lời này thật quá khách khí."

"E hèm!"

Bên cạnh vang lên tiếng Tô Duy cố ý ho khan, Đoan Mộc Hành nhìn cậu một cái, cười nói: "Có người ghen kìa, xin hãy tin tôi, tôi và Ngọc Thư chỉ là thanh mai trúc mã thôi."

Ai ghen chứ, đồ thần kinh! Cậu chẳng qua là không nghe nổi mấy lời khách sáo giả dối này thôi, ê hết cả răng.

Đoan Mộc Hành nói đùa xong, gọi Lạc Tiêu Dao cùng đi. Lạc Tiêu Dao vẻ mặt rất không cam tâm tình nguyện, Đoan Mộc Hành ghé lại gần, không biết nói gì đó với cậu ta, cuối cùng cậu ta mới lại đi theo.

Tô Duy thính tai, nghe được mấy từ "quân trang", "súng lục"... Cậu thầm nghĩ, Đoan Mộc Hành lại lấy mỗi dụ Lạc Tiêu Dao cản cậu rồi, có điều chiêu này bách phát bách trúng, lần nào Lạc Tiêu Dao cũng ngoan ngoãn dớp mỗi.

Tất cả mọi người đều đã rời đi, cuối cùng chỉ còn lại có Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư.

Mặt trời đã xuống núi, phòng khách tối dần, Thẩm Ngọc Thư đứng phía trước phù điêu, một lúc lâu sau định thần lại thì phát hiện Tô Duy đang chăm chú nhìn mình, khước miệng nhếch lên, cười híp mắt.

Nụ cười đó rất có sức thu hút, nhưng cũng đầy âm mưu.

"Ngay từ đầu cậu đã chắc chắn không phải Jacques giết người đúng không?"

Thẩm Ngọc Thư gật đầu.

"Gã giết người không cần phải nổ súng lung tung như vậy, hơn nữa người chết đi giày cao gót, bình thường thì nếu người bị hại giãy giụa chạy trốn, giày cao gót sẽ bị tung ra, thế nên tôi nghĩ ngay đó là nguy tạo hiện trường."

"Nhưng những điều này cậu đều không nói với tôi."

"Bởi vì tôi không có chứng cứ, tôi cần biết được động cơ vụ án, và cả bằng chứng để hung thủ không thể chối cãi."

"Thế nên cậu đem bản thân ra làm mồi câu?"

Tô Duy đột nhiên vươn túm lấy cổ áo của Thẩm Ngọc Thư, đẩy hẳn tới sát bức phù điêu, ra lệnh cho hắn đứng im không nhúc nhích.

Có lẽ phát hiện ra tâm trạng của Tô Duy thực sự rất tệ nên Thẩm Ngọc Thư ngoan ngoãn hiếm có, đứng yên ở đấy không động đậy.

Tô Duy nheo mắt nhìn hắn.

"Cậu cho rằng tôi không biết thân phận của Frank rất đặc biệt, nếu không có chứng cứ xác thực chứng minh đó là lão thì dù có bắt, không bao lâu sau cũng sẽ được phán vô tội rồi phóng thích. Thế là cậu bèn lấy luôn bản thân làm mồi câu, còn cố tình để lại manh mối cho tôi phát hiện, đến lúc đó trước mặt bao nhiêu người như thế, Frank có muốn thoát tội cũng khó, đúng không?"

"Tô Duy, chỉ số thông minh của cậu lại tăng lên rồi đấy, quả nhiên gần đèn thì rạng."

"Lúc này mà còn không quên khen mình, cậu tự luyện đến mức nào thế?"

"Tôi nói thật mà."

"Haizz, vậy lại càng không ổn."

Có điều nói gì thì vụ án lần này dù nguy hiểm nhưng cuối cùng cũng không xảy ra chuyện gì, tất cả đã được thuận lợi giải quyết.

Tô Duy nhún vai, quyết định anh hùng không chấp tiểu nhân, tạm thời tha cho Thẩm Ngọc Thư.

Nhìn bức phù điêu ở phía sau Thẩm Ngọc Thư, cậu đột nhiên nảy ra một ý, giơ tay đẩy một cái. Thẩm Ngọc Thư bị cậu đẩy ngã vào bức phù điêu, Tô Duy lại theo đà áp sát tới, chống tay bên cạnh hấn, tạo thành thế kabe-don.

(Tư thế một người đứng ngoài ép người còn lại vào vách tường)

Thẩm Ngọc Thư không hiểu hành động của Tô Duy là có ý gì, định lách qua chỗ khác thì bị cậu quát.

"Đứng lại!"

"Có thể nói cho tôi biết cậu đang làm gì không?"

"Không làm gì cả, tôi chỉ là cảm thấy đứng thế này nói chuyện không tồi."

Tô Duy một tay chống lên phù điêu, một tay đặt lên hông, nghĩ đến mình đang làm một động tác rất thịnh hành ở thời hiện đại với Thẩm Ngọc Thư, cậu thấy có chút tự đắc: Thân hình cao lớn thì ghê gớm lắm à? Chẳng phải cũng bị gí vào tường thế này sao.

Thẩm Ngọc Thư nghe theo sắp xếp của Tô Duy, lại nói: "Tôi có thể ngửi thấy được mùi âm mưu trong nụ cười của cậu."

"Đó chắc chắn là ảo giác của cậu."

"Trực giác của tôi rất chính xác."

"Vậy trực giác có nói cho cậu biết nhóm người sai khiến Lý Tuệ Lan là ai không? Còn cả quan hệ giữa bọn họ và Thanh Hoa nữa?"

"Để biết cái này không cần đến trực giác, cứ hỏi thẳng Thanh Hoa là ra."

"Trực giác nói với tôi, cô ta nhất định sẽ không nói."

Tô Duy thở dài, thu tay phải về, chuẩn bị đổi tay trái lên chống tường, ánh mắt xẹt qua bức phù điêu phía sau Thẩm Ngọc Thư, đột nhiên một giả thiết táo bạo hiện lên trong đầu.

Thảo nào mà cậu cứ cảm thấy hoa văn trên bức phù điêu có gì đó không đúng, hoá ra nó đã sớm chứng minh quan hệ giữa Frank và Thanh Hoa...

Đem bức phù điêu này thu nhỏ lại, chẳng phải hình mặt hổ sao?!

"La...La la la... La la la..."

Văn phòng thám tử Vạn Năng, từ tầng hầm vang lên tiếng ngâm nga lười nhác.

Lễ Giáng sinh đã qua, Tô Duy đem cất cây thông Noel đi, Trường Sinh ở bên hỗ trợ, nhân tiện tò mò đánh giá xung quanh.

"Chỗ này nhiều đồ quá, cứ như là con thuyền kho báu trong công viên giải trí vậy." Nó nhận xét.

"Không xa hoa như nhà của Jacques, chỗ này tuy nhiều đồ nhưng đều là những thứ không đáng giá."

Tô Duy cất xong cây thông Noel, phúi tay đứng lên.

Đã ba ngày qua đi kể từ khi vụ án được giải quyết xong, Thẩm Ngọc Thư đi tìm Thanh Hoa nhưng đều không được gặp.

Đám người âm thầm đặt bẫy bọn họ cũng đã ngừng lại, không còn ai nữa dêm lên vào nhà họ trộm đồ nữa, văn phòng thám tử trở về trạng thái yên ổn như lúc đầu.

Lý Tuệ Lan sau khi được cứu ra, tinh dưỡng tinh thần xong đã hồi phục rất nhanh, cô nói với cha mình về bạn trai người Pháp. Rất may là sau sự kiện con gái bị bắt cóc, Lý lão gia không còn cố chấp như trước nữa, ngầm đồng ý cho bọn họ qua lại.

Sau khi Frank và Thanh Hoa bị bắt, việc làm ăn của gia tộc De Polignac được chuyển hết tới tay Jacques, đáng tiếc cái gã công tử lãng nhãng này căn bản không phải là người làm kinh doanh, thế nên gã giao hết cho Tần Hoài đi xử lí.

Tình nhân bị giết, người thân vẫn luôn tin tưởng lại đi hại mình, Jacques đau lòng mất mấy ngày, nhưng chỉ vài hôm sau đã khôi phục tinh thần, tiếp tục cuộc sống xa hoa truy lạc, thậm chí còn lôi đồ cổ cất giữ trong tầng hầm ra để phung phí.

Tô Duy có chút hiểu tại sao Frank lại muốn nhân cơ hội xử lý cháu mình.

Đại khái cũng giống như lúc này, cậu ở đây một mình làm việc, vị cổ đồng còn lại của văn phòng thì không biết đã chạy đi chơi bời lêu lổng ở đâu, khiến Tô Duy rất muốn chửi thề.

Có tiếng bước chân vang lên từ phía cầu thang, dường như cảm ứng được tâm trạng bực bội của cậu, Thẩm Ngọc Thư từ bên ngoài đi vào, tay còn chìa ra một túi giấy rất to.

"Tôi đang bận, không có việc gì thì đừng phiền tôi." Tô Duy hậm hực nói.

"Bạn trộm đồ của nhà tôi sao?"

Tô Duy khó chịu nhìn qua, Thẩm Ngọc Thư mặt rất vô tội.

"Tôi đang nói đùa với cậu mà, không cảm thấy buồn cười sao?"

"Ha ha ha."

Thấy không khí không ổn, Trường Sinh ủng hộ bằng cách vỗ bụng cười phá lên, nhưng dưới ánh nhìn chăm chú của hai người, nó lập tức ngậm miệng lại, chỉ chỉ lên trên.

"Em lên với Củ Lạc-chan, bye bye."

Trường Sinh đi rồi, Thẩm Ngọc Thư đi đến trước mặt Tô Duy, nghiêm túc nói: "Lần sau tôi sẽ kể một chuyện buồn cười hơn."

"Có thời gian làm chuyện đó thì cậu cứ đi nghiên cứu thi thể còn hơn."

Tô Duy thuận miệng mĩa mai, không ngờ Thẩm Ngọc Thư lại nghe thật, đáp: "Gần đây không có thi thể nào thú vị để nghiên cứu, cho nên tôi đã đi

tìm Thanh Hoa, nhờ sự chân thành mà hôm nay cuối cùng cô ta cũng chịu gặp tôi."

"Ờ?" Tô Duy nghịch nghịch cây thông Noel, thuận miệng hỏi: "Vậy cô ta có cho cậu câu trả lời vừa lòng không?"

"Cô ta nói những người đó tới là vì hồ phù, chỉ cần tôi thả cô ta ra là cô ta sẽ nói cho tôi bí mật của hồ phù. Nói thật, tôi cũng hơi động lòng."

"Cô ta là hung thủ."

"Cho nên tôi chỉ động lòng thôi, cuối cùng vẫn từ chối cô ta. Có điều lần gặp này cũng không phải là không thu hoạch được gì. Trong lúc nói chuyện với cô ta, tôi nghĩ tới một khả năng."

"Là gì?"

"Cha của Thanh Hoa tuy là quý tộc, nhưng không có binh quyền, ông ta không thể có hồ phù lệnh được, vì thế tôi đoán hồ phù là do lão vương gia trộm được. Cha con bọn họ biết được một số bí mật nào đó nên nổi lòng tham, tìm cơ hội trộm được hồ phù, chỉ là nó dùng để làm gì thì bọn họ cũng không rõ, hồ phù trong tay cũng chẳng có tác dụng gì. Thanh Hoa bèn đem nó treo ở chỗ có nhiều người ra vào, cố tình thu hút sự chú ý của mọi người. Nếu có kẻ tới trộm, đối với bọn họ mà nói lại là một cơ hội tốt, đợi mười mấy năm, rốt cuộc bây giờ cơ hội cũng đến."

"Ý của cậu là cha con họ thực ra cố ý dụ nhóm người kia cắn câu?"

"Trừ điều đó ra thì tôi không nghĩ ra được khả năng nào khác. Tiếc là lão vương gia tuổi đã lớn thần trí đã lú lẫn, nếu không nói không chừng có thể hỏi được nhiều tin tức hơn."

"Cậu chắc chắn là lão vương gia kia không phải giả bệnh?"

"Chắc chắn, tôi đã khám qua cho ông ấy, đó triệu chứng điển hình của bệnh Alzheimer, chính là căn bệnh thường được gọi là..."

Tô Duy giơ tay lên ngăn lại. Là một người hiện đại, cậu tin rằng mình còn hiểu cái gọi là bệnh đãng trí của người già hơn Thẩm Ngọc Thư.

"Vậy cậu định tính sao?"

"Cũng giống như Thanh Hoa, chờ. Nếu những người đó cho rằng chỗ này có thứ mà họ cần, vậy thì sớm muộn bọn họ sẽ lại đến."

"Hy vọng là thế."

Tô Duy nhỏ giọng lẩm bẫm.

Thực ra thì cậu hy vọng đám người kia vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện nữa, bởi vì chỉ cần nghĩ cũng biết những người đó có quan hệ với di lão Mãn Thanh.

Đoan Mộc Hành sau khi biết được có người lên vào văn phòng thám tử để trộm đồ, từng phái người đi khắp nơi điều tra, nhưng không tìm được bất cứ manh mối gì.

Những người đó giống như là đã biến mất, Thẩm Ngọc Thư đã đi hỏi Lý Tuệ Lan, có điều Lý Tuệ Lan cũng không cung cấp được thông tin gì có ích. Cô nói đều là những người đó chủ động tới tìm, cô trốn còn không kịp, lại đi hỏi về tình hình đối phương làm gì? Vì thế manh mối bên này cũng đứt ở đây.

Tô Duy nghi ngờ rằng những người đó không phải trốn đi, mà là đổi thân phận khác sinh sống mà thôi. Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, Thượng Hải nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, tam giáo cửu lưu, loại người nào cũng có, rất khó tìm kiếm.

Có điều, chỉ cần trong phòng này có đồ vật mà họ cảm thấy hứng thú, không sớm thì muộn, kiểu gì bọn họ cũng sẽ lại xuất hiện.

Cái cảm bị nâng lên kéo suy nghĩ của Tô Duy trở về thực tại. Cậu định thần lại, phát hiện Thẩm Ngọc Thư lại học đến đâu dùng đến đấy, hẳn đang một tay chống tường, đẩy cậu vào tư thế kabe-don rất đẹp, còn tặng thêm quả tay nâng cằm nữa.

Nếu là một tay lăng tử phong lưu làm hành động này, nhất định sẽ vô cùng hấp dẫn, nhưng Thẩm Ngọc Thư thì mặt không chút cảm xúc, khiến Tô Duy có cảm giác hẳn nâng cằm mình với giải phẫu thi thể cũng chẳng có gì khác nhau.

Tô Duy tức giận hất tay Thẩm Ngọc Thư ra.

"Tinh thần tự học của cậu đúng là lợi hại."

"Tôi cũng nghĩ như vậy, cho nên tôi muốn biết cậu đang nghĩ cái gì."

"Mới vừa kiếm được một món lớn, tôi đang nghĩ đến khoản phần trăm được chia cuối năm."

Tô Duy không nói thật.

Hôm đó đến cuối cùng cậu cũng không nói với Thẩm Ngọc Thư về bí mật của bức phù điêu, bởi vì cậu vẫn còn do dự có nên nói ra Định Đông Lăng hay không.

Tình hình trước mắt thế này, Tô Duy càng ngày càng tin rằng những kẻ khổng chế Lý Tuệ Lan có quan hệ rất lớn với Định Đông Lăng của Từ Hi. Nếu cậu đem bí mật của bản đồ cơ quan nói cho Thẩm Ngọc Thư, có lẽ sẽ giúp Thẩm Ngọc Thư phòng bị, nhưng cậu cũng sợ sự phòng bị của Thẩm Ngọc Thư sẽ ảnh hưởng đến lịch sử đã xảy ra.

Cho nên... hãy để cậu suy nghĩ thêm một chút nữa...

Thẩm Ngọc Thư rõ ràng là không tin vào câu trả lời của Tô Duy, hỏi: "Thật sao?"

"Đương nhiên là giả."

Tô Duy vươn tay ra, quơ quơ trong không trung hệt như làm ảo thuật, trong tay xuất hiện một cái túi giấy, cậu chìa túi giấy trước mặt Thẩm Ngọc Thư.

"Mặc dù có hơi muộn, nhưng vẫn muốn nói với cậu một câu: Merry Christmas."

"Là cái gì thế?"

Tô Duy nhượng nhượng mày, ý bảo hấn mở ra mà xem.

Thẩm Ngọc Thư mở ra.

Bên trong là một cái khăn quàng cổ kẻ caro. Chiếc khăn này hấn nhớ rất rõ, là hôm bọn họ tới tiệm may Tuyết Nhung Hoa để điều tra, Tô Duy đã mua.

Không ngờ lại là quà cho hấn.

"Thích không?" Tô Duy dựa vào tường hỏi.

Thẩm Ngọc Thư lấy chiếc khăn ra, quấn lên cổ mình, vừa quấn vừa đáp: "Không ghét, có điều hình như không đáng giá năm mươi đồng bạc Âu."

Tô Duy rất muốn trợn mắt, tuy cậu biết rằng Thẩm Ngọc Thư nói "không ghét" nghĩa là "rất thích".

"Có qua có lại, tôi cũng có quà cho cậu."

Thẩm Ngọc Thư quấn khăn quàng cổ xong, cầm lấy cái túi, lôi từ bên trong ra một cái hộp được thắt nơ bướm, đưa tới trước mặt Tô Duy.

"Happy new year."

"Ồ, hoá ra còn có quà năm mới nữa, là cái gì thế?"

"Mở ra mà xem, cậu nhất định sẽ thích." Thẩm Ngọc Thư vô cùng tự tin nói.

Tô Duy nhận lấy cái hộp, bắt đầu gỡ cái nơ bướm ở mặt trên ra, tuy cậu không hiểu tại sao quà tặng một người đàn ông trưởng thành lại phải thắt nơ bướm. Nếu không phải vì cái hộp quá lớn, nói không chừng cậu sẽ nghĩ bên trong là nhẫn cầu hôn.

Hộp mở, mùi thuốc Bắc thật nồng ủa ra, nhìn đồ bên trong, Tô Duy tròn tròn mắt.

Bên trong hộp có rất nhiều ô nhỏ hình vuông, mỗi ô là một loại dược liệu khác nhau, thoạt nhìn hết như tử thuốc của Lạc Chính vậy.

Cho dù chỉ số thông minh của Tô Duy có cao đến mấy, cậu cũng không thể nghĩ ra tác dụng của mấy thứ dược liệu này.

"Đây, đây là cái gì?"

"Không phải là cậu thích chăm sóc da mặt sao? Những dược liệu này đều rất tốt cho da mặt, cậu có thể dùng nó để chế tạo kem dưỡng da hoặc mặt nạ dưỡng da, kể cả cái nước tẩy trang gì gì đó mà cậu bảo nữa."

Lần này thì Tô Duy thực sự không tìm được trợn mắt.

"Vậy cậu đưa thẳng cho tôi kem dưỡng da không phải được rồi sao?"

"Đó là thứ bạn gái cậu nên tặng."

"Chúng ta cả ngày ở bên nhau, tôi có bạn gái hay không cậu không biết à? Hơn nữa trong lúc tôi còn chưa có bạn gái, cậu không thể tạm đảm đương vai trò đó một chút sao?"

"Không được, tôi không thích tạm bợ. Cậu không lấy thì thôi."

"Lấy, sao lại không lấy chứ?"

Thấy Thẩm Ngọc Thư muốn đòi lại món quà, Tô Duy vội vàng ôm nó vào lòng. Được rồi, dù sao thì có còn hơn không.

Lại một cái hộp nhỏ nữa được đưa ra trước mặt cậu.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Cái này cũng là cho cậu, lần đầu tiên tôi tặng một thứ như vậy cho người khác, không biết có được không. Hy vọng là cậu thích."

Càng lúc càng giống lời cầu hôn của một người đàn ông rồi, cùng với vẻ mặt nghiêm túc trang trọng của Thẩm Ngọc Thư, trống ngực Tô Duy đánh thành thịch.

... Làm ơn đi, tuyệt đối đừng là nhẩn nhé, nếu không cậu sẽ khó xử xem có nên nhận hay không lắm đấy.

Mọi người biết đó, tìm được một cộng sự tâm ý tương thông còn khó hơn nhiều so với tìm tình nhân.

Nội tâm Tô Duy vô cùng rối rắm, cậu đặt hộp được liệu xuống, cầm lấy cái hộp nhỏ.

Cái hộp rất nặng, tay Tô Duy trầm xuống, không cầm được thăm nghi: Nếu đây mà là nhẫn thì nó phải to đến thế nào chứ.

Thật không ngờ Thẩm Ngọc Thư lại đùa ác như vậy.

Vừa xỉ vả trong lòng, Tô Duy vừa mở hộp ra.

Vào thời khắc nhìn thấy món quà bên trong, cậu lại một lần nữa ngẩn ra, ngẩng đầu, lớn tiếng hỏi Thẩm Ngọc Thư: "Không phải nhẫn?"

"Nhẫn?" Thẩm Ngọc Thư kỳ quái nhìn cậu: "Sao tôi lại muốn tặng nhẫn cho một người đàn ông?"

Nói cũng đúng ha, có điều nếu không phải tặng nhẫn, cậu có thể đừng nói ra mấy câu dễ gây hiểu lầm như vậy được không?

Tô Duy lấy đồ trong hộp ra.

Đó là một cái hộp nhựa, mặt trên có lỗ cắm điện, mặt còn lại nối với dây kim loại, bên trong còn có các phiến kim loại và đinh ốc.

Đơn giản mà nói, nếu thứ này ở thời hiện đại thì tên khoa học của nó gọi là: ổ cắm!

"Oh my god, cậu làm sao kiếm được thứ này vậy?"

Tô Duy giơ ổ điện lên hỏi Thẩm Ngọc Thư.

"Không phải kiếm được, mà tôi đã chế tạo nó theo miêu tả của cậu."

"Hóa ra hai hôm nay cậu nhốt mình trong phòng thí nghiệm là để làm cái này?"

"Đúng vậy."

"Yêu cậu chết được, có điều cậu khẳng định nó có thể kết nối với điện áp bình thường?"

"Cái này có thể điều chỉnh, tôi nghĩ sẽ không khó hơn giải phẫu thi thể đâu."

"Dù nói thế nào thì, Thẩm Vạn Năng, cậu quả là sáng tạo, tặng ồ cảm cho cộng sự của mình làm quà năm mới."

Có điều đây có lẽ là món quà năm mới cảm động nhất mà Tô Duy nhận được.

Tô Duy ôm món quà nhảy tưng tưng.

Bị cảm xúc hưng phấn của Tô Duy ảnh hưởng, Thẩm Ngọc Thư cũng cười, đồng thời nhìn cậu đầy ngạc nhiên, bởi đây là lần đầu tiên hẳn thấy có một thứ hấp dẫn Tô Duy ngang với đồ chăm sóc da, mặc dù hẳn không hiểu thứ này rốt cuộc là cái gì.

"Thật ra đây không phải là thành quả của một mình tôi, có một số vật liệu là do Hành tìm giúp."

"Lần sau gặp giúp tôi cảm ơn cậu ta."

"Không cần tôi giúp, đêm nay tất cả mọi người đều về nhà ăn cơm, Tiêu Dao bảo chúng ta cũng phải về."

"Ờ được."

Tô Duy nhìn ngắm cái ổ cắm, thuận miệng đáp.

Nhìn dáng vẻ yêu đến không nở buông ra của cậu, Thẩm Ngọc Thư càng cảm thấy tò mò, bảo: "Vừa rồi tôi gặp Hành với Tiêu Dao, ánh mắt bọn họ nhìn tôi rất kỳ quái, cách nói chuyện cũng rất kỳ quái, giống như cho rằng chúng ta là... loại quan hệ đó."

"A, đó là bởi vì lần trước tôi tới nhờ Đoan Mộc hỗ trợ tìm cậu, cậu ta đã hiểu lầm, cho rằng chúng ta là một đôi. Để khiến cậu ta cảm động mà dốc sức giúp chúng ta hơn nữa, tôi bèn ngầm thừa nhận."

"Đây tuyệt đối là hiểu lầm!"

"Đúng vậy."

"Vậy xong việc cậu cũng không giải thích?"

"Quên mất, có điều ít nhất thì nhờ vậy cậu đã được cứu, cho nên những chuyện khác, chúng ta hãy let it go đi."

"Cậu giải thích rõ ràng, cậu ấy cũng sẽ giúp."

"Nhưng mà ở thời đại... ý tôi nói là ở chỗ chúng tôi, rất thịnh hành chuyện mập mờ, như vậy mới có cái để xem, mọi người mới cảm thấy hứng thú. Vì thế, để gợi dậy tính tò mò của cậu ta, tôi quyết định hy sinh cái tôi để xây dựng tập thể."

"Cậu còn hy sinh cả danh dự của tôi nữa."

"Cũng có cả của tôi nữa."

"Đó là tự cậu lựa chọn, nhưng mà trước khi nói tôi là... gì đó, cậu nên hỏi ý kiến tôi đã chứ."

"Ha ha, đâu ai muốn xảy ra chuyện này. Có điều làm người mà, quan trọng nhất chính là vui vẻ. Nào, anh đi làm mì cho em ăn nhé." Bị Thẩm Ngọc Thư chỉ trích, Tô Duy cũng cảm thấy chột dạ, ôm lấy hai hộp quà một lớn một nhỏ, chạy biến ra ngoài.

Thẩm Ngọc Thư theo sát phía sau.

"Muốn tôi vui vẻ, không cần nấu mì đâu, đem bí mật nói cho tôi biết là được rồi."

"Bí mật gì?"

"Đừng tưởng tôi không biết, cậu đã phát hiện ra quan hệ giữa hoa văn của bức phù điêu và hồ phù lệnh, những thứ này đều có quan hệ với bản đồ cơ quan kia. Thanh Hoa, Frank, còn cả mấy người thần bí kia nữa, bọn họ đều

muốn biết bí mật của hồ phù lệnh, thế nên bọn họ tới đây không phải để trộm bản đồ cơ quan, mà là hồ phù lệnh."

"A, không hồ danh là thần thám, cốt truyện phức tạp như vậy mà cũng bị cậu nói ra được."

"Đừng giả bộ ngờ ngẩn để qua mặt tôi, nói cho tôi biết bí mật của tấm bản đồ đi."

"Lúc trước cậu đã nói là không muốn biết rồi."

"Suy nghĩ của con người sẽ thay đổi tùy thời điểm, hiện tại tôi đã đổi ý rồi."

"Vậy có khả năng quay lại như cũ không?"

"Không thể!"

Hai người một chạy một đuổi, lên đến phòng khách tầng một.

Thẩm Ngọc Thư bài cũ diễn lại, tiến đến kabe-don Tô Duy, lần này Tô Duy có đề phòng, lập tức xoay người phản đòn, đẩy Thẩm Ngọc Thư vào vách... Cứ như vậy, cả hai không ai nhường ai, từ trêu đùa biến thành ganh đua, vung tay vung chân đấu võ trong phòng.

Trường Sinh ngồi trên sô pha thổi harmonica.

Cậu nhóc đã quen với kiểu giao lưu tình cảm này của Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư, hoàn toàn không bị ảnh hưởng, hết sức chăm chú thổi cây kèn

nhỏ trên miệng.

Cuối cùng Tô Duy cũng thua cuộc, bị Thẩm Ngọc Thư ấn vào tường, hỏi: "Nói, hay là không nói?"

Tô Duy lập tức trả lời.

Thực ra bây giờ cậu so với Thẩm Ngọc Thư càng muốn biết chân tướng sự việc hơn, cho nên chia sẻ bí mật chắc chắn là cách làm thông minh nhất, nhưng cậu lại không thể bước được bước chân đầu tiên ấy.

Bởi vì muốn giải thích việc Định Đông Lăng bị trộm, thế nào cũng phải nói ra xuất thân của cậu.

Cậu là ai? Tại sao lại đến nơi này? Tại sao có thể biết trước tương lai? Còn cả... Thẩm Ngọc Thư liệu có tin những lời cậu nói không, hay lại nhìn cậu như quái vật? Càng quan trọng hơn là, làm như vậy, liệu có thay đổi lịch sử không?

Thẩm Ngọc Thư không tiếp tục ép Tô Duy, chỉ là yên lặng chăm chú nhìn cậu, mà nhìn kiểu này còn khiến Tô Duy cảm thấy ghệt thở hơn, trái tim cậu đập bình bịch, môi giật giật, đang định mở miệng thì bỗng nhiên, một nhạc khúc quen thuộc truyền tới.

Trường Sinh đã đổi sang thổi bài khác, bài này nó thổi rất trôi chảy, nghe giai điệu phát ra từ cây harmonica, trái tim Tô Duy đập dồn dập, quay đầu, nhìn thẳng bé không thể tin được.

Đó là bài Try của Colbie Caillat, chỉ cần biết một chút về những bài hát tiếng Anh thịnh hành là sẽ biết bài này, nhưng người của thời đại này thì không nên biết, Trường Sinh không nên biết!

Trước đây Trường Sinh cũng từng thổi một vài đoạn nhạc mà Tô Duy quen thuộc, nhưng bởi vì đó chỉ là những đoạn ngắn, lại không trôi chảy, cho nên Tô Duy chưa bao giờ nghĩ ngợi gì, đến tận bây giờ cậu mới phát hiện ra rằng mình đã xem nhẹ rất nhiều chi tiết.

Ít nhất có một điểm, đó là Trường Sinh nghe hiểu được những từ chỉ có ở thời đại của cậu mới nói, thậm chí còn tiếp thu nhanh hơn cả Thẩm Ngọc Thư.

Không, đó không phải là tiếp thu, mà là biết, là biết cho nên mới tiếp nhận dễ dàng như vậy.

Cẩn thận nghĩ lại, Trường Sinh là người cậu thấy nhẹ nhàng nhất khi nói chuyện, bởi vì thằng bé chưa bao giờ giữa chừng bắt cậu dừng lại giải thích từ gì.

Tô Duy đẩy phắt Thẩm Ngọc Thư ra, vọt tới trước mặt Trường Sinh, thằng bé bị hành động của Tô Duy khiến cho giật mình, dừng lại, ngẩng đầu nhìn cậu.

Khuôn mặt trong sáng bầu bĩnh, mang theo nét hồn nhiên chỉ trẻ em mới có.

Tô Duy và Trường Sinh nhìn nhau, trong đầu quay cuồng vô số thắc mắc, giây phút này cậu có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Một lúc lâu sau, Tô Duy mới thốt lên câu hỏi...

"Em... là ai?"